

2016'nın aynasından geleceğe bakmak-1

2016 yılını geride bıraktık. Kapitalist dünyada derinleşerek ve genişleyerek süren bütün sorunlar, 2016 yılında yeni bir düzeyde ağırlaşarak devam etti. Dolayısıyla 2016 yılı, işçi sınıfı, emekçi kitleler ve dünyanın ezilen mazlum halkları için çok yönlü acılarla, yıkımlarla, sosyal felaketlerle ve elbette ki geniş çaplı sınıfla hareketleriyle karakterize olan bir yıl olarak geride kaldı.

s.14

Suriye topraklarına gömülecek olan hayaller ve gerçekler

Başını ABD emperyalizminin ve gerici bölge ülkelerinin çektiği Suriye'deki savaş beşinci yılını geride bırakırken, savaşın seyri de bu geçen zamana, yarattığı bir dizi sonuca ve nihayet aktörlerine bağlı olarak yeni bir aşamaya evrilmiş bulunmaktadır. Kısa sürede sahaya sürdükleri cihatçı-selefi sürüleriyle sonuç alacaklarını zanneden "ittifak güçleri" öncelikle yanılılarıyla baş başa kaldılar. Çok geçmeden yenilgilerini de kabul etmek durumunda kalacaklardır

s.17

Sosyalizm için

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 01 (48)
23 Aralık 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Sermaye iktidarı dinci-mezhepçi-şoven histeriyi körüklüyor;

'İşçilerin birliği halkların kardeşliği' şiarını her alanda yükseltelim!

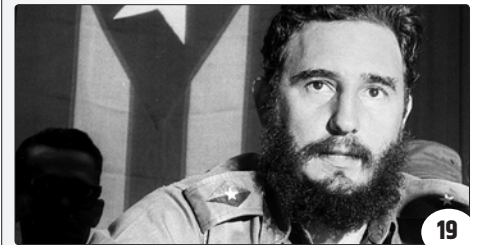
Kapitalizmin "fıtratında" ölüm ve yolsuzluk var!

Burjuvazinin kendi egemenlik aracı olan devlet tüm araçları ile burjuvaziyi korumaya ve palazlandırmaya devam ediyor.

2017'de ortak taleplerimiz için haydi omuz omuza!

Metal işçisinin birliğini kurma, sağlama MESS-Türk Metal düzenini yıkarak geleceğimizi ellerimize alma zamanıdır.

Fidel ya da tarihte bireyin rolü

Aydın putlaştırılmasını, okullara ve benzeri kurumlara verilmesini, heykel ve büstlerinin dikilmesini net bir şekilde reddetti.

Burjuva diktatörlüğünün yönetim biçimleri

s.12

Krizden "stratejik işbirliği"ne Türkiye-Rusya ilişkileri

s.16

Sermaye iktidarı dinci-mezhepçi-şoven histeriyi körüklüyor;

‘İşçilerin birliği halkların kardeşliği’ şiarını her alanda yükseltelim!

Emekçilerin bir kesiminin ırkçı-şoven zehrinden etkilenmeleri hem sermaye, hem de dikta heveslilerinin işine yarıyor. Zira bu gerici zehirle sersemleyen emekçiler insanca bir yaşam için mücadele edecekleri yerde, kanlı kaos yaratıcılarının aktif veya pasif destekçisi konumuna düşebiliyorlar. Celladına hizmet etmekten başka bir anlam taşımayan bu tutumun işçiler, emekçiler nezdinde teşhir edilmesi ise içinden geçmekte olduğumuz dönemde büyük bir önem taşıyor.

Ülkeyi kanlı bir kaosa sürükleyen dinci sermaye iktidarı, acze düştükçe saldırganlaşıyor. “400 vekil elde edene kadar savaş!” naraları atan T. Erdoğan ve tetikçileri, ellerinde tuttıkları iktidar gücünü ne pahasına olursa olsun korumak istiyorlar. Patlayan her bombayı, her katliamı bu hedefe doğru atılmış bir adım olarak gördükleri için, “yangına körükle girme” siyasetini sürdürüyorlar.

Kapitalistlerin sınıf çıkarlarını korurken dincilik-mezhepçilik-ırkçılık zehri saçan iktidar, kolluk kuvvetlerinin yanı sıra dinci-faşist çetelerini de sokaklara salıyor. Medyada tetikçi-beslemelerden oluşan bir ordu istihdam eden T. Erdoğan ve AKP’si hiçbir yasa, kural, ahlak veya değer tanımadan etrafa kin ve nefret saçıyor. Medyadaki beslemeleri mezhepçi-şoven zehri saçarken iğrençlikte sınır tanımıyor. Cihatçı çetelerin Halep’te hezimete uğramasından dolayı Alevileri tehdit eden bu tetikçiler, Beşiktaş’ta, Kayseri’de gerçekleştirilen saldırıları bahane ederek Kürt halkına yönelik linç kampanyaları tertipliyor.

Medyanın besleme tetikçileri zehir saçarken sokaklara salınan linç taburları birçok kentte HDP binalarına saldırdı, bazılarını ise yakıp yıktı. Kundakçılar işledikleri suçun belgelerini sosyal medyada yayınlamaya başladıklarıyla övünürken, kolluk kuvvetleri Kürt hareketinin legal alandaki kadrolarını hapse tıkmakla işti-

gal ediyordu.

Ülkeyi bu kanlı kaosa sürükleyen dinci-faşist rejim bombalı saldırıların, yıkımların, kıyımların sorumlusu iken; olup bitenlerden kim olduğu belli olmayan dış güçleri ve Kürt hareketini sorumlu tutarak, akla ziyan vaazlarla suç başkalarına yıkıma çalışıyor. Ayakta kalmanın yolunu daha çok devlet terörü, daha çok kan, daha çok ırkçı-şoven zehri saçmakta gören bu iktidar, geriye kalan bazı hak kırıntılarını da ortadan kaldırmak için “teröre karşı seferberlik” çağrısı yapmaya başladı.

Bu kanlı kaosun yaratıcısı AKP iktidarı olmasına rağmen bedeli düzenin sömürü ve baskısına maruz kalanlar ödüyor. Bu kaos ortamında emekçilerin ekonomik ve sosyal hak kayıpları artarken, hak arama mücadeleleri yasaklanıyor. Emekçilere mutlak bir kölelik dayatılıyor. Bu gidişatın daha çok bomba, daha çok ölüm, daha çok yıkımdan başka bir şey getirmeyeceği ise açık. Dahası, sermayenin ve dikta heveslisi T. Erdoğan’ın çıkarlarına hizmet eden politikaların yarattığı felaketlerin faturası önümüzdeki günlerde daha da kabarcaktır.

Emekçilerin bir kesiminin ırkçı-şoven zehrinden etkilenmeleri hem sermaye, hem de dikta heveslilerinin işine yarıyor. Zira bu gerici zehirle sersemleyen emekçiler insanca bir yaşam için mücadele

edecekleri yerde, kanlı kaos yaratıcılarının aktif veya pasif destekçisi konumuna düşebiliyorlar. Celladına hizmet etmekten başka bir anlam taşımayan bu tutumun işçiler, emekçiler nezdinde teşhir edilmesi ise içinden geçmekte olduğumuz dönemde büyük bir önem taşıyor.

Bu vesileyle bir kez daha hatırlatmalıyız ki, etnik, dinsel, mezhepsel baskıların kaynağı sınıfsal sömürü ve baskıdır. İşçi sınıfına köleliği dayatan, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük özlemlerini boğmak isteyen, Alevileri mezhepsel baskı ve zorbalıkla ezen aynı düzen, aynı iktidardır. İşçi sınıfının çıkarları ile baskı ve ayrımcılığa maruz kalanların çıkarları ise bu ekseninde dolaysız olarak örtüşmektedir.

Tüm bu tablo göstermektedir ki; işçi sınıfı ve emekçilere etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalanmaların ülkeye felaket, emekçilere ise mutlak kölelikten başka bir şey getirmeyeceğini anlatma sorumluluğu giderek yakıcı bir hal alıyor. Zira sermaye düzeni tarafından günbegün akıtılan zehir, toplumsal yaşamda ortaya çıkacak yıkımı çok daha boyutlandırıyor.

Bu nedenle içinden geçmekte olduğumuz dönemde emekçilerin, “işçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarı etrafında kenetlenmesi ve emekçileri bölüp parçalayan ırkçı-şoven histeri karşısında mücadeleyi büyütmesi kritik bir önem taşıyor.

Sosyalizm için

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/01 (48) * 23 Aralık 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

“Kanlı da olsa, kansız da olsa” kazanan hep sermaye!

Sermaye devleti gerek içeride gerekse dışarıda yaşadığı krizleri atlatabilmenin telaşı içerisinde. Gün geçmiyor ki sistemi sıkıntıya sokan yeni bir olay yaşanmasın. Devlet mekanizmasının eşine az rastlanan bir sarsıntı geçirdiği ortada. Daha düne kadar hem içte hem de dışta yerli ve yabancı sermayenin ihtiyaçlarına cevap veren, bu nedenle el üstünde tutulan, hatta emperyalizmin Büyük Ortadoğu Projesi'nde önemli görevler verilen AKP'nin artık o gösterişli ve alımlı günlerinden geriye eser kalmadı.

Tüm bunlarla birlikte rejimin Kürt düşmanlığı eskiden olduğu gibi yerli yerinde duruyor. Hatta kanlı ve kirli yeni örneklerde gördüğümüz gibi, Kürt düşmanlığı daha da şiddetleniyor. Yaşanılan durumu “milli” bir mesele haline getiren AKP iktidarı, güçlendirdiği şovenizmi fırsata çevirmeye çalışıyor. Kürt halkına karşı tırmandırılan bu ırkçı saldırganlığa yedeklenen emekçiler, kendilerini bekleyen akıbetten, sosyal yıkım saldırılarından habersizce bu girdap içerisinde boğuluyor.

AKP için Kürt halkının haklı istemlerinin ezilip geçilmesi ne kadar büyük bir önem taşıyorsa, sermaye sınıfının bu süreçten güçlenerek çıkması da o kadar büyük bir önem taşıyor. İçine girilen dönemin bir yansıması olarak artan kriz ko-

şulları, sermayenin önünün daha da açılması için bir fırsata çevriliyor. Tüm bu toz duman içerisinde yoksul evlerine ateşler düşerken gülme sırasının hala sermaye- de olduğu gösterilmeye çalışılıyor. İşçi ve emekçilerin alınteriyle biriken devlet bütçesi ve diğer tüm imkânlar sermayenin talanına sunuluyor.

Gerek hazırlanan bütçe planları, gerek işçi ve emekçilere saldırı mahiyetinde

olan ekonomik önlemler bu amacı taşıyor. Sermayeye ne kadar kaynak yaratıldığı ısrarlı bir biçimde propaganda ediliyor. Kapitalist sınıfın gönlü hoş tutulmaya çalışılıyor. Politik hedefler bakımından nasıl her şey doğrudan başkanlığa bağlanıyorsa, bu hengâmenin yarattığı imkânlar da doğrudan sermaye için bir fırsata dönüştürülüyor. Asgari ücret görüşmelerinden yansıyanlar, başlayacak

olan ve kısa bir süre sonra zorunlu hale getirilecek olan Bireysel Emeklilik Sistemi, kıdem tazminatının gasp edilecek olması vb. olgular bu gerçeği gösteriyor.

Çokça “milli” ve “ulusal bağımsızlık” vurgusunun yapıldığı şu günlerde kapitalistlere verilen teminatları, kolaylıkları görmek için sadece şu örnek bile yeterli: Her fırsatta cazibesinden bahsedilen 3 Köprü’de devletin tek yetkisi buradan araç geçişini sağlamak. Fakat polis vb. devlet araçlarından bile yol geçişi için para isteniyor. Masrafı emekçilere yüklenen bu köprünün tüm hakları kapitalist bir şirketin elinde. Bu durum bile kapitalist sistemi çok iyi özetliyor.

Emekçilerin çalışma yaşamında yapılan değişiklikler ise var olan haklarını da ellerinden almaktan ibaret. Sosyal hoşnutsuzluğun, iyice düşecek ücretlerin, artan hayat pahalılığının sonucu olarak 2017’de toplumsal kıpırdanmalar yaşanması büyük bir ihtimal, elbette OHAL’i fırsata çeviren sermayenin bu tür hareketleri bastırmak için elinden gelen her şeyi yapacağı da.

Bu karanlık günlerde önünü göremeyen, kurulan tuzaklara düşen Türkiye işçi sınıfı, kendisini nelerin beklediğinin farkına varamadığı sürece sadece kurban olmayacak, “kabahatin çoğu” da onun olacaktır.

Maliye Bakanlığı’nın Kasım ayına ilişkin açıkladığı örtülü ödenek harcamalarına dair veriler sermaye devletinin ve dümenindeki AKP’nin en büyük harcamayı kirli savaşa akıttığını bir kez daha ortaya serdi.

İşçi ve emekçilere reva görülen sefalet ücretlerinden kesilen bu paralar “Gizli Hizmet Giderleri” olarak saklanırken her yıl bu harcamalar katlanarak artıyor.

Maliye Bakanlığı’nın açıkladığı verilerde 2016 yılında “Gizli Hizmet Giderleri” olarak yapılan harcamaların Kasım ayında tavan yaptığı, “güvenlik ve savunma” adı altında son 11 ayda toplam 3 milyar 553 milyon 412 bin TL harcama yapıldığı ortaya çıktı.

EN BÜYÜK HARCAMA KIRLI SAVAŞA

Maliye Bakanlığı tarafından açıklanan verilerde Kasım ayında “Gizli Hizmet Giderleri” kaleminden 228 milyon 238 bin lira harcama yapıldığı belirtilirken bu rakam 2016 yılının en yüksek oranı!

Örtülü ödenekten Nisan ayında 210

Resmi bütçe yetmedi, örtülü ödenek de kirli savaşa!

milyon lira, Ekim ayında ise 119 milyon lira harcama yapıldığı açıklanmıştı.

Kasım ayında “güvenlik ve savunma” için 837 milyon 350 bin TL harcanırken Ekim ayında 477 milyon 209 bin TL harcanmıştı.

Kasım ayındaki en çok harcama ise silah, araç gereç ve savaş teçhizatları için olurken bu alanda 384 milyon 557 bin TL harcanıldığı belirtildi. Ekim ayında 103 milyon TL harcanmıştı. Kasım ayında 62 milyon 801 bin TL’lik mühimmat alındığı da belirtildi.

Güvenlik ve savunmaya 11 ay içerisinde toplam 3 milyar 553 milyon 412 bin TL harcama yapıldı.

Silah, araç gereç ve savaş teçhizatı alımına; 1 milyar 274 milyon 856 bin TL, mühimmat alımına ise bütçeden toplamda 326 milyon 829 bin TL harcandı.

Güvenlik ve savunma için en son Mayıs ayında 496 milyon 857 bin TL

harcanmıştı.

Yılın 11 ayında örtülü ödenekten yapılan toplam harcama da 1 milyar 457 milyon 31 TL olarak görüldü.

Ayrıca Erdoğan’ın damadı Selçuk Bayraktar’ın teknik müdür görevini yürüttüğü Baykar Makina tarafından “Fırat Kalkanı” için üretildiği belirtilen 6 İHA için 36 milyon 77 bin dolar aktarılmış. Üstelik bu ödeme vergiden muaf tutuluyor!

TSK VE POLİSE YASAL BÜTÇE VAR; “ÖRTÜLÜ ÖDENEK” NEREYE GİDİYOR?

AKP de tıpkı öncelleri gibi devlet bütçesinden ve örtülü ödenekten harcanan miktarı her yıl arttırmaya devam ediyor. İşçi ve emekçilerden daha maaşlarını dahi almadan kesilen bu paraların nereye kullanıldığı yine işçi ve emekçilerden saklanıyor. TSK ve polise eğitim-

den, sağlıktan katbekat fazla olarak resmi bütçeden pay ayrılırken “Gizli Hizmet Giderleri” adı altında ayrı bir bütçe harcanmasının gerisinde kirli savaşı ve gerici çeteleri finanse etmek olduğu açıktır.

Tansu Çiller zamanında da sıkça tartışma konusu olan örtülü ödenek o yıllarda kişisel harcamalar dışında Kürdistan’da kontra çetelere ve kirli savaşa akıtılırken şimdi de benzer amaçlar için kullanıldığını görmek gerekiyor.

Suriye’de emperyalistler eliyle başlatılan savaş sırasında İŞİD vb. çetelerin Türkiye tarafından desteklediği bizatihi emperyalist odaklar tarafından dahi dile getirilirken örtülü ödenekten yapılan harcamaların bu gerici çetelere de akıtıldığı orta yerde durmaktadır.

Kürdistan’da kirli savaş yürütülürken, evler insanların başına yıkılırken, Kürt halkı katledilirken örtülü ödenekte yaşanan bu büyük artışın Kürt halkına yönelik yürütülen kirli savaşa kullanılmadığını düşünmek de imkansız.

Tabi örtülü ödeneğin kişisel rant ve çıkarlar için de yağmalandığı gerçeğini de unutmamak gerekir.

HDP'ye yönelik saldırılar sürüyor

AKP iktidarının HDP'yi hem meclis zemininden hem de sokaktan uzaklaştırma çalışmaları tüm hızıyla sürüyor. Sadece son bir haftanın rakamları dahi yaşanan gözaltı-tutuklama terörünün boyutlarını özetlemektedir. İçişleri Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada son bir haftada yapılan operasyonlarda 45 ilde 213 operasyon yapıldığı, 924 kişinin "örgüte yardım ve yataklık" iddiasıyla gözaltına alındığı belirtiliyor. Ayrıca, "örgüt üyesi" olduğu öne sürülen 7 kişinin de öldürüldüğü ifade ediliyor. Yine bu süreçte HDP'li vekillere yönelik tutuklama saldırıları da aralıksız devam etti. Son olarak HDP Grup Başkanvekili Çağlar Demirel ve Siirt Milletvekili Besime Konca da tutuklandı. Besime Konca'nın gözaltı süresinde işkenceye uğradığı belirtildi. Bu son tutuklamalarla meclisin en büyük üçüncü partisinin eşbaşkanları ve grup başkanvekilleriyle birlikte toplam 14 vekili tecrit koşullarında tutuklu bulunuyor.

10 Aralık'ta İstanbul Beşiktaş'taki bombalı saldırıların ardından İçişleri Ba-

kani Süleyman Soylu'nun "Bundan sonra ilk öncelikli işimiz intikam almak olacaktır" demesiyle birlikte saldırıların startı verilmiş ve onlarca insan gözaltına alınmıştı. Bu şekilde HDP ve DBP yöneticisi 568 kişi gözaltına alındı. Kürt halkına ve siyasi temsilcilerine yönelik devlet terörünün dozu Kayseri'de yaşanan bombalı eylemin ardından daha da arttırıldı, bu vesileyle pek çok gözaltı yaşandığı gibi HDP'li Mersin Akdeniz İlçe Belediyesi'ne de kayyım atandı.

Halen pek çok il ve ilçe eşbaşkanlarının gözaltında olduğu, bunların çoğunun da uzun gözaltılar sonrası tutuklanacağı belirtiliyor. Savcılar gözaltılara ilişkin dosyalara genelde "gizlilik kararı" verdiğinden dolayı avukatlar dosyalara da ulaşamıyor.

IRKÇI SEFERBERLİK RUHU DEVREDE

Kürt siyasetçilerine saldırılar sürerken, faşist gruplar reislerinin "milli seferberlik" çağrısının ardından pek çok ilde HDP binalarına saldırı düzenlediler.

Kürt halkının kendini ifade edeceği tüm alanlar devlet terörünün ve faşist saldırıların hedefi haline getirildi. Vekiller ise tecrit altında tutuklu haldeler. Tutuklu vekillerin fotoğraflarına meclis koltuklarında bile tahammül edilememektedir. Bu saldırılarla hedeflenen bellidir: Kürt halkının sesini gerek mecliste gerekse sokakta duyurabilmesinin önüne geçmek!

Vurgulamak gerekir ki, HDP'nin meclis çalışmalarının engellenmesine dönük saldırıların bir boyutunu da AKP iktidarının yeni anayasa ve başkanlık sistemine yönelik hazırlıkları oluşturmaktadır. Bir yandan meclisin üçüncü büyük partis olan HDP adım adım etkisizleştirilerek, vekilleri yasama faaliyetlerinden uzaklaştırılırken, diğer yandan da MHP ile girişilen kirli pazarlıklar sürdürülmüş, bu pazarlıklar sonucu hazırlanan anayasa değişiklik paketi meclis gündemine getirilmiştir. Önümüzdeki günlerde bu kirli çalışmaların meclis aritmetiğindeki karşılığının ne olacağı belli olacaktır.

İrkçi saldırılar tırmanıyor

17 Aralık sabahı Kayseri'deki askeri servisi hedef alan patlamanın ardından HDP il binaları başta olmak üzere Kayseri'deki DİSK Bölge Başkanlığı, CHP ve EMEP binaları faşist saldırıların hedefi oldu. Kayseri HDP binası yakılarak talan edildi, çatısına Türk bayrağı asıldı. Kayseri'de yaşanan ırkçı saldırılar tırmanarak devam etti.

*Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan faşist bir grup CHP Kayseri il binasına yürümek istedi. CHP Gençlik Kolları Başkanı ve yanındakiler kalabalık grubun saldırısına uğradı.

*İstanbul'da ise Bağcılar, Üsküdar,

Ümraniye, Beykoz ve Kartal HDP ilçe binalarına saldıran faşist gruplar Kartal ve Beykoz ilçe binalarını talan ettiler. Üsküdar'da ise ilçe binasına havai fişeklerle saldırıldı. Bina önlerinde toplanan gruplar tek bir getirip slogan atarken, Bağcılar ilçe binası ateşe verildi. İstanbul Beylikdüzü'nde ise HDP İlçe Örgütü'nün bulunduğu Atrium Çarşısı'nda patlama meydana geldi.

*Kocaeli'nin Darıca ilçesinde ise saat 21.00 sıralarında HDP ilçe binasına silahlı saldırı gerçekleştirildi. Saldırıda binanın camlarına kurşun isabet etti.

*Çanakkale'de ise faşist bir grup HDP

binasını taşıladı. Polis saldırıya uğrayan 2 HDP'liyi gözaltına aldı.

*Erzincan Ordu Caddesi üzerindeki HDP il binası da saldırıların hedefi oldu. Binadaki parti tabelasını söken faşistler, tabelanın yerine Türk bayrağı astılar.

*İzmir'de HDP Bayraklı ilçe binasına gece geç saatlerde silahlı saldırı düzenlendi. HDP Buca ilçe binasına yapılan saldırıda ise kapı ve camları kıran kişilerin eşyaları da tahrip ettiği öğrenildi.

*HDP Tekirdağ binasına girerek talan eden faşistler Çorlu'da ise HDP parti binasının kapısını yaktılar.

HDP Yüksekova raporu

HDP, Yüksekova raporunu paylaştı. Raporda 13 Mart'tan itibaren 78 gün süren sokağa çıkma yasağında 6 bin 770 evin yakılıp yıkıldığına, 90 kişinin yaşamını yitirdiğine dikkat çekildi. 120 bin olan ilçe nüfusunun yüzde 80'inin abluka öncesi ilçeyi terk ettiği belirtilen raporda 6 bin 928 ailenin göç ettiği yer aldı. Raporlama faaliyeti için bölgeye gidenlerin de sürekli olarak kolluk kuvvetlerinin taciz, takip ve engellemesi ile karşılaştığı da eklendi.

Raporda öne çıkan konular şöyle:

-Ağustos 2015'ten bu yana ilçede 96 kişi katledildi. Bunlardan 39'unun kimliği belirlenirken, 51'i kolluk kuvvetleri tarafından alınarak Kimsesizler Mezarlığı'na defnedildi. Katledilenlerin ailelerine otopsi raporları verilmedi, otopsiye avukat katılımına izin verilmedi.

-Çatışma yaşanmayan mahalleler de top atışları ile yıkıldı. Evleri yıkılanlar çadırlarda kalmaya çalışırken, çadır kuranlara 2 bin 500 lira para cezası kesiliyor. Abluka sonrası ayakta kalan binalar da yıkılmaya başlandı.

-Okul ve hastane gibi binalar kargaha dönüştürüldü. 10 okul kullanılamaz hale getirildi. 6 Aile Sağlık Merkezi'nden 3'ü, 10 eczaneden 3'ü kullanılamaz hale getirildi. Sağlık emekçileri kolluk kuvvetleri tarafından taciz edildi. Öğrenciler eğitim hakkını kullanamadı.

-Sokağa çıkma yasakları boyunca birçok mahalleye su ve elektrik verilmedi. İlaç ve gıda kıtlığı yaşandı. Kimi yerlerde içme suyuna fosseptik karıştırıldı.

-120 bin nüfuslu ilçenin yüzde 80'i göç etti. 6 bin 928 aile çevre illere göç etmek zorunda bırakıldı.

-Abluka ve saldırılar sürecinde ilçede haber takibi yapan gazeteciler kolluk kuvvetleri tarafından engellenirken, JINHA muhabiri Gülfidan Ataman ve beraberindeki üç kişi havan atışı sonucu yaralandı. DİHA muhabirleri Nedim Türfent ve Şermin Soydan ilçeye dair yaptıkları haberler nedeniyle tutuklandılar. Nedim Türfent gözaltında polis tarafından ölümle tehdit edilerek darp edildi.

-Kolluk kuvvetleri ilçedeki duvarlara ırkçı yazılar yazdılar.

Kayseri’de yaşanan faşist saldırılar üzerine

Kayseri’de 13 askerin öldüğü ve çok sayıda kişinin yaralandığı bombalı eylemin ardından bir grup faşist, HDP ve EMEP il binaları ile DİSK Bölge Başkanlığı’na saldırdı.

SALDIRILAR TEK MERKEZLİ VE PLANLIYDI

Saldırıları öncesinde faşistler Facebook üzerinden karanlık planları için provokatif mesajlar yayınladılar. Bu mesajlarda; *“Son aldığım bilgiye göre HDP’den 300-400 kişi pasajlara saklanmışlar. Biz naptysak onlar da yapacakmış millet. Hadi bütün Kayserili Türkler meydana”, “Arkadaşlar görünen köy kılavuz istemez, harekete geçelim”, “Buradan ahkam kesenler düşüncelerini kendinize saklayın, Kayseri’de PKK’nin siyasal uzantısına çok yardımcı olduğunu biliyoruz”* deniliyordu.

Taş ve sopalarla parti binasını tahrip eden faşistler içerideki eşyaları da camdan aşağıya attı. Binanın çatısına çıkarak MHP bayrağı asan faşistler binanın çatı katını ateşe verdi. Faşist saldırı sürerken, itfaiye ekiplerinin HDP tabelasını söktüğü görüldü. HDP bürosunun olduğu binaya MHP bayrağı asan faşistler, *“Dişe diş, kana kan, intikam intikam”* sloganları ile bekleyişini sürdürüyordu.

Faşist saldırılar başta Kürt illeri olmak üzere Türkiye genelinde uzun süredir devam eden siyasal soykırımın parçasıdır. Kayseri’de de HDP, EMEP, DİSK binaları talan edildi. Faşistlerin bahanesi hazır. Asker taşıyan belediye otobüsüne yönelik eylem, saldırı yapmak için kullanıldı.

Faşist saldırılarının ardından Kürt legal siyaseti içinde yer alan, doğrudan HDP ile bağı olmayan birçok kişi ulusal kimliğinden dolayı gözaltına alındı. Facebook’ta yer alan beğeniler bile suç

unsuru olarak tanımlandı. Öte yandan ilerici devrimci siyasi yapılara ve DİSK’e yönelik kundaklama suçuna ilişkin olarak tek bir kişi bile gözaltına alınmadı.

DEVLETLİLER VE FAŞİSTLER GÖREVLERİNİN BAŞINDAYDILAR

Kolluk güçleri, faşist sürüleri onaylayan ve yönlendiren bir tutum sergiledi. *“Olayların ve sonuçlarının öngörülemediğini, mutat önlemlerin dışında başka önlem almadıklarını”* ifade ettiler. Kısacası yaptıkları açıklamalarla faşistlerin sırtlarını sıvazladılar.

Kayseri’de faşistler internette açıkça saldırı içeren paylaşımlarla sokağa çıkma çağrıları yaptılar. Faşist MHP il örgütü işi daha da ileri götürerek *“Burası Kayseri, teröristler bizden korksun”* diyerek saldırının sivil ayağını örmek için mesai yaptı. Anons yapan belediye araçlarıyla eyleme katılım çalışması yapıldı. Toplanma çağrısına kolluk da tam destek verdi. İtfaiye, HDP il binası yakılırken kılını bile kıpır-

datmadı.

Saldırıya uğrayan HDP, EMEP ve DİSK önünde devletliler hiçbir önlem almadılar. Kolluk güçleri sayısı hızla artan ve saldırı için hazır olan faşist güruha müdahale etmedikleri gibi, kol kanat bile gerdiler. Saldırıların tamamında kolluk ve faşistler eş güdümlü içinde ve planlı olarak çalıştılar.

POLİS TALANCI FAŞİSTLERİ DEĞİL, KÜRTLERİ HEDEF ALDI

Faşist saldırılar sırasında görüntüyü kurtarmak için de olsa polis herhangi bir müdahalede bulunmadı. HDP kundaklanırken, EMEP saldırı altındayken, DİSK binası faşistlerin işgali altındayken, kolluk ortalıkta gözükmedi. Oysa aynı kolluk sosyal medya üzerinden Denizleri, Mahirleri, İbrahimleri beğenen emekçileri kovalamakta, Tayyip Erdoğan’a yönelik eleştirel paylaşımlar yapan kişileri hızla bulup, yargı önüne çıkarıp tutuklanmalarını sağlama konusunda son derece

mahirdi.

Faşistler ortalığı yakıp yıkarken kılını kıpırdatmayan kolluk, faşist saldırıların hemen ardından gözaltı terörünü devreye soktu. HDP’de siyaset yapmış veya yapmakta olan emekçilerden 38 kişi gözaltı terörüne maruz kaldı.

Kayseri’de yaşananlar, günlerdir şehirlerde Kürt halkına, ilerici devrimci kurumlara, bireylere yönelik saldırganlıkta ve terörde sınır tanımayan faşistleri kollayan, yargıyı adeta giyotin gibi kullanan sermaye düzeni gerçeğinin parçasıdır.

FAŞİST SALDIRILARI DURDURMAK İÇİN...

Faşist saldırıların asıl hedefi *“işçilerin birliği, halkların kardeşliği”* mücadelesini baltalamaktır. İşçi ve emekçileri milliyet ve mezhep temelinde bölmektir. Milliyet denilince Türklüğün, mezhep denilince Sünni inancın öne çıktığı tekçi anlayışı toplumsal düzeyde örgütlemektir. Halkları birbirine düşürmek, Alevi-Sunni çatışmasını büyütme, emekçilerin birleşik mücadelesinin önünü kesmektir.

Her türlü faşist saldırının panzehiri emek-sermaye çatışmasını temel alan *“işçilerin birliği, halkların kardeşliği”* mücadelesidir. Faşist saldırıların panzehiri faşistlerin elini soğutmayan bozuk düzene karşı işçi sınıfının kızıl bayrağı altında birleşerek sosyalizm mücadelesini büyütme, bu nedenle faşist saldırıların arttığı bu dönemde *“işçilerin birliği, halkların kardeşliği”* şiarını yükseltmek, yaratılmak istenen her türlü etnik-mezhepsel çatışmanın karşısında birleştirici olan sınıf kimliği ile durabilmek, her zamankine göre çok daha özel bir anlam taşımaktadır.

Katliamın yıldönümünde Maraş’ta yasak

OHAL bahanesiyle her türlü eylem ve etkinlik yasaklanmaya çalışılırken bir yasak haberi de Maraş Katliamı’nın yıldönümünde Maraş Valiliği tarafından getirildi.

Maraş Valiliği 18 Aralık-18 Ocak tarihleri arasında kentteki tüm eylem ve etkinlikleri yasakladığını duyurdu. Valilik yaptığı açıklamada yasağa gerekçe olarak *“milli güvenlik ve kamu düzeninin korunması”* ile *“hak ve özgürlüklerin korunması”* gösterdi. Yasağın 18 Aralık-18 Ocak arasını kapsadığını belirten

Maraş Valiliği’nin açıklamasında şu ifadeler yer aldı:

“Kahramanmaraş ili sınırları içerisinde tesis olan huzur ve güven ortamı ile milli güvenlik ve kamu düzeninin bozulmaması, başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması ve suç işlenmesinin önlenmesi amacıyla, 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu’nun 17. Maddesi, 5442 sayılı İl İdaresi Kanunu’nun 11/C maddesi, 2935 sayılı Olağanüstü Hal Kanunu’nun 11. maddesi (m) bendi doğrultusunda İl genelinde

her türlü toplantı, gösteri yürüyüşü, miting, anma etkinliği, çadır kurma, stant açma, basın açıklaması ve benzeri etkinlikler 18/12/2016 günü saat 08.00’den 18/01/2017 günü saat 17.00’ye kadar yasaklanmıştır.”

Katliamla ilgili Maraş’ta yapılmak istenen eylem ve etkinlikler önceki senelerde de keyfi bir şekilde yasaklanırken son olarak geçen sene de tam bir ablukayla eylemler engellenmeye çalışılmıştı.

En büyük tekeller; en yoğun sömürü ve kölelik dayatanlar!

Her gün yeni bir iş cinayeti haberi gelirken, ağır çalışma koşulları ve işten atmalar aralıksız sürerken, işçi sınıfına sömürü ve kölelik dayatan kapitalist tekeller servetlerini katlamaya devam ediyor.

İşçi sınıfının insanca yaşamaya yetecek ücret talebi karşısında işlerin azaldığından, krizden, maliyetten dem vuran tekeller yine kârlarını ve cirolarını arttırmaya devam etti.

Capital Dergisi'nin en büyük 500 özel şirket araştırmasının sonuçları gösteriyor ki; en ufak bir hak talebinde işten atma saldırılarını hayata geçiren, gerekli önlemleri "ek maliyet" gerekçesiyle almayarak işçileri katleden, her geçen gün çalışma koşullarını ağırlaştıran kapitalist tekeller Türkiye'nin en büyük şirketleri sıralamasında en önde geliyor.

Derginin yaptığı araştırmanın sonuçları ise şu şekilde:

"Tüpraş, OMV Petrol Ofisi ve THY, 'Türkiye'nin En Büyük Şirketleri' olurken, Yatağan Termik Enerji Üretim, Cengiz Enerji ve Kipaş Kağıt Sanayi İşletmeleri de 'Cirosunu En Çok Artıran Şirketler' arasında yer aldı.

'En Çok Kar Eden Şirketler' kategorisinde THY, Turkcell ve Tüpraş, 'Karını En Çok Artıran Şirketler' kategorisinde ise Borusan Lojistik Dağıtım, Plasmar Plastik ve Eser Taahhüt ilk 3 sırayı paylaştı.

"En Çok İhracat Yapan Şirketler" Ford Otosan, Tüpraş ve Oyak Renault, "İhracatını En Çok Artıran Şirketler" ise Mobiltel, Melike Tekstil ve Koluman Motorlu Araçlar oldu."

TEKELLER KÂRLARINI NASIL ARTTIRIYOR?

Bu şirketlerin sadece yakın geçmişlerine bile bakmak bu büyümenin gerisinde yatan gerçeklere işaret etmeye yetecektir.

Tüpraş: Türkiye'nin en büyük 3 şirketinden biri olan TÜPRAŞ daha fazla kâr

uğruna gerekli önlemleri yeterince almadığı için sık sık "iş kazaları" ile gündeme geliyor. 2015 yılında TÜPRAŞ'ta 5 işçi vücutlarında oluşan yanıklarla hastaneye kaldırılırken işçilerin birinin durumu ağırdı. 2016 yılının başlarında da Kocaeli rafinerisinde çıkan yangında işçilerin hayatı riske girmişti.

11 Haziran 2016'da iki işçinin gazdan zehirlenerek hastaneye kaldırıldığı Kocaeli rafinerisinde 2015 yılında ise işçilere verilen sağlıksız yemekler nedeniyle 300 işçi zehirlenerek hastaneye kaldırılmıştı.

Bütün bunların yanı sıra TÜPRAŞ yönetimi ağır koşullarda çalıştırdığı işçilerin istedikleri zam oranlarını vermemek için her TİS dönemi baskı ve tehditlere başvuruyor. Yönetim işçilerin zam taleplerini düşürmek için çalışma sürelerini uzatmak vb. tehditler savururken temel sorunlardan olan skalaya ilişkin düzenlemeyi de yapmaktan kaçınıyor.

Ford: Metal Fırtına'nın ardından işçi kıyımına başlayan, öncü işçileri işten atan Ford Otosan yönetimi ise daha sonra sadece Türk Metal çetesine yakın olan

işçilerin saat ücretine 2 TL'ye varan zamlar yaptı. Bu durum diğer işçilerin tepkisini çekerken fabrikada uygulamaya sokulan otomasyon sistemiyle de işçiler daha yoğun bir çalışma dayatmasıyla karşılaşılıyorlar. Kaynak ve boyahane gibi bölümlerdeki işçiler boşa çıkarılarak daha ağır işlere verildi. İşçilerin bütün talepleri ise yok sayılmaya devam ediliyor. Örneğin; yazın bunaltıcı sıcağına karşı işçilerin soğutma sistemi talebi hâlâ karşılanmamış değil.

Renault: Renault yönetimi de Metal Fırtına'nın ardından işçi kıyımını devreye sokarak işçilerin haklı ve meşru taleplerini karşılamamak için saldırıya geçmişti.

Yönetim işçilerin başta insanca yaşamaya yeten ücret talebi karşısında Türk Metal çetesini kullanmaya ve ona her türlü desteği vermeye devam etti, ediyor.

Yatağan Termik Santrali: Özelleştirme saldırısının ardından işçilere daha ağır çalışma koşullarının dayatıldığı Yatağan Termik Santrali'nde de işçilerin hayatları hiçe sayılıyor. 11 Aralık'ta meydana

gelen patlamada 4 işçinin yaralandığı santralde 26 Ağustos'ta ise iş cinayeti yaşanmıştı. 26 yaşındaki Ömer Gündoğdu adındaki işçi solisyon gazından zehirlenerek yaşamını yitiren Hasan İri ve Kıvanç Yılmaz isimli işçiler ise fenalaşmıştı.

2014 yılında ise Yatağan Termik Santrali'nde hidrojen kaçağı karşısında gerekli işçi güvenliği önlemleri alınmadan üretime devam edildi. Yönetim ise hidrojen kaçağını kabul etmiş fakat bunun "önemli olmadığını" iddia etmişti.

Bu örnekler sadece adı geçen bu birkaç tekele ait fabrika ve işyeri için değil; işçilerin sırtından kârlarını katlamaya devam eden bütün kapitalistler için geçerlidir. Zira onlar zenginliklerini işçi sınıfının sırtından, yani artı değer sömürsünden elde etmektedirler. Ve bu sömürü her gün daha da artsın diye işçileri katletmeye, işten atmaya, çalışma koşullarını daha da ağırlaştırmaya, sefalet ve yoksulluğa mahkum etmeye devam edeceklerdir. Ta ki işçi sınıfı örgütlü bir sınıf olarak bu sömürü ve kölelik düzenine son verinceye dek...

Asil Çelik'te grev kararı

Bursa Orhangazi'de kurulu Asil Çelik fabrikasında Birleşik Metal-İş'in taraf olduğu toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 16 Aralık'ta fabrikaya grev kararı asıldı.

Grev kararı asılırken vardiyaya giren işçiler ile çıkan işçiler ayrı ayrı yürüyüşler yaptılar.

İlk olarak, akşam vardiyasına girecek

olan işçiler, servislerden inerek fabrika önünde toplandılar. Burada "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını atan işçilere Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu seslendi. Serdaroğlu konuşmasında kendilerinin grev istemediklerini ancak haklı taleplerini patronun kabul etmeyerek greve zorladığını

belirtti. Bugüne kadar patronun kazandığını, işçilerin de artık kazanmak istediğini ve istenen taleplerin son derece makul ölçülerde olduğunu söyledi.

Konuşmanın ardından akşam vardiyası içeri girerken vardiyadan çıkan işçiler de fabrika içerisinde toplanarak çıkışa doğru yürüyüşe geçtiler. Sloganlarla yürüyen işçiler 'greve hazırız' mesajı

verdiler. Fabrika çıkışında işçilere seslenen Serdaroğlu, bugüne kadar fabrikada eylem yapılmadığını, bugün yapılan eylemler karşısında da patronun "alınganlık" gösterdiğini söyledi.

Atılan sloganlar eşliğinde Serdaroğlu'nun konuşmasını tamamlamasının ardından eylem sona erdi, işçiler servislere binerek alandan ayrıldılar.

Eyleme Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu diğer fabrikalardan işçiler ve temsilciler ile MİB'liler de katılarak destek oldular.

Kapitalizmin “fıtratında” ölüm ve yolsuzluk var!

Geçtiğimiz hafta gündeme yansıyan Torun Center’a peşkeş çekilen otopark haberi, bir kez daha sermayedarların siyasal iktidar tarafından korunduğunu gösterirken, dolaysız olarak iş cinayetlerinin ve yolsuzlukların bu düzenin “fıtratında” yer aldığını hatırlattı.

TORUNLAR: AKP KORUMASINDAKİ İŞÇİ KATİLİ

Torun Center’ın inşaatının yükselme süreci siyasal iktidar ve sermayedarların kirli çıkar ilişkilerine ve bu düzenin yolsuzluk siciline bir örnek teşkil etmektedir. Kısaca hatırlamak gerekirse; 2006 yılında Ali Sami Yen Stadi’nin rant kaynağı arazisi “kentsel dönüşüm” kapsamına alınarak İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü ve Maliye Bakanlığı tarafından TOKİ’ye bedelsiz devir edilerek peşkeş çekildi. Yapılaşma planında yapılan usulsüzlüklerle rantın yaklaşık iki katına çıkarıldığı tespit edilmesi ile plan durdurulsa da, stadın yıkımı tamamlanmıştı. Tüm itirazlara rağmen “işler” yolunda yürümeye devam etmiş ve TOKİ çeşitli oyunlarla mahkemelerden “yüzünün akıyla” çıkmıştı. 24 Mayıs 2010 tarihinde ise ihale gerçekleşti ve Torun-Center inşaatı işçi kanı üzerinden yükselmeye başladı.

İhaleyi alan Torunlar GYO, işi 61 ayrı taşeron verdi ve 1.150’si taşeron işçi olmak üzere 1.354 işçi çalıştırmaya başladı. Taşeron çalışmanın ve iş güvenliği önlemlerinin alınmaması sonucu Torun Center’da iş cinayetinin ilk kurbanı Van’dan İstanbul’a gelerek dershane parası biriktirmek isteyen Erdoğan Polat oldu. Dış cephe kaplama işlerinin verildiği Çuhadaroğlu Alüminyum Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi adlı taşeronda çalışan Erdoğan, 9 Nisan 2014’te monoray montajı yapmak için bindiği sepetin 14. kattan düşmesi sonucu yaşamını yitirdi. Erdoğan’ın bindiği sepetin civata çapı 22, somun delik çapının ise 18.9 milimetre olması gerekirken civata-somun deliklerinin delik çapı 21.5-21.3 milimetre idi. Sistemin kurulumundan sonra gerekli güvenlik ve risk değerlendirmesi yapılmamış, sepetin üzerine kullanım talimatnamesi konmamış, monorayın doğru kurulup kurulmadığına dair testler yapılmamış, emniyet kemeri bulundurulmuş ama emniyet kemerinin bağlanması gereken dikey yaşam hattı kurulmamıştı. Aynı zamanda Erdoğan’ın mesleki yeterlilik belgesi de yoktu. “Cinayet” kesin ve failerin belli olmasına rağmen Torunlar’a

Bir bütün olarak işçi sınıfı, bağımsız bir güç olarak burjuvazinin karşısına çıkmadığı sürece tek tek işçiler iş cinayetlerine kurban gitmeye devam edecektir.

ve taşeron şirketlere “bağımsız” mahkemelerce para cezası kesilmekle yetinildi.

İşçinin canının sudan ucuz olduğu sömürü üzerine kurulu kapitalist sistemde iktidar gücünü arkasına alan, kendisine tanınan imtiyazlarla kârlarını büyüten ve denetimden-soruşturmadan-cezadan “muaf” olan Torun Center’da bir diğer iş cinayeti ise aylar sonra ülkenin gündemine acı biçimde yansıdı. 6 Eylül 2014’te 10 işçinin içinde olduğu asansör 33. kattan düştü. Katliamdan haftalar önce switch denilen ve asansörün hem katlarda hem de belirlenen en üst katta otomatik olarak durmasını sağlayan mekanizmada yaşanan arıza, işlerin durmaması adına günü birlik tamirlerle geçitirildi. 6 Eylül tarihinde ise asansörün çıkabileceği kat sınırı olan 31. katta asansör durmamış ve yükselmişti. 33. katta asansörü tutabilecek dişli ve ray olmadığı için asansör 33. kattan aşağıya düşmüştü. Çünkü bir gün önce patron, 32. kata malzeme çıkarılabilmesi için switchi devre dışı bırakma talimatı vermiş ve teknik bilgisi bulunmayan beş günlük işçinin opretörlüğündeki asansör durdurulamamıştı. Şirkette 12 asansör operatöründen sadece üçüne teknik bilgi verilmişti. İşçilerin ise eğitimleri yoktu, fakat eğitim sertifikaları vardı!

Açıkça işlenen cinayetin mahali de belli, elikanlı katilleri de! Fakat “bağımsız” hukuk, tüm bunları görmezden geldi. Katliamın ardından açılan davaya

Torunlar ailesi dahil edilmedi ve 25 sanık beş ay sonra serbest bırakıldı.

Bugün hâlâ devam eden dava son anda gelen bilirkişi raporları ve sürekli değişen heyetler sebebiyle sürekli erteleniyor. Katledilen işçilerin aileleri ise iktidar gücünü ardına alan Torunlar karşısında yıldırılmaya çalışılıyor. Torun-Center’da 10 işçinin katledildiği iş cinayeti burjuvazinin kâr hırsının açık resmini vermekte ve hukukun hangi sınıfın hizmetinde olduğunun beyanatı olmaktadır.

İŞ CİNAYETLERİ BU DÜZENİN “FİTRATINDA” VAR!

Torun ne ilkti ne de son oldu! Yine geçtiğimiz hafta duruşmaları görülen Soma Katliamı Torun Center’ın ardından Türkiye’nin iş cinayetleri siciline eklenen kanlı bir örnek olmuştu. 2016’nın son ayının ilk yarısında da üst üste iş cinayeti haberleri geldi.

*12 Aralık; İzmir’de demiryolu ulaşımı yapan ve Menemen-İzmir’e seferini gerçekleştiren İZBAN treninin raylar üzerinde bakım-onarım çalışması yapan Ramazan Uğur’a çarpması sonucu Uğur yaşamını yitirdi.

*13 Aralık; Adana’da tarım işçileri Derviş Yılmaz, Cafer Tayyar ve ismi belirlenemeyen bir işçi, tarlada çalıştıktan sonra yatmadan önce yaktıkları sobadan sıçrayan közden dolayı çıkan yangında can verdiler.

*14 Aralık; Zara-Suşehri karayolu

üzerindeki Geminbeli tüneline yaşanan göçükte ise, işçilerin üzerine taş ve kayalar düştü. İşçilerden 28 yaşındaki Fuat Ağa, 40 yaşındaki Cihan Dursun ve 40 yaşındaki Mehmet Coşgun göçük altında kalırken başından yaralanan Fuat Ağa yaşamını yitirdi.

*19 Aralık; İzmir Demir Çelik’te çalışır haldeki vinçte bakım çalışması yapan Tevfik Türkoğlu can verdi.

*20 Aralık; Denizli’de alt yapı çalışmaları yapıldığı sırada yaşanan göçük altında kalan 18 yaşındaki Murat Aksan adlı işçi can verdi.

*20 Aralık; Adana’da Çevik Kuvvet Hizmet Binası inşaatının 4. katında kalıp sökerken düşen Askeri Ersin yaşamını yitirdi.

*20 Aralık; Ankara Sincan Organize Sanayi Bölgesinde’ki Termikel fabrikasında malzeme almak için bahçeye çıkan bir kadın işçi araba çarpması sonucu yaşamını yitirdi.

BİZİM “FİTRATIMIZDA” DİRENİŞ VAR!

Kapitalist sistemin “fıtratında” bulunan kâr hırsı iş cinayetlerini beraberinde getirmektedir. Burjuvazinin kendi egemenlik aracı olan devlet ise tüm araçları ile burjuvaziyi korumaya ve palazlandırmaya devam ediyor. Bir bütün olarak işçi sınıfı, bağımsız bir güç olarak burjuvazinin karşısına çıkmadığı sürece tek tek işçiler iş cinayetlerine kurban gitmeye devam edecektir.

Toplu Sözleşme Sempozyumu Sonuç Bildirgesi

2017'de ortak taleplerimiz için haydi omuz omuza!

18 Aralık Pazar günü Bursa'da 2017 için büyük bir adım attık. Toplu sözleşme sempozyumunda, aralarında Renault, Tofaş, Valeo, Delphi, Borusan, Arçelik, SCM, Klisom'un da olduğu çok sayıda fabrikadan işçi kardeşlerimizle bir araya geldik. 2017 toplu sözleşme sürecinde taleplerimiz ve mücadelemiz üzerine tartışmalar yürüttük. "Söz, yetki, karar işçilerin!" sloganıyla düzenlenen sempozyumda çok sayıda kardeşimiz söz aldı, talep, beklenti ve önerilerini ortaya koydu.

Sempozyumumuzu sadece bir başlangıç sayıyoruz. Toplu sözleşme sürecine ilişkin işçinin sözünü söylediği, ortak iradesini belirlediği ve seyirci olmaktan çıkıp taraf olduğu zeminleri arttırmamız gerekiyor. Sempozyum bu yolda atılmış mütevazı bir adımdır sadece. Önümüzdeki günlerde bu adımları sıklaştırmak niyetindeyiz.

Bu noktada sempozyumumuzda yapılan tartışmalar ve ortaya konulan öneriler, aynı zamanda bir süredir yaptığımız ve yüzlerce işçi kardeşimizin katıldığı toplu sözleşme anketinin verileri ışığında ortaya çıkan ortak düşünce ve taleplerimizi maddeler halinde paylaşmak istiyoruz. Böylelikle bundan sonra bu yolda ortak irademizin netleştirilmesi için yolumuz daha da açık olacaktır.

1. 2017 MESS Grup Sözleşmesi sürecine oldukça zor şartlar altında, ancak özellikle 2015'teki metal fırtınanın deneyimleri ve dersleri ışığında giriyoruz. 2017'de metal fırtınayla başladığımız işi bitirmeye kararlıyız.

2. Metal işçisi 2017'de kazanmak istiyorsa her şeyden önce kendi birliğine güvenmeli, bunun için birliğini sağlamlaştırmak için bugünden yola koyulmalıdır. Bunun için fabrika kurullarının ve komitelerinin yeniden oluşturulması yanında fabrikalar arası kurul gibi ortak mücadele platformlarının oluşturulması günün acil görevlerindedir.

3. 2017'de satış şebekelerinin ve sendika beylerinin metal işçisini tuzağa düşürüp, alınmış yetkilerle elini kolunu bağlamasına izin verilmemelidir. Bu nedenle yetkiden önce toplu sözleşme taslakları erken bir zamanda, bu demek oluyor ki en geç Şubat ayının sonuna kadar açıklanmalıdır. Metal işçisi alandaki tüm sendika yönetimlerinden sözleşme taslaklarını bu zamana kadar açıklamasını talep etmektedir. Taslak açıklamayan ya da beklentilere yanıt vermeyenlerle yolumuzu Mart ayında ayırmış olaca-

ğiz. En geç 15 Mart'a kadar istifalarımızı gerçekleştireceğiz. Mayıs ayından önce birlikte yürüyeceğimiz sendikayı seçmiş olacağız.

4. Hangi sendika ya da sendikalarla devam edersek edelim, tüm toplu sözleşme süreci boyunca söz, yetki ve karar hakkı, fabrikalarda işçi kurullarında ve fabrikalar arası koordinasyonda olmalıdır. İşçinin katılımı olmadan hiçbir sözleşme maddesi hazırlanamaz, toplu sözleşme masalarında altına imza atlamaz, toplu sözleşmenin son hali yine işçinin onayıyla imzalanır ve yürürlüğe girer.

5. Tüm toplu sözleşme süreci her açıdan işçiyeye açık biçimde yürütülmelidir, toplu sözleşme görüşmelerine doğrudan işçilerin seçtiği temsilciler katılmalıdır. Katılan temsilciler sık sık değişmelidir.

6. Toplu sözleşme taslaklarında ve tüm süreç boyunca metal işçisinin talepleri şunlar olmalıdır:

a) İnsanca yaşamaya yeterli bir ücret için kısıtlı istemiyoruz, işçinin yaşam ve geçim şartlarını, çalışma koşullarını dikkate alan bir ücret zammı istiyoruz. Bunun için sendikaların açıkladığı 4 bin 400 TL seviyesindeki yoksulluk sınırı baz alınmalıdır. İşe giriş ücreti buna göre belirlenmeli ve diğer ücret gruplarına da buna uygun bir ücret iyileştirmesi yapılmalıdır.

b) İkramiyelerin ücrete yedirildiği uygulamaya son verilmelidir.

c) Sosyal haklar özellikle Nestle ve Coca Cola sözleşmeleri de göz önünde bulundurularak tatmin edici seviyeye yükseltilmelidir.

d) Kıdem tazminatı ve kiralık işçilik gibi gasp yasalarının önünü alacak biçimde engelleyici hükümler getirilmelidir.

e) Disiplinle ilgili maddeler revize edilmeli, Disiplin Kurulu'nda işçi çoğunluğu getirilmeli, her şeyi disiplin suçu sayan maddeler ahlak ve hırsızlık gibi maddelerle sınırlanmalıdır.

f) Toplu sözleşme iki yıllık olmalıdır, 3 yıllık sözleşme kabul edilemez.

g) Sözleşme ile kadın işçileri koruyacak önlemler alınmalı, kreş bir hak haline getirilmeli, regl izni geri getirilmeli, gece mesai sınırlandırılmalı, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ücretli tatil günü ilan edilmelidir.

h) Fazla mesai ücretleri yükseltilmeli, çalışma saatleri düşürülmelidir.

g) Telafi, denklik vb. gibi esnek çalışma biçimleri kaldırılmalı, toplu sözleşme ile engellenmelidir.

7. Bu süreçte sadece karşımızda MESS'in değil aynı zamanda hükümet ve medya vb. gibi güçlerin de metal işçisine karşı saf tutacağını biliyoruz. Bunun için hazırlık yapmalı, özellikle toplumsal dayanışmanın büyütülmesini sağlamalıyız. Öte yandan birlik ve kardeşliğimizi bozmak amacıyla oynanan oyunlara düşmeyeceğiz. Birlik ve kardeşlik ruhuyla, sınıfa karşı sınıf duruşuyla oyunları bozacağız.

8. Kriz yaygarasıyla faturanın bize kesilmesine, bizden fedakarlık adı altında sömürüye boyun eğmemiz istenmesine karşı çıkacağız, "faturayı patronlar ödesin" yaklaşımıyla davranacağız.

9. Süreç en başından itibaren eylemli bir tarzda götürülmeli, grev kararlılığı gösterilmeli, sonuna kadar devam edecek güçlü bir greve bugünden hazırlık yapılmalıdır. Bu bakımdan metal fırtına zamanındaki yasakları ve engelleri nasıl aşmış, haklılığımızın meşruluğuyla şalterleri indirdiysek aynı ruhla davranmalıyız.

Ne MESS verecek ne sendika beyleri alacak, ne alacaksak kendi öz gücümüz, birliğimiz ve mücadelemizle alacağız.

10. Olası grev yasaklarına karşı hazırlanılmalı, grev yasağı halinde yasağı aşacak kararlı bir duruş ortaya konulmalı, grev sonuna kadar sürdürülmelidir.

11. Sendika ağa ve beylerinin oyunlarına karşı uyanıklığı elden bırakmayacak, onlara teslim olmayacağız.

12. OHAL sürecinin MESS ve patronlar tarafından işçiyeye karşı bir tehdit olarak kullanılması, metal işçisinin hak mücadelesini bastırmak için devreye sokulmasına karşı bugünden OHAL'in kaldırılması talebi ortaya konulmalı ve bu konu mücadelenin bir parçası haline getirilmelidir.

13. Olası işçi kıyımlarına karşı ise metal fırtınada ortaya koyduğumuz "Arkadaşım yoksa üretim de yok!" anlayışıyla tek yumruk olacağız.

Maddeler halinde ortaya koyduğumuz bu düşünce, talep ve önerileri tüm metal işçisi arkadaşlarımızla paylaşırken, bu maddelerin netleştirilmesi, beklentilerimiz doğrultusunda olgunlaştırılması her metal işçisinin görevidir.

Haklarımız ve geleceğimiz için, güneşli günler görmek için haydi hep birlikte harekete geçme zamanıdır.

Metal işçisinin birliğini kurma, sağlamlaştırma MESS-Türk Metal düzenini yıkarak geleceğimizi ellerimize alma zamanıdır.

Haydi metal işçisi arkadaş hep birlikte, omuz omuza!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ (MİB)

20 Aralık 2016

Metal fabrikalarında TİS süreçleri devam ediyor!

Kölelik dayatmalarına karşı mücadele mevzilerini güçlendirelim!

İçinde bulunduğumuz atmosferin doğrudan bir yansıması olarak sermaye ile işçi sınıfı arasında mücadele günbegün kızışıyor. Yıllardır aralıksız bir şekilde işçi sınıfı ve emekçi kitlelere dayatılan çok yönlü yıkım saldırıları, OHAL koşullarında çok daha boyutlanmış bulunuyor. Sermaye devletinin içeride ve dışarıda yaşadığı siyasal açmazlarının ekonomik çöküntü tablosuyla birleşmesi, işçi ve emekçilere dayatılan yıkımı ağırlaştırılan temel etken olarak hayat buluyor.

SALDIRILAR YOĞUNLAŞIYOR, MÜCADELE GÜÇLENİYOR!

OHAL sürecinin yarattığı imkanlarla birlikte sermayeye yönelik teşvikler artırılırken, işçi ve emekçilerin elinde kalan son kısıtlı haklar tırpanlanmak isteniyor. Bu süreçte çalışma koşullarının daha da ağırlaşmasının yanı sıra kitlesel tensikatlar işçi sınıfını bekleyen ciddi tehlikeler arasında bulunuyor. Dahası, AKP iktidarı hayata geçirdiği ve önümüzdeki dönem için hayata geçirmeyi planladığı kapsamlı saldırılarla bir kez daha ekonomik krizin yükünü işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin omuzlarına yüklemeye çabalarını yoğunlaştırıyor.

Bir yandan genel atmosferin, bir yandan da ekonomik ve sosyal saldırıların yarattığı sorunlar, işçi sınıfının mücadele potansiyelini güçlendiren etkiler yaratıyor. Sermayeye karşı örgütlenme ve mücadele arayışı güçleniyor. Bugün için tek tek fabrikalarda dahi olsa eylem ve direniş süreçleri yaygınlaşıyor. Sermayenin AKP eliyle estirdiği dinsel gericilik ve şovenizm rüzgarı her ne kadar emekçi kitleler üzerinde azımsanmayacak bir etki yaratsa da, gittikçe ağırlaşan çalışma ve yaşam koşullarının mayaladığı sınıf mücadelesinin gelişmesine engel olamıyor.

METAL FABRİKALARINDA HAREKETLİLİK ARTIYOR!

Metal fabrikalarında giderek ivmesi yükselen bir mücadele süreci yaşanıyor. Yıllardır metal patronlarının yönelttiği ekonomik ve sosyal saldırıların hedefinde olan metal işçileri, işbirlikçi/ihanetçi sendikal bürokrasinin de katkısıyla bir dizi hak gaspı yaşadı. Ücretler eridi, kazanılmış haklar tırpanlandı, çalışma koşulları ağırlaştı vb. Bütün bunların üzerine son dönemde yaşanan ekonomik ve siyasal gelişmelerin ortaya çıkarttığı çok yönlü yıkım eklendi.

İşçi sınıfının motor gücü olan metal

işçileri, yıllardır arkası kesilmeyen saldırı dalgasına ve TİS süreçlerinde sendikaların imzaladığı satış sözleşmelerine karşı dönem dönem karşı koymaya çalıştı, mücadele süreçleri örgütledi. Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin grev kararlılığı akıllardayken, sonraki süreçte Metal Fırtına, Türk Metal çetesine karşı biriken öfkenin dışavurumu olarak yaşandı. Metal işçilerinin bu çıkışı aynı zamanda metal patronlarının ekonomik ve sosyal saldırılarına karşı bir tepkiydi.

Metal patronlarıyla metal işçileri arasında süren mücadelenin seyri tüm işçi sınıfını doğrudan etkileyen bir mahiyet taşıyor. Zira metal işçisinin bu mücadelede elde edeceği her kazanım, işçi sınıfının genelini kazanımı haline gelecek, bunun kendisi ise mücadele potansiyelini güçlendiren bir etken oluşturacaktır. Tersinden metal patronlarının lehine çıkacak her sonuç ise, tüm sektörlerden patronların elini güçlendirecektir. Bu nedenle sermaye sınıflar mücadelesinde dengeyi değiştirebilecek bir potansiyel taşıyan metal fabrikalarına ve bu fabrikalarda süren Toplu İş Sözleşmesi'ne çok özel bir önem atfediyor.

SINIF MÜCADELESİNİN ÖNEMLİ BİR ALANI OLARAK TİS SÜREÇLERİ!

Sendikalı fabrikalarda yaşanan Toplu İş Sözleşmesi (TİS) süreçleri, sermaye ve işçi sınıfının karşı karşıya geldiği önemli mücadele alanlarından birisini oluşturuyor. Sınıflar mücadelesi TİS görüşmeleri şahsında bir irade savaşına sahne oluyor. Özellikle metal fabrikalarında yaşanan TİS süreçleri toplam sınıf hareketinin geleceğini belirleyecek bir temelde şekilleniyor. Onbinlerce metal işçisini kapsayan MESS Grup TİS'leri bu açıdan ayrı bir önem taşıyor. Bunun farkında olan sermaye, MESS eliyle bu süreçte

özel bir hazırlık yapıyor, Türk Metal çetesini bu kapsamda metal işçisinin başında bir sopa olarak tutmaya özel olarak çaba harcıyor.

Şu sıralar ise MESS ve Türk Metal çetesini, metal fırtınasının deneyimlerinden de yararlanarak 2017 yılı içinde başayacak Grup TİS sürecine hazırlanıyor. Metal fırtınasının etkilerini fabrikalardan silmek için her türlü yöntemi devreye sokuyor, kitlesel işten atmalara başvuruyor. Türk Metal çetesinin fabrikalarda tam bir denetim sağlaması için elinden geleni yapıyor.

EMİS İLE BİRLEŞİK METAL-İŞ ARASINDA UYUŞMAZLIK ZAPTI TUTULDU!

Bir önceki MESS Grup TİS sürecinde Birleşik Metal-İş üyesi fabrikalarda yaşanan grev, MESS içinde ayrılmaya neden olmuş, MESS'ten ayrılan metal patronları EMİS'i kurmuşlardı. Birleşik Metal-İş ile EMİS arasında geçtiğimiz aylarda başlayan Grup TİS görüşmeleri gelinen noktada tıkanmış bulunuyor. Özellikle ücretler ve sosyal hakları içeren maddelerde, EMİS patronlarının dayatmaları karşısında uyuşmazlık zaptı tutulmuş bulunuyor. Bundan sonra arabuluculuk süreci başlayacak, buradan da anlaşmazlık çıktığı takdirde yaklaşık 2200 işçiyi kapsayan grev süreci başlamış olacak.

Görüşmelerdeki tıkanıklığın işçiler açısından kritik önemde denilebilecek maddelerde yaşanmış olması sürecin muhtemel bir greve doğru ilerlediğini göstermektedir. Görüşmelerin başladığı andan itibaren kapsam dahilindeki metal fabrikalarında ortaya konulan mücadele isteği ve enerjisi, gerçekleştirilen eylemler işçilerdeki kararlılığı ortaya koymuştur.

KRİZİN FATURASINI ÖDEMEMEK İÇİN MÜCADELE MEVZİLERİNİ GÜÇLENDİRELİM!

Metal fabrikalarının hareketleneceği bir yılı karşılamaya hazırlanıyoruz. Tek tek fabrikalarda süren TİS görüşmeleri, EMİS ve ardından MESS Grup TİS'leri, 2017 yılında metal işçilerini bekleyen kritik mücadele süreçleri durumunda.

Sermaye düzeninin açmazlarının derinleştiği ve toplumun genelinde yaratılmaya çalıştığı boğucu atmosferin ağırlaştığı bir dönemde işçi sınıfı cephesinde yaşanabilecek kıpırdanmalar ve hak kazanımları önemli bir yerde duruyor.

Buradan hareketle TİS süreçlerinin kazanılması, bütün olarak işçi sınıfının mücadelesini güçlendirecek bir noktada durmaktadır. TİS süreçlerinden kazanımla çıkılabileceği ise, fabrikalarda dışarıya bir mücadele için yapılacak hazırlık süreciyle sıkı sıkıya bağlıdır.

Tekil sözleşmelerden EMİS kapsamındaki fabrikalara kadar metal işçileri, talepleri için tabandan doğru birliklerini kurmalı, var olanlarını sağlamlaştırmalıdır. Muhtemel yasaklar ve engelleme girişimlerine karşı fiili-meşru mücadele hattı ekseninde kenetlenmelidir. Başından sonuna kadar söz, yetki ve kararın işçilerde olmasını sağlayacak bakış ve çabayla hazırlıklarını yoğunlaştırmalı, patronların olduğu kadar sendikal bürokrasinin de OHAL perdesinin arkasına sakanmasına karşı uyanık olmalıdır. OHAL işçi sınıfının etrafına örülmeye çalışılan bir duvardır. Sermaye devletinin AKP eliyle girişeceği her türlü saldırı ve yasağı, işçi sınıfı mücadele tarihinden aldığı güç ve meşrulukla yanıtlamalıdır.

“Süreci sonuna kadar götüreceğiz!”

TÜMTİS İzmir Şube Başkanı **Şükrü Günseli** ile UPS Kargo'daki 3. dönem toplu sözleşme süreci üzerine konuştuk.

-UPS Kargo'da toplu sözleşme süreci ne aşamada?

-Şükrü Günseli: UPS Kargo'da 2000'i aşkın işçi arkadaşımızı kapsayan toplu sözleşmemizin, 3. dönem toplu iş sözleşmesi bir süre önce başladı. İkinci dönem toplu sözleşmemiz 1 Ağustos 2016 itibarıyla sona ermişti. Temmuz'da sendika olarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yetkiyi almak için başvurduk ve yetkiyi aldık. Üye arkadaşlarımızla yaptığımız görüş alışverişi ve anket çalışmasıyla nasıl bir toplu sözleşme istediklerini sorduk, bu konuda düşüncelerini ve taleplerini alarak toplu iş sözleşmesi taslağını hazırladık. İşveren tarafına verdik, böylelikle 60 günlük yasal süre içerisinde 9 kere müzakere toplantısı gerçekleştirdik. Bu süre içerisinde idari maddelerin çoğunda aşağı yukarı anlaşma sağlandı, bir iki madde ile ücret ve parasal hususlara ilişkin taleplerimiz kabul edilmedi. Taleplerimiz işveren tarafından karşılanmadı, bizim işverenden 1. yıl için %25 ücretlere artış talebimiz var, yine sosyal haklara da aşağı yukarı paralel düzeyde artış taleplerimiz var. Halihazırda işçilere yılda bir ikramiye ödeniyordu, biz yılda iki net maaş ikramiye talebinde bulduk. Yani daha önce 4 ayda bir 15 günlük bonuslar halinde ödeniyordu, biz bonuslar değil bir hak olarak ikramiyenin yılda 2 net maaş olması gerektiği taleplerimizi ortaya koyduk. Onun dışında zaten var olan sosyal haklara yakacak, yemek ve

öğrenim ücretlerine farklı düzeylerde artış talebimiz oldu. İşveren bizim taleplerimiz karşısında kabul edemeyeceğimiz düzeyde önerilerle geldi. Bunlardan yıldı 2 ikramiye kabul etmeyeceklerini, sözleşmenin birer yıllık dilimlerde 3 yıllık sözleşmeye 1 maaş ikramiye farklı dilimlerle ek yapabileceklerini söylediler. Biz de 3 yıllık değil birer yıllık dilimlerde 2 yıllık sözleşme istediğimizi belirttik, ancak anlaşma sağlanamadı.

-Süreç nasıl devam ediyor?

Şükrü Günseli: Uyuşmazlık zaptı tutuldu, resmi arabulucu tayin edildi resmi prosedür işletilmeye başladı, resmi arabulucu yasal süresini tamamladı ancak anlaşma sağlanmadı ve resmi arabulucu uyuşmazlık raporunu ve tutanağını bakanlığa götürdü. Bize de bir hafta-on gün oldu resmi uyuşmazlıkla ilgili yazı geldi. Şimdi yeni bir süreç başladı, 60 günlük süreç başladı, bu süreçte ya işveren ta-

raf taleplerimizi kabul edecek ya da biz greve çıkacağız. Ancak bu süreçte işveren bize makul önerilerle gelirse ve işçi arkadaşlarla birlikte değerlendirmeye değer taleplerle geldiğini düşünürsek, tekrar görüşme taleplerini değerlendiririz. İşçi arkadaşlarla konuşup oylamaya sunarız gelen teklif kabul çıkarsa sözleşme imzalanır, aksi takdirde greve çıkılır. Ancak grev olacağı anlamına gelmiyor, yasal süreç böyle işliyor. Geçtiğimiz yıl da toplu sözleşmede anlaşamadık, grev kararı aldık, uyuşmazlık tutanağı tutulmuş, arabulucu raporu bakanlığa gitmişti. Daha sonra yasal sürecin sonuna doğru biz sendika olarak grev kararı alma noktasına geldiğimizde işveren son bir öneri getirmişti. Biz de bütün bölgelerde eş zamanlı üye toplantıları yaparak son öneriyi işçilerin tercihine ve iradesine sunmuştu. Sandık koyarak gelen öneriyle toplu sözleşme imzalanmı, imzalanmasın greve mi gidelim diye oylama

yaptık. Aşağı yukarı Türkiye genelinde imzalanmı çıkmıştı. Bunun üzerine biz de toplu sözleşmeyi imzalamıştık. Dolayısıyla bu dönem de her şey bitmiş değil ancak süreç böyle işliyor.

-Son olarak ne demek istersiniz?

Şükrü Günseli: İşveren bize maliyetin yüksek olduğunu, diğer kargo şirketleriyle rekabet edemediklerini gerekçe gösteriyorlar. Kargo şirketlerinin şöyle bir yanı var; sektörün tamamında örgütlü olunmamasından dolayı bazı kargolar 11-12 saat çalışıyor. Asgari ücret, yol ve yemeğin dışında hiçbir şey yok. Şimdi bizim arkadaşlarımızın çalıştığı gerek UPS de, gerek DHL Lojistik'te çalışma saatleri yasanın öngördüğü şekilde haftalık 45 saattir. Bu 6 ya da 5.5 güne bölünerek çalışılır, bu çalışma saatlerinde kaydırma olmaz. Oysa diğer kargolarda haftalık 60-70 saat çalıştırılıyor. Ancak bunun ücret olarak karşılığı yok, tek başına mesai ücreti bile diğer kargolara karşı bir maliyet artışı getiriyor. Bunun yanında ikramiyesi var, yakacağı var vb. Evet, sektörel bazda böyle gerçekler var ancak bizim işçi arkadaşlarımızın açlık sınırının altında yaşamaya razı olmaları gerekmiyor, sonuçta burada çalışıyorlar ve örgütlüler. Örgütlü bir işçiyi örgütsüz işçiyle kıyaslayarak değerlendiremeyiz. Aksine örgütlü işçinin yaşam ve çalışma koşulları iyi olsun ki, kazanımları olsun ki örgütsüz işçi de örgütlenme ihtiyacı duysun. Bu nedenle işverenin bize gösterdiği gerekçenin bir önemi yok. Bu nedenle biz süreci sonuna kadar götüreceğiz.

KIZIL BAYRAK / İZMİR

Bekaert'te 8 Kasım'da başlayan grev dayanışma ile büyümeye devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde Bekaert yönetiminin işçilerin ailelerine gönderdiği mektuplarla işçiler üzerinde baskı kurma çabalarını boşa düşüren Bekaert işçileri kararlılıkla grevi sürdürüyor.

Fabrika önünde grev devam ederken işçilere destek ziyaretleri de artıyor. Geçtiğimiz günlerde Kocaeli Üniversitesi öğrencileri grevdeki işçilere destek ziyareti yaparken 16 Aralık günü de Emekli Sen Gölcük Şubesi grev alanında işçilerin yanındaydı. Grevdeki işçilere kendi yaptıkları ekmeçleri getiren Emekli Sen üyelerinin desteği işçilerin beğenisini topladı. Ayrıca EMİS sözleşmesi kapsamında bulunan Birleşik Metal-İş fabrikalarından General Electric işçileri de 16.00-24.00 vardiyası çıkışında grev alanına gide-

Bekaert'te grev sürüyor

rek dayanışmayı yükseltti. Kocaeli'den desteklerin yanı sıra Belçika'nın Aalter kentinde bulunan Bekaert'e ait Aalter fabrikası işçileri de Bekaert işçileriyle dayanışma mesajı yayınladı.

20 Aralık'ta aralarında Genel Başkan Adnan Serdaroğlu'nun da olduğu Birleşik Metal-İş genel merkez yöneticileri, grevci işçileri tekrar ziyaret ettiler. Ailelerinin de desteklerde bulunduğu Bekaert işçilerine, Nakliyat-İş üyesi işçiler dayanışma ziyaretinde bulundu. Sendikaların yanı sıra Bekaert işçilerine tekil ve toplu olarak çeşitli iş kollarındaki işçilerden ve gruplardan da destekler sü-

rüyor. Geçtiğimiz günlerde işçileri ziyaret eden Kocaeli Motorsiklet Topluluğu (KOMOTO), yine grev alanına motorlarla gelerek işçilerle dayanışma gösterdi. Bekaert işçilerine bir destek de yurtdışından geldi. IndustriALL Küresel Sendikası, Bekaert Çelik Kord'da grevde olan Birleşik Metal-İş Sendikası'na dayanışma ve destek mesajı yayınladı.

Öte yandan grev Bekaert yönetimini zora soktukça patronlar yeni yöntemlerle grevin etkisini kırmak için ellerinden geleni yapıyor. Bekaert yönetimi, kârlarını düşürmemek ve işçilerin grevini zayıflatmak için işlerin bir bölümünü Kar-

tepe'de bulunan Çelik Kord'da tamamlamaya çalışıyor. Grevin etkisini kırmaya dönük bu hamleye karşı Bekaert işçileri, Çelik-İş Sendikası'nda örgütlü Çelik Kord işçilerini birlik olmaya, patronun cesaretini kırmaya çağırıyor.

“İşçilerin birliği sermayeyi yenecektir!” başlığı ile hazırlanan mektupta ilk olarak greve geliş süreci ve grevin talepleri anlatılarak zorluklara rağmen grevin devam ettiği vurgulandı. Grevin kazanımının tüm işçilerin kazanımı olacağına dikkat çekilen bildiriye şu ifadeler yer aldı: “Sizlerin 2017 sözleşmesi öncesi verdiğimiz bu mücadelede elde edeceğimiz kazanımlar emin ki sizin için de bir örnek teşkil edecektir. Kazanımımız sizin de kazanımınız olacaktır. Aksi durumda ise tüm Çelik Kord ve MESS grubundaki işçiler için zarara yol açabilir.”

Kamu Emekçileri Forumu'ndan Kamu Çalışanları Birliği'ne...

Bundan tam 2 yıl önce Haziran Direnişi'nin geri çekilmesiyle birlikte ortaya çıkan forumların (Yoğurtçu Parkı, Abbasağa Forumu vb.) etkisiyle Sosyalist Kamu Emekçileri'nin yapmış olduğu çağrıyla bir forum oluşturuldu.

İstanbul merkezli oluşturulan Kamu Emekçileri Forumu, ilk iş olarak KESK ve bağlı sendikalardaki öncü ilerici kamu emekçilerine bildiri ve afişlerle seslendi. İlk toplantısından sonra kendi ilke ve işleyişini oluşturdu. Forum çeşitli sendika şubelerinde düzenli toplantılar ve etkinlikler yaparak, gerek şube birimleri gerek kendi koordinasyonu ile işleyişini oturtmuş oldu. Kamu emekçilerinin dönemselsel ihtiyaçlarına uygun politikalar belirleyip, forum bileşenlerinin sendikalarda tutum belirlemesini sağladı, alınan kararların hayata geçmesi için çalışmalar yürüttü. Yaz döneminde okulların bitimine yakın 3 günlük kamp kararı alındı. Kamp hazırlığı kapsamında etkin çalışmalar yapılırken, kamp sürecinde sunumlar ve çeşitli etkinlikler yapıldı.

Kampın son günü yapılan birlik sunumu tartışmaları ile yeni dönemde Kamu Çalışanları Birliği adı altında faaliyet yürütme karar alındı.

Kamu Çalışanları Birliği Girişimi olarak, Avrupa ve Anadolu yakalarında olmak üzere iki birim oluşturuldu.

SÖZ, YETKİ, KARAR ÇALIŞANLARA

Kamu emekçilerine dönük saldırılar

devam ederken, kontra-gerici sendikalar iktidarın belirlediği sınırların içinde emekçileri fiilen kısıtlayarak alıyor. Kendisini muhalif olarak ifade eden KESK ise yürütmesinde bulunan anlayışların bürokratik tutumundan kaynaklı iyice hareketsiz kalmış durumda. Sendikalar cephesinde durum böyle iken, AKP iktidarının hayata geçirmeye çalıştığı neo-liberal saldırı dalgasının en önemli ayağını kamu sektörü oluşturmaktadır. Kamu emekçilerine dayatılan esnek çalışma, güvencesizlik ve geleceksizlik sopsası karşısında, hali hazırda ciddi bir itiraz geliştirilebilmiş değil.

Tüm bu saldırılara cevap üretebilmek için Kamu Çalışanları Birliği adı altında kuruluş toplantımızı gerçekleştirdik.

Birlik yeni dönemde yalnızlaşmış, sendikasından uzaklaşmış ve yönünü arayan kamu emekçilerini "söz yetki karar çalışanlara" bakışıyla tabanda örgütlemek için mücadele sahnesinde yerini almıştır. Bu bakışla kamu emekçilerini sahte vaatlerle kendisine bağlamış kontra ve gerici sendikalara karşı mücadele etmek, mücadeleciler ve ilerici kamu emekçilerini yan yana getirmek için kendisine bir misyon biçmiştir. Sözde "sınıf sendikacılığı" söylemini ortaya atan ancak gerçekte öncü ve ilerici emekçileri parlatarak ve bürokratik aygıtlardan medet umar hale getiren anlayışlara da bayrak açmıştır. Dolayısıyla devrimci sınıf sendikacılığı bakışıyla icazetçi ve teslimiyetçi çizgiye karşı mücadelenin de kalesi olma

iddiası ile kuruluşunu ilan etmiştir.

İşte bu iddia ile güvencesizlik ve geleceksizlik tehdidi karşısında, yönünü mücadeleye dönmüş olan bütün kamu emekçilerine kavgayı büyütme için çağrıda bulunuyoruz. Gerek taşeron, gerekse de kamuda kadrolu olarak çalışan bütün emekçiler birlik çatısı altında, kendi talepleriyle birleşmelidirler.

Özellikle darbe sonrası KHK'lar eliyle işinden edilmiş, açığa alınmış ve soruşturma ve çeşitli baskılarla kendi kaderine terk edilmiş emekçiler ile bu faşizan, azgın devlet terörüne karşı direniş büyütme için, bu saldırılara karşı direnişe geçmiş olan kamu emekçilerinin yanında olduğumuzu göstermek için, daha fazla yan yana gelmek, kavgayı daha fazla büyütme için birlik olmak zorundayız. Gücümüzün birliğimizden geldiğinin farkına varmalı, taban örgütlülüğü etrafında, kendi meclis, komite vb. zeminlerimizi yaratarak mücadele sahnesindeki yerimizi tekrar almamız için, iktidar kendi gücünü büyütme için saldırırken, bizler de kendi örgütlülüğümüz için, birliğimiz için direnişe geçmeliyiz.

Yalnız olmadığımızı bilmeli, sorunlarımızın aynı olduğunun farkına varmalıyız. Kamu Çalışanları Birliği kavga bayrağını daha yükselmeye taşımak için sınıfa karşı sınıf anlayışı ile tüm kamu emekçilerini birliğin programı ve çatısı altında mücadele etmeye çağırıyoruz.

KAMU ÇALIŞANLARI BİRLİĞİ

Kamu Çalışanları Birliği kuruldu

Temmuz 2016'dan beri hem kendini hem de kamu emekçilerini örgütlemeyi hedefleyen Kamu Çalışanları Birliği Girişimi 17 Aralık günü Kamu Çalışanları Birliği'nin kuruluşunu gerçekleştirdi.

Kuruluş toplantısı açılış konuşmasıyla başladı, ardından divan oluşturuldu. Program, birlik üzerine tartışmalar ve birliğin programı üzerine tartışmalar olarak iki bölüm şeklinde yürütüldü.

Kuruluş toplantısında; toplumsal sorunların kaynağının kapitalist sistem olduğuna, devrimci sınıf sendikacılığına, sınıfa karşı sınıf tutumuna, fiili-meşru mücadelenin önemine, birleşik ve militan mücadeleye, taban örgütlenmelerine, mücadele iradesi gösterenlerin ve mücadele eğilimi taşıyan kamu emekçilerinin kucaklanmasına ve birlik çalışmalarının öznesi olmaları için çaba gösterilmesine, saldırılara karşı direniş mevzilerinin yaratılmasına ve var olan direnişlerin sahiplenilmesine, bulunduğumuz zeminlerde direnişlerin taşıyıcısı olmaya, doğru politikanın yeterli olmadığına bu politikanın pratikte ete kemiğe büründürülmesine, inisiyatifli öznelerle KÇB programının hayata geçirilebileceğine vurgular yapıldı.

Kuruluş toplantısında gelecek dönem planlaması da yapıldı. Toplantıda alınan kararlar şöyle:

- 24 Aralık 2016 tarihinde Ankara'da direnen eğitim emekçileri ziyaret edilecek.

- "Kamu emekçileri direnişleri konuşuyor" başlığı ile bir forum gerçekleştirilecek.

- Direnişçilerle dayanışmak ve direnişin sesini bulunduğumuz zeminlere taşımak için "Direnişçiler konuşuyor" şiarıyla bir etkinlik yapılacak.

- Kamu Çalışanları Birliği Yürütme si tarafından en kısa zamanda sonuç bildirisi sosyal medya hesapları üzerinden kamuoyuyla paylaşılacak.

SOSYALİST KAMU EMEKÇİLERİ

Nedlloyd Polar Depo'da direniş sürüyor

Nedlloyd Polar Depo'da DGD-Sen'de sendikalaştıkları için işten atma saldırısıyla karşılaşan işçilerin direnişi sürüyor. Patronla yapılan görüşmeden sonra direniş daha da kararlılıkla devam eden işçiler 15 Aralık'ta direniş çadırını kurdular.

İşçiler direniş çadırını kurarken yönetimin emriyle işçilerin üzerine TIR sürül-

dü. İşçilerin direniş alanı TIR'larla kapatılmaya çalışıldı. Direnişçi işçiler her şeye rağmen direniş ateşini yakarak mücadelede ısrarcı olduklarını gösterdi.

Dayanışmaya gelenlerle birlikte direnişçi işçiler, tüm servisler gidene kadar Tuzla Orhanlı depo önünde kaldılar. İşçilerin direniş talepleri şu şekilde:

- * Atılan işçiler geri alınacak
- * Taşeronlar gidecek
- * İş güvencesi teminat altına alınacak
- * Bütün işçiler kadroya alınacak
- * İş güvenliği sağlanacak
- * Mobbingler kalkacak
- * Çalışma koşulları iyileştirilecek
- * Sendika kabul edilecek

Burjuva diktatörlüğünün yönetim biçimleri;

Kapitalist devle

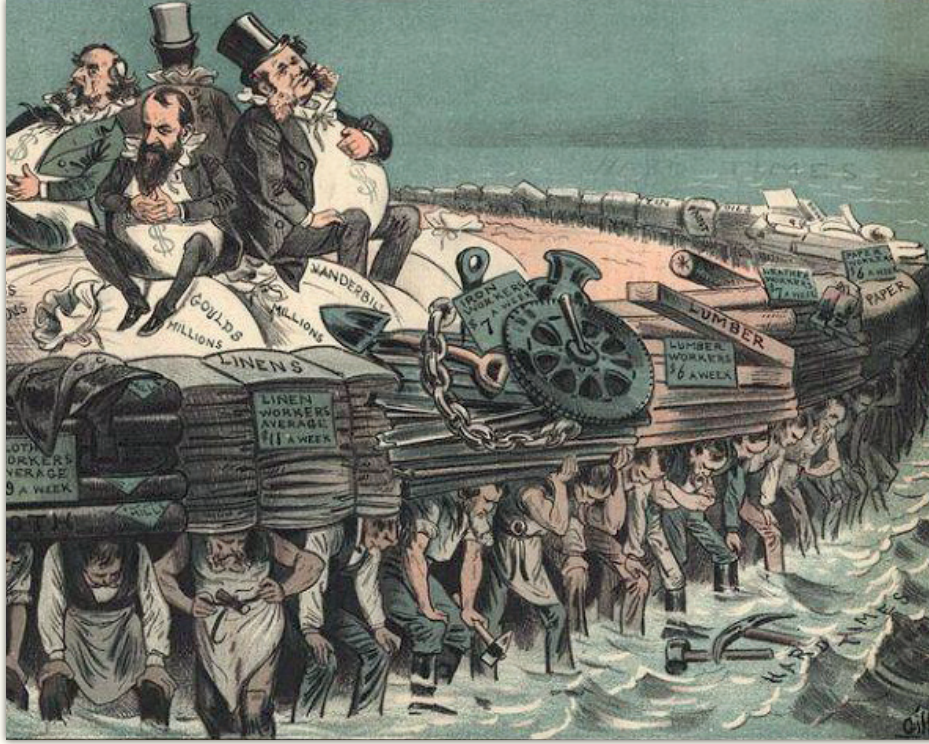
Çağımızda egemenlik tekelci burjuvazinin elinde toplanmıştır. Bu iktidarın şiddete dayalı yönetim aygıtı ise, kapitalist devlettir. Kapitalist/emperyalist zincirin halkalarını oluşturan devletlerin misyonları arasında öze dair bir fark bulunmuyor. Buna karşın her ülkedeki yönetim biçiminin kendine özgü birtakım özellikleri var. 'Özde birlik' olsa da 'biçimde çeşitlilik' devam ediyor.

Yönetim biçimlerine dair egemen söylem, gerçeğin özünü karartmaya odaklanan, batılı emperyalistlerle işbirlikçilerinin çıkarlarını gözeten gerici, karanlık bir söylemdir. Bu söyleme göre "parlamentar demokrasi" ideal yönetim biçimi, diğer yönetim biçimleri ise batının değerlerinden bir sapmadır. O halde dünyanın hedefi "batı tipi demokrasi" düzeyine ulaşmak olmalıdır(?).

İLK TANIMDA RİYAKARLIK

Batılı emperyalistler, önlerinde diz çökmeyen yönetimleri "batı tipi demokrasi" ölçüleri üzerinden yargımlarken, işbirlikçilerine ise sonsuz bir 'hoşgörü' gösteriyorlar. Örneğin Ortaçağ kalıntısı Körfez şeyhleri, yarım asrı aşan bir süreden beri batılı emperyalistlerin özel himayesine mazhar oluyorlar. Oysa bu ülkelerde burjuva manada dahi ne anayasa, ne seçim, ne hak, ne hukuk var. Fakat tekeller açısından bütün bunlardan çok daha önemli bir şey var; o da zengin enerji kaynakları...

Batılı emperyalistler önünde diz çökmeyen ülkeler söz konusu olduğunda tutum değişiyor. Kendine göre anayasası olan, seçimler gerçekleştiren, şu veya bu düzeyde bazı haklar mevcut olmasına rağmen, bu rejimleri yıkmak için ya doğrudan emperyalist ordular saldırtıyor ya da tetikçiler aracılığıyla yürütülen savaşa maruz kalıyorlar. Bölgemizde bunun en bariz örneği Irak, Suriye gibi ülkelerin maruz kaldığı akıl almaz yıkıcı/kıyıcı savaşlardır. Emperyalistlerin riyakarlığı öyle bir noktaya ulaştı ki, barbar cihatçılar "özgürlük savaşçısı" ilan ediliyor, dinci-faşist AKP ile Suudi Arabistan, Katar gibi Ortaçağ kalıntısı rejimler eliyle Suriye'ye "demokrasi" taşınacağı söyleniyor. Batı tipi "demokrasi modelini" yücelten emperyalistler, bağımlı ülkelere NATO'nun savaş uçakları veya IŞİD, El Kaide gibi canilerle "demokrasi" taşıyorlar.

ÇIKIŞ TARİHİNDEN BUGÜNE...

Ortaya çıkışı sınıflı toplumlar tarihine koşut olan devlet, farklı pek çok biçime bürünse de, egemen sınıfların baskı ve şiddet aygıtı olma niteliğini halen koruyor. Organize bir şiddet aygıtı olmasının yanı sıra devlet, özel mülkiyet ve sömürüye dayalı ilişkilere hukuksal bir zırrı da sağlar. Zaten devleti zorunlu kılan tarihsel/toplumsal koşullar bir sınıfın diğer sınıflara hükmetmek için böyle bir araca ihtiyaç duymasındır. Diğer bir ifadeyle toplumlar sınıflara bölünmemiş olsaydı devlet diye bir araç da ortaya çıkmayacaktı.

"Marx'a göre, eğer sınıfları uzlaştırmak mümkün olsaydı, devlet ne ortaya çıkabilir ne varlığını sürdürebilirdi... Devlet, bir sınıfın egemenlik organıdır, bir sınıfın bir başkasını ezmesini sağlayan organıdır; sınıflar arasındaki çatışmayı yumuşatarak bu baskıyı yasallaştıran ve ona süreklilik kazandıran 'düzen'in kurulmasıdır.'" (1)

Devletin bu niteliği, antik köleci devlet için olduğu kadar feodal devlet için de modern burjuva devlet için de geçerlidir. Çağımızda, "En yetkin, en gelişmiş burjuva devlet tipi, parlamenter demokratik cumhuriyettir." (2) Bununla birlikte, "Burjuva devletleri biçim olarak çok değişiktir, ama özde aynıdır: biçimleri ne olursa olsun bütün bu devletler, son tahlilde kaçınılmaz olarak burjuva dikta-

törlüğüdürler..." (3)

Kapitalizmin küresel krizinin derinleşmesiyle polis devletine geçiş sürecini hızlandıran burjuvazi, artık 'demokratik cumhuriyet'in biçimine değil 'diktatörlüğün özü'ne önem veriyor. Bu yönelim, bağımlı ülke rejimleriyle sınırlı değil, artık emperyalist güçler de çıkışı polis devletine geçişte görüyor. 'Demokrasi pazarlayanlar'ın bu yönelimi tiksinti verici olsa da şaşkırtıcı değil. Çünkü "Yurttaşlar karşısında kamu gücü kendini önce polis biçimi altında göstermiştir; polis devlet kadar eskidir..." (4)

"TANRI KRAL"DAN "KUTSAL DEVLET"E

İlk sınıflı toplum olan kölecilik döneminin büyük devletleri "tanrı kral" kabul edilen kişiler tarafından yönetildi. Tanrıyı gökyüzüne transfer eden 'tek tanrılı' dinlerin yaygınlaştığı feodal toplumun hükümdarları ise, 'tanrı tarafından atanan kral', 'tanrıyı temsil eden kral' ünvanı kazandılar. İktidarı ele geçirmek için feodal ayrıcalıklara karşı mücadele ile sahneye çıkan burjuvazi ise, "kutsallık mitosunu" farklı bir şekle büründürdü. Hem aristokrasiye hem ruhban sınıfına karşı mücadele etmek zorunda kalan burjuvazi, dinin egemenliğini yıkmak zorundaydı. Tanrı tarafından atandığı varsayılan kralın kafasını kesen burjuvazi, kendi devletini yönetenlere 'kutsal misyon' yükleyemedi. İktidarı ele geçirene kadar dinin ege-

menliğine karşı mücadele eden burjuvazi, egemen sınıf konumunu ele geçirdiği anda dini kullanmaya başladı. Ancak bu kullanım öncekinden farklıydı. Ruhban sınıfını iktidar denklemi dışına atan burjuvazi, ayrıcalıklarını ortadan kaldırdıktan sonra din görevlilerini "ücretli/maaşlı eleman" statüsünde yeniden işe aldı. Zira "Dinsel tutkuların, şövalyeye coşkunun, darkafalı duygusallığın kutsal titreyişlerini bencil hesapların buzlu sularında boğan" burjuvazi, "şimdiye dek saygı duyulan ve saygın olarak değer verilen bütün mesleklerin halelerini söküp attı. Doktoru, avukatı, rahibi, şairi, bilim adamını kendi ücretli emekçileri durumuna getirdi." (5)

Devlet yönetiminin başında bulunan kişilerin 'kutsallık halesini' ortadan kaldıran burjuvazi, bu haleyi bir şiddet aygıtı ve sömürü ilişkilerinin hukuksal zırrı olan devletin üstüne serdi. Artık 'kutsallık' kişilerden çok kurumlara/aygıtlara atfediliyordu.

21. yüzyılda kendilerine kutsallık atfedilen Suudi kralı, eski ABD başkanı oğul Bush, sultan olma hayalleri kuran T. Erdoğan gibi kişilerin zuhur etmesi, kapitalizmin her tür gericiğin, meczupluğun kaynağı olmasından kaynaklanıyor. Burjuva hukukunun, kapitalist devletin bu aczi bir tesadüf değil, bunlar insanlığın gelişimi önünde engel olan bir sistemin iflasının tezahürleridir. Bu engeller ortadan kaldırılana kadar ne burjuva hukukunun dar ufku aşılabilir ne tarihin belli bir döneminin toplumsal ilişkilerinin ürünü olan devlet aygıtını asar-ı atika (eski eserler) müzesine atmanın koşulları oluşabilir. Çünkü, "Hukuk hiçbir zaman, toplumun iktisadi durumundan ve ona tekabül eden uygarlık derecesinden daha yüksek olamaz." (6)

BİÇİMSEL DEMOKRASİ ŞİDDET AYGITINI ÖRTEMİYOR

Kapitalist devletlerin özü bir olsa da, biçimleri farklıdır. En ileri örneği kabul edilen "demokratik cumhuriyet" biçimini koruyan ülkelerin sayısı sınırlıdır. Bu ülkelerin nüfusu dünya nüfusuna oranla bir azınlıktır. Buna rağmen bu ülkelerde de giderek yükselen faşist dalga, "burjuva demokratik cumhuriyetin" ölüm çanlarını çalıyor.

İşçi sınıfı hareketi veya toplumsal muhalefetin zayıf olduğu koşullarda ka-

Devlete farklı kılıflar

pitalizmin aşılamaayan krizi, artan işsizlik, yaşam standartlarının düşmesi, yıkıcı savaşların yarattığı göç dalgaları, sistemin organize ettiği cihatçı terörün bu ülkelere de uzanması gibi olgular ırkçı-faşist dalganın yükselişine ivme katıyor. Bu gelişme, “demokratik cumhuriyetler” dahil, faşizmin bütün kapitalist devletlerde içerilmiş bir olgu olduğunu bir kez daha kanıtlıyor.

Türkiye gibi orta düzeyde gelişmiş kapitalist devletlerde parlamento olsa da, “demokratik cumhuriyetten” söz edilemez. Zira bu parlamentolar, ihtiyaç duyulduğu anda bir general ya da despot bir başkan tarafından devre dışı bırakılabilir. Tıpkı 12 Mart, 12 Eylül faşist darbeleri, AKP'nin hezimete uğradığı 7 Haziran seçimlerinden sonra olduğu gibi. Bu tür ülkelerdeki demokratik kazanımlar sınıflar mücadelesinin seyrine bağlı olarak kimi dönemler kısmen genişlese de, her zaman azgın bir devlet terörü ile törpülenir. Egemenler arası çatışma şiddetlendiğinde ise, burjuva muhalefet bile sindirilir. Son yıllarda Türkiye’de olduğu gibi...

Yasaların gücüne değil gücün yasasına dayalı bu iktidarlar neo liberal politikaları vahşi bir şekilde uygular, hak arama mücadelelerini polislin azgın şiddetiyle bastırmaya çalışır etnik, dinsel, mezhepsel ayırım ve baskıyı körükler vb.... İcraatlarıyla faşist niteliğini ortaya koyan bu iktidarlarda burjuva diktatörlüğü tüm iğrençliği ile gözler önündedir.

Kapitalist gelişimin, dolayısıyla sermaye birikiminin daha sınırlı olduğu burjuva devletlerde ise, göstermelik de olsa ne seçim ne anayasa ne hak ne hukuk var. Kendini örtme ihtiyacı duymayan ‘açık diktatörlük’ bu devletlerin “olağan” halleridir. Kapitalist/emperyalist sistem bu “üç ayak” üzerinde duruyor.

Genel hatlarıyla üçe ayırdığımız bu devletlerde yaşam standartları, hak ve özgürlükler, eğitim, sağlık, barınma gibi alanlarda elbette farklılıklar var. Ancak kapitalizmin egemenliğinde “mutlu azınlık” kabul edilenlerin sayısı son derece sınırlıdır. Bu ülkelerde hak ve özgürlükler alanı nispeten geniş olsa da, burjuva diktatörlüğü tüm kurum ve araçlarıyla dimdik ayaktaadır.

“Mutlu azınlık” içinde yer almayanların durumu çok daha trajiktir. Zira dünyadaki devasa servet birikimine rağmen milyarlarca işçi, emekçi, işsiz, kadın, çocuk, yaşlı, mülteci insanca yaşama

olanaklarından yoksundur. İnsanlığın gelişimi önünde bir engel olan kapitalizm krizler, savaşlar, yıkımlar üreterek tabloyu daha da vahim bir hale getiriyor. İnsan soyunun yarından fazlası sefillik içinde kıvrılırken silahlanmaya trilyonlarca dolar harcayan bu sistem için artık ne demokrasinin, ne insan haklarının, ne sosyal adaletin, ne de hak-hukukun zerre kadar bir önemi var. Varılan noktada devasa boyutlara ulaşan savaş aygıtları hem insan soyunu hem gezegenin yaşam alanlarını tehdit ediyor.

DEMOKRASİ Mİ, DİKTATÖRLÜK MÜ, İKİSİ Mİ?

Kapitalist devlet özü itibarıyla burjuvazi için demokrasi, sömürülen işçiler, emekçiler ve diğer ezilenler için diktatörlüktür. Bu nitelik tüm burjuva devletler için geçerlidir. Buna göre “demokratik burjuva devlet” olası değildir. Zira pek çok “sivil” kurumları olsa da, “sivil uzantıları” ile militarist ve bürokratik aygıt bu devletin temel taşlarını oluşturur. İşçi sınıfıyla emekçilerin militan mücadelesiyle hak ve özgürlük alanları genişlediğinde, şiddet aygıtının hareket alanı nispeten daralır. Ancak sistemin ekonomik, siyasi, toplumsal krize girdiği dönemlerde karşı saldırı başlar; her zaman ilk adım hak ve özgürlükler alanının daraltılmasıyla atılır.

‘Olağan dönemlerde’ burjuvazi için ideal yönetim biçimi “demokratik hukuk devletidir.” Oysa kapitalizmde ‘olağan dönemler’ uzun sürmez. Olduğunda da pek az ülke bundan nasiplenmeye muvaffak olur. Yani kapitalist/emperyalist sistemde ‘olağan olmayan dönemler’ esastır. Kapitalist devlet ‘olağanı’ bozan nedenlerin şiddetine bağlı olarak faşizm, askeri darbe, sıkıyönetim, olağanüstü hal, istisnai hal, anayasal diktatörlük, kanun devleti gibi yöntemlerden birini hayata geçirerek burjuva diktatörlüğünü örten “incir yapraklarını” bir kenara bırakır. Böylesi dönemlerde sömürülen sınıflar üzerindeki ‘diktatörlük’ ne kadar açıksa, iktidarın nimetlerinden yararlanan burjuvazi için ‘demokrasi’ alanı da o kadar geniştir. Demek ki, demokrasi ile diktatörlük aynı sistemi oluşturan iki olgudan başka bir şey değildir; mülk sahibi azınlık sınıf olan kapitalistler için demokrasi, ezilen/sömürülen çoğunluğu oluşturan işçi sınıfıyla emekçiler için diktatörlük...

DEMOKRASİ GERÇEK OLDUĞUNDA GEREKSİZLEŞECEK

Tarih sahnesine çıkmasını zorunlu kılan sınıflı toplumlar aşılardan devlet de ortadan kaldırılamaz. Çoğunluğun azınlık tarafından ezilmesinin temel aracı olan

kapitalist devlet, ancak proletaryanın devrimci şiddetiyle yıkılabilir. İktidarı ele geçiren işçi sınıfı da burjuvazinin direncini kırmak için bir devlete ihtiyaç duyacaktır. “Kapitalist toplumla komünist toplum arasında, birinden ötekine devrim yoluyla geçiş dönemi girer. Buna bir siyasi geçiş dönemi tekabül eder ki, burada devlet proletaryanın devrimci iktidarından başka bir şey olamaz.” (7)

Konuya değinen Engels de, August Bebel’e yazdığı mektupta şöyle der; “Proletaryanın devlete ihtiyacı olduğu sürece, o bunu, özgürlük için değil, hasımlarını alt etmek için kullanacaktır. Ve özgürlükten söz edilmesi mümkün olduğu gün, devlet, devlet olarak ortadan kalkmış olacaktır...” (8)

Devletin sönmelenmesi ile demokrasinin gereksizleşmesini ele alan Lenin’in vurguları tabloyu tamamlıyor;

“Demokrasi ne denli eksiksiz hale gelirse, onun gereksiz olma anı o denli yaklaşıyor. Silahlı işçilerden oluşan ve ‘söz-cüğün asıl anlamında artık bir devlet olmaktan’ çıkan ‘devlet’ ne denli demokratik olursa, her türlü devlet biçimi sönmeye o denli çabuk başlar.” (9)

Binlerce yıl devlete gerek duymadan, devleti tanımadan yaşayan insan soyu, muhakkak ki, bu şiddet aygıtından arınmış bir dünyayı yeniden kuracaktır. “Üreticilerin özgür ve eşitçi bir birlik temeli üzerinde üretimi yeniden düzenleyecek olan toplum, bütün devlet makinesini bundan böyle kendine layık olan yere bir kenara atacaktır; asar-ı atika müzesine, çikrik ve tunç baltanın yanına...” (10)

1 - Lenin, Devlet ve Devrim sf. 20. Yordam Kitap

2 - Lenin, Burjuva Demokrasisi ve Proletarya Diktatörlüğü, Sf. 67 Sol Yayınları, 4. Baskı

3 - Lenin, a.g.e sf. 86

4 - Engels, Ailenin, özel mülkiyetin ve devletin kökeni Sf. 123, Sol Yayınları, 9. Baskı

5 - Marx-Engels, Komünist Manifesto ve Komünizmin İlkeleri, sf. 119 Sol Yayınları, 9. Baskı

6 - Marx-Engels, Gotha ve Erfurt Programının Eleştirisi, sf. 33 Sol Yayınları, 1. Baskı

7 - Marx-Engels, a.g.e sf. 43

8 - Marx-Engels, a.g.e sf. 60

9 - Lenin, Burjuva Demokrasisi ve Proletarya Diktatörlüğü, sf. 105

10 - Engels, a.g.e sf. 179

2016'nın aynasından geleceğe bakmak-1

2016 yılını geride bıraktık. Kapitalist dünyada derinleşerek ve genişleyerek süren bütün sorunlar, 2016 yılında yeni bir düzeyde ağırlaşarak devam etti. Dolayısıyla 2016 yılı, işçi sınıfı, emekçi kitleler ve dünyanın ezilen mazlum halkları için çok yönlü acılarla, yıkımlarla, sosyal felaketlerle ve elbette ki geniş çaplı sınıf ve kitle hareketleriyle karakterize olan bir yıl olarak geride kaldı.

Günümüz kapitalizminin iktisadi, sosyal, siyasal ve kültürel yaşamın her alanında yıldan yıla yaygınlaştırdığı, büyüttüğü ve ağırlaştırdığı sayısız sorunlar 2017 yılına devredilmiş oldu. Bu anlamda kapitalist yıkıcılığın daha da derinleştiği gerçeği bir yana bırakılırsa, geride kalan yılın kendisini önceleyen öteki yıllardan esasa ilişkin bir farkı olmadı. Bu açıdan 2016 yılını tek tek olgu ve olaylardan ziyade dünya ölçüsünde yıla damgasını vuran başlıca gelişmeler, temel olgular ve çelişkiler üzerinden değerlendirmek amaca en uygun olanıdır.

Bugünün dünyasında ve elbette geride bıraktığımız yılda öne çıkan en temel uluslararası gündem, dünya ölçüsünde genelleşen ekonomik krizdir. Toplumsal ve uluslararası ilişkiler alanını kapsayan çok boyutlu bu küresel kriz, yıla damgasını vuran temel olgu olmaya devam etti.

Kapitalist dünya ekonomisinin 2008'den bu yana devam eden krizden henüz çıkmadığı gerçeği üzerine herhangi bir tartışma bulunmuyor. Aşılmasına yönelik tüm çabalara rağmen, aradan geçen sekiz yıldan sonra, bu büyük krizin dünya genelindeki etkilerinin geride kaldığına ilişkin herhangi bir iddia da bulunmamaktadır. Tam tersine, 2008'deki finansal çöküşten bu yana hiçbir toparlanma görünmediği gibi, dünya ekonomisinde durgunluğun ve yeni bir daralmanın yaşandığı da pek çok uzmanın ortak fikridir. ABD ekonomisindeki durgunluğun tarihin en yüksek düzeylerinde seyrettiği, Avrupa'da ise en büyük ekonomilerde sıfır ve sıfırın biraz üstünde büyüme yaşandığı söyleniyor. Avrupa ülkeleri krizin etkisini hafifletmek ve iflasın eşiğine gelen bankacılık sistemini kurtarmak için kapsamlı paketler devreye sokmuş, fakat sonuç, artan bütçe açıkları ve kamu borçları olmuştur. Avrupa'nın üçüncü büyük ekonomisi olan İtalya'da ise, borç batağına saplanmış bankacılık sektörünün yeni bir küresel finansal krize yol açabileceği iddiası büyük kaygılara yol açmış bulunuyor.

Devasa bir borç yükü ile yüz yüze geldikleri kabul edilen Avrupa ülkeleri,

bütçe açıklarını ve kamu borçlarını yönetebilmek için kapsamlı yapısal reformlar yapmaya mahkum oldular. Bunun Kapitalist metropollerdeki emekçilere faturası daha çok "kemer sıkma" oldu. Özetle, dünya ölçüsünde genelleşen ekonomik kriz 2016 yılına damgasını vuran temel olgulardan biri olmayı sürdürdü. Daha yıkıcı krizlerin geleceği ise ilan edilmiş oldu.

1929 buhranından bu yana yaşanan en derin ekonomik sarsıntı olduğu konusunda iktisat uzmanlarının hemfikir olduğu 2008 krizi, sistemin tüm dengeilerini sarsmış oldu. Bütün alanlarda olduğu gibi emperyalistler arası ilişkilerde de önemli gelişmelere ve sonuçlara yol açtı. Bunlardan biri emperyalistler arası keskinleşen çelişki, sertleşen rekabet ve nüfuz mücadeleleridir.

EMPERYALİST HEGEMONYA MÜCADELESİNDE YENİ AŞAMA

Emperyalist dünyanın bugünkü tablosu içinde, geride bıraktığımız yılın gelişmelerinden öne çıkan temel önemde konulardan biri de yıllardan beridir yoğunlaşarak süren emperyalistler arası sertleşen çelişki, nüfuz mücadeleleri ve hegemonya bunalımının 2016 yılında yeni bir düzeyde ağırlaşarak devam etmesi idi.

Ekonomik krizin ve onun azdırdığı emperyalist dünyadaki hegemonya bunalımının ağırlaşması sonucu sonu gelmeyen emperyalist müdahale ve artan savaşlar dizisi son yılların ön plandaki temel gelişmeleri oldu. Ortadoğu bu gelişmelerin ana sahnesi olarak öne çıktı. Emperyalizmin Ortadoğu'ya sistematik müdahaleleri elbette ki yeni bir durum değil. Fakat örneğin '90'lı yıllardan farklı olarak bugünkü Ortadoğu, emperyalizmin iç bütünlüğünün kaybedildiği, aralarındaki hegemonya krizinin derinleştiği ve Rusya gibi yeni güç odaklarının inisiyatif gösterdiği ve dolayısıyla emperyalist dünyadaki iç saflaşmanın daha da açık hale geldiği bir gelişmenin ön cephesine dönüştü.

Bugün tüm büyük emperyalist devletlerin üşüştükleri bir av sahası durumundaki Suriye'de yaşanan her şeyin, dünya çapındaki emperyalistler arası hegemonya mücadelesiyle ilgili olduğu biliniyor. Rusya'nın bölgesel ve küresel ölçekte hegemonya kurma arayışları da bu ülke üzerinde gündeme geldi. Ön plandaki iki büyük emperyalist devletten biri olan Rusya, özellikle de son yıllarda ABD emperyalizmi liderliğindeki blokun

kendisini kuşatmasına kararlılıkla direndi. Suriye bu direnişin öne çıkan güncel cephesi oldu. Benzer bir başka direnişi ise ABD kuşatmasına karşı Uzakdoğu'da Çin'in sergilediği biliniyor. Çin de adım adım emperyalist sistemin hegemonyasını paylaşmaya aday olmaktadır. Uzatmadan özetleyecek olursak, ABD, AB, Rusya ve Çin gibi büyük emperyalist güçler arasında kızışan hegemonya mücadelesi sertleşmektedir. Hegemonya için yarışan güçler arasındaki çekişmeler ve çatışmalar yeni emperyalist blokların oluşmasını, olanların ise büyük sorunlar yaşamasını gündeme getirmiş bulunmaktadır.

Ortadoğu hegemonya krizinin ve emperyalist savaşın ön sahası olsa da Asya-Pasifik'te de gerilim sürekli tırmanmakta, savaş tehlikesi büyümektedir. ABD, Asya-Pasifik bölgesindeki askeri varlığını sürekli olarak arttırmakta, önümüzdeki yüzyılın Asya-Pasifik yüzyılı olacağı Amerika'nın resmi ağızları tarafından deklare edilmektedir. Demek ki daha büyük savaşlara hummalı bir hazırlık yapılmaktadır. Kapanan yıldaki tüm bu gelişmeler hegemonya bunalımının daha açık biçimler aldığı yeni bir düzeyde tescilli olmuş ve emperyalistler arasındaki gerilimi olağanüstü tırmandırmıştır. Öyle ki, önünün alınmaması durumunda söz konusu gerilimin nükleer boyutlu bir dünya savaşına yol açabileceği tehlikesi daha yüksek sesle dillendirilmektedir.

Yukarıda özetlenen bu gelişmelerin yanı sıra, acımasız bir kapitalist sömürü ve yağmanın da doğrudan bir sonucu olarak dünyanın en büyük mülteci krizinin ve insan trajedisinin 2016 yılına damgasını vuran temel önemde bir başka gelişme olduğunu geçerken belirtmiş olmakla yetinelim.

EMPERYALİST METROPOLLERDE YÜKSELEN FAŞİZM

2016'da emperyalist metropollerdeki önemli siyasal gelişmelerden biri de faşist akımların güç kazanmaya devam etmesiydi. Son yıllarda yeni boyutlar kazanan bu gelişme siyasal yaşamın başlıca konularından biri haline gelmiş bulunuyor.

Emperyalist burjuvazi kapitalizmin ekonomik ve toplumsal krizine, 1930'larda olduğu gibi benzer bir tepki gösteriyor. O, çok boyutlu küresel krizi militarizme ve savaşa başvurarak, siyasal gericiliği yoğunlaştırarak, yabancı düşmanlığını ve göçmen karşıtı ırkçılığı teşvik ederek, aşırı sağ ve faşist partileri destekleyerek

aşmaya çalışıyor. Burjuvazinin açık destek ve yönlendirmesiyle faşist hareket yıldan yıla güç kazanıyor. Bu kendisini gündelik siyasal yaşamda olduğu gibi birçok ülkede yapılan seçimler üzerinde de ortaya koymuş bulunuyor.

Fransa'daki Ulusal Cephe, Almanya'daki Almanya İçin Alternatif (AfD), Britanya'daki Birleşik Krallık Bağımsızlık Partisi, Polonya'daki Yasa ve Adalet Partisi, Yunanistan'da Altın Şafak, Avusturya Özgürlük Partisi, Hollanda Özgürlük Partisi ile İtalya, Macaristan, Ukrayna, Danimarka ve daha bir dizi ülkedeki aşırı sağcı ve faşist partilerin yükselişi yapılan seçimler üzerinden de teyit edilmiş bulunuyor. 20. yüzyılın ilk yarısında Avrupa'yı faşist barbarlığa teslim eden gelişmeler ve tehlikelerle yeniden yüz yüze gelinmiştir. 1930'lu yıllarda olduğu gibi bugün de faşist hareketin güçlenmesinin dayanak noktaları ve istismar ettiği sorunlar aynıdır. Dolayısıyla aşırı sağ ve faşist akımların günümüzdeki toplumsal dayanakları da bir kez daha kapitalizmin yıkımına uğrayan emekçi kitlelerdir. Tüm bunlar elbette ki tesadüf değildir.

2008 yılında Amerika'da patlak veren ve dünyaya yayılan, etki ve sonuçları ağır olan ve halen de aşılamayan iktisadi ve mali kriz, faşist hareketin ve aşırı sağın güçlenmesinin temel ve objektif nedenini oluşturuyor. Amerika başkanlık seçimlerindeki sonuç ve İngiltere'nin AB'den çıkış referandumu (Brexit) sonuçlarından bağımsız olarak, Avusturya'daki seçimler, İtalya'daki referandum vb. yukarıda sözü edilen gelişmelerin geride kalan yılda öne çıkan genel çizgileri oldu. Brexit'in hemen ardından Avrupa Birliği üyesi ülkelerin hemen hemen tümünde yabancı düşmanı, ırkçı-faşist akımların "Kendi ülkemizi, kendi paramızı, kendi sınırlarımızı ve kendi göçmen politikamızı kendimiz yönetmek istiyoruz" sloganları eşliğinde yükseltelen referandum çağrıları ise bu gelişmelerin yankılarıydı.

İktisadi krizin yanı sıra burjuva politik yaşamın ve burjuva parlamenter sistemin krizde olduğu, toplumsal sorunlar karşısında işlevsiz kalan klasik düzen partilerine güvensizliğin arttığı ve sosyal sorunların ağırlaştığı vb. koşullarda radikal yaklaşımlar ve politikalar etkili olabilmekte, bunlar ırkçı-faşist akımların güçlenmesine kanalize edilmekte ve faşizm tekeli burjuvazi tarafından giderek karşı devrimci bir alternatif olarak hazırlanmaktadır.

Tetikçinin ölümü ve Paris katliamının sorumluları

D. Yusuf

Paris'te 9 Ocak 2013 tarihinde PKK'nin kurucu kadrolarından Sakine Cansız ve iki Kürt kadın siyasetçi Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez'in katledilmesinde tetikçilik yapan Ömer Güney'in öldüğü açıklandı. Avukatı, tetikçi Ömer Güney'in ağır bir hastalık sonucu öldüğünü ileri sürerken, üç kadın siyasetçinin aileleri ise, tam da davanın başlamasına çok az bir zaman kala tetikçinin öldüğünün bildirilmesinin, sadece ve sadece öteden beri her vesileyle dile getirdikleri kaygı ve kuşklarını doğruladığını ve gelişmenin, gerçekte, "katliamın arkasındaki güçlerin açığa çıkmasının istenmemesi ve davanın kapatılması" anlamına geldiğini belirtiyorlar.

PARIS KATLIAMI POLİTİK NİTELİKLİ BİR KATLIAMDİ

Bu katliamın gerçek hedefi tartışması olarak Sakine Cansız'dı. Sakine Cansız sıradan biri değildi. O PKK'nin kurucu bir kadrosuydu. Sakine Cansız bir militandı. Özellikle Diyarbakır zindanındaki direnişçiliği ile öne çıktı. Kısacası, o bir dönemin simge isimlerinden biri idi. Dolayısıyla, Türk sermaye devleti de, işkenceci polisi ve istihbarat teşkilatı da onu çok iyi tanıyordu. Demek oluyor ki, üç Kürt kadın siyasetçi, esas olarak da Sakine Cansız rastgele belirlenmiş hedefler değillerdi. Katliam da hiçbir biçimde olağan bir katliam olmayıp, gerçekte çok yönlü amaçları olan, son derece planlı, politik nitelikte bir katliamdı.

Dikkate değer olan bir diğer husus da şuydu; üç Kürt kadın siyasetçiye dönük bu alçakça saldırı, tam da, PKK ile Türk sermaye devleti arasında sürmekte olan "çözüm süreci" manevrasının yeni başladığı dönemde gerçekleştirilmişti. Bu katliamla, Sakine Cansız'ın şahsında PKK'ye, PKK'nin şahsında da genel olarak kurtuluşçu ve devrimci güçlere, geleceğe dönük mesajlar verildi.

KATLIAMIN ARKA PLANI: GÖRÜNENLER VE GÖRÜNMEYENLER

Katliam sadece Paris'te değil, tüm Avrupa başkentleri ile Türkiye ve Kürdistan'da bir bomba tesiri yaptı. Öncelikli gündemlerden biri haline geldi. Katliama dair çok çeşitli yorumlar yapıldı, spekülasyon niteliğe sahip olanları da kapsayan, çok çeşitli iddialarda bulunuldu.

Katliamın muhatabı, daha doğrusu "tetikçi"si çok kısa bir sürede yakalandı. Adı Ömer Güney'di. Ömer Güney hakkındaki ilk bilgiler; onun, belli bir süredir

Kürt kurumları ile ilişkide olduğu, bu çerçevede de zaman zaman Sakine Cansız'la çeşitli nedenlerle ilişkilendiği şeklindeydi. Bundan hareketle katliam kirli ve karanlık Türk medyası tarafından bir iç infaz olarak sunuldu. Dinci-gerici AKP kurumlarının ve ebedi şefleri T. Erdoğan'ın katliama dair açıklamaları da bu yöneydi.

Tetikçi Ömer Güney tek yakalanmıştı ve ısrarla, infazı hiçbir yardım almadan, tek başına gerçekleştirdiğini iddia ediyordu. Ne var ki, kimliği çok geçmeden deşifre oldu. Ömer Güney kendi çapında bir MİT mensubuydu. Almanya ve İsviçre'de bağlantıları vardı. Belli aralıklarla ve uygun mizansenler üreterek Ankara'ya gidip-geldiği, yolculuğunun, Ankara-Gölbaşı'na, buradaki karanlık MİT ofisine dek uzandığı açığa çıktı. Katliamın gerisinde AKP gericiliğinin, tarihi aynı zamanda siyasal infazların tarihi olan Türk sermaye devletinin, onun karanlık, kirli ve kanlı cinayetler merkezi olan MİT'in ve yurtdışındaki tüm uzantılarının olduğu artık tartışmasızdı.

Öte yandan katliam, Fransız polisinin en çok denetlediği, deyim ugunsu nöbette olduğu, giriş çıkışların sürekli biçimde kameralarla izlendiği bir sokakta ve belli bir adreste gerçekleştirilmişti. Katliamın buna rağmen, üstelik de tek bir kişi tarafından, adeta elini kolunu sallaya sallaya gerçekleştirildiği iddia ediliyordu. Bunun hiç ama hiçbir inandırıcılığı yoktu. Katliam son derece profesyonelce planlanmış bir katliamdı. Ömer Güney'in, bu siyasal cinayetin görünen tetikçisi olduğu kuşkusuzdu. Ancak o yalnız değildi. Bu katliam, MİT'le bağlantılı biçimde, ama, çok büyük bir olasılıkla Fransız istihbarat teşkilatı ile koordineli biçimde, onun çok ciddi yardımı ya da yardımları da alınarak gerçekleştirilmiş uluslararası nitelikte bir katliamdı. Yani Fransız devleti, polisi ve istihbaratı da, bu alçakça işlenmiş siyasal cinayetin görünmeyeni, daha doğrusu gizleniydi.

KİRLİ ÇIKARLAR, KİRLİ İLİŞKİLER, KANLI PLANLAR, KARANLIK CİNAYETLER

Türk sermaye devletinin kirli, karanlık ve katliamcı niteliği yeterince bilinmemektedir. Tüm bir cumhuriyet tarihi işçilere, emekçilere, Kürt halkına ve Alevi emekçilerine yönelik katliamların, ilericilere, devrimci ve komünistlere yönelik alçakça ve kalleşçe gerçekleştirilmiş siyasal infazların tarihidir. Bu karanlık ve katliamcı devlet bu icraatlarını bugün de tüm acımasızlığı ile sürdürmektedir.

Bu kanlı icraatlar günümüzde Kürdistan'da bir toplu cezalandırma, Cizre, Sur, Silopi, Şırnak ve Nusaybin'de olduğu gibi, bir toplu imha boyutlarına varıdırılmıştır. İnfazlar da artık faili belli açık infazlar biçiminde gerçekleştirilmektedir. Bu aynı şey, aynı acımasızlıkla Türkiye'nin metropollerinde de tekrarlanmaktadır. Devrimci parti ve örgütlere dönük operasyonlar ve bu operasyonlar sırasında başvuru infazlar bu durumun ifadesidir.

İçeride savaş politikaları ile beslenen katliamcı Türk sermaye devleti bir süredir bu aynı saldırı ve savaş politikalarını, Avrupa'ya da taşımaya çalışmaktadır. Düne kadar Abdullah Çatlı ve Serdar Çelebi gibi ülkücü faşist çeteler aracılığıyla yurtdışında cinayet işlenmekteydi. Günümüzde ise, Osmanlı Ocakları adlı cinayet örgütünün militanları aracılığıyla karanlık infazlar için kanlı planlar yapılmaktadır. Tüm bu kanlı ve karanlık icraatların merkezi ise her zamanki gibi Türk konsoloslukları, fiiliyatta da MİT'tir.

Fransız sermaye devletine gelince, bugüne dek Fransa'da 25 politik cinayet işlenmiştir. Cinayetleri gerçekleştirenler farklı ülkelerin gizli servisleriydi. Ancak bu cinayetler her defasında Fransız polisi ve gizli servislerinin yardımı ile gerçekleştirilmiştir. Bir bölüm siyasal insan

da bizzat Fransız polisi ve gizli servisleri tarafından diğer ülkelerin gizli servislerine teslim edilmiştir. Yakın tarihlerde bir kısım ETA üyesinin önce mülteci olarak kabul edilmesi, yıllar sonra ise derdest edilip İspanya gizli servisine teslim edilmesi bunun örneklerinden biridir.

Esasında Avrupa devletleri, en başta da Alman ve Fransız emperyalist devletleri, onlar adına da polisi ve istihbaratı her daim Türk sermaye devleti ile, polisi ve istihbarat örgütü MİT'le koordineli bir çalışmanın içindedir. Bu iki emperyalist devletin polisi ve istihbaratı sermaye devletinin istihbaratına, Türk istihbarat teşkilatı MİT de onlara her türlü belge ve bilgiyi vermektedir. Almanya ve Fransa'da Türkiye ve Kürdistan kökenli parti ve örgütlerle ilgili davalar esas olarak MİT'in bu ülke polisine sunduğu bilgi ve belgelere dayanmaktadır. Geçmişte PKK Düsseldorf davası, ardından DHKP-C davası ve günümüzde de ATİK davası mahkemeleri sırasında bu durum tüm boyutları ile açığa da çıkmıştır. Fransa, Almanya, İtalya ve Türkiye'de eş zamanlı biçimde yürütülen operasyonlar ise bunun başka kanıtıdır.

Hiç kuşkusuz her şey kirli çıkarlar temelinde gerçekleşmektedir. Fransız ve Türk sermaye devletlerinin polis ve gizli servislerinin birlikte çalışmaları da nihayetinde bu kirli çıkarlara dayanmaktadır.

Daha da önemlisi, iki devlet de devrim ve kurtuluş mücadelelerinin azıllı düşmanlarıdır. Fransız emperyalist burjuvazisinin ve devletinin 1831 Lyon dokuma işçilerinin ayaklanması, 1848 devrimi ve 1871 Paris Komün'üne, Vietnam ve Cezayir'deki ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı sergilediği vahşet, bu esnada yaptığı kitle katliamları ve infazlar bilinmektedir. Dolayısıyla, devrimci ve kurtuluşçu parti ve örgütlere dönük operasyonlar yapmalarının, siyasal nitelikli infazlar gerçekleştirmelerinin, zaman zaman bunları birlikte yapmalarının şaşılacak bir tarafı bulunmamaktadır.

GİZLENEMEZ GERÇEKLER

ETA ve başka örneklerde olduğu gibi, PKK'nin kurucu kadrosu Sakine Cansız ve diğer iki Kürt kadın siyasetçiye dönük katliam da, Fransız emperyalist devletinin kirli çıkarları ve Türk sermaye devleti ile kirli ilişkileri çerçevesinde ve ne denli inkar edilirse edilsin, Fransız polisi ve gizli servislerinin bilgisi ve yardımları ile gerçekleştirilmiş ortak siyasal bir cinayettir. Bu kirli ve karanlık ilişki ve işbirliği hâlâ devam etmektedir. Bu kez de tetikçi ölmüş ya da öldürülmüş, böylece, karanlıkta kalan gerçeklerin açığa çıkması önlenmiştir. Bunu zaman aşımı ya da örneğin "davanın başka bir muhatabı yoktur" denilerek, davanın sümen altı edilmesi adımı izleyecektir. Gerçek tam olarak budur. Tetikçi Ömer Güney'in ölümü bu gerçeği değiştirmeyecektir.

Krizden “stratejik işbirliğine” Türkiye-Rusya ilişkileri

AKP iktidarı en başından itibaren ABD ve batılı emperyalistler hesabına ve onların çok özel destekleriyle Suriye'deki gerici iç savaşta taşeron bir güç olarak yer aldı. Kuşkusuz “yeni Osmanlılık” hayalleri çerçevesinde kendi büyük hesap ve beklentileri eşliğinde emperyalizme ve Siyonizm'e taşeronluğun ödülünü alacağı inancındaydı. Ne var ki “yeni Osmanlılık” macerasının sonu içler acısı bir iflas oldu. Tüm politikalar iflas etti ve yapılan tüm hesaplar boşa çıktı.

Boyundan büyük bir işe kalkışıp Rus uçağını düşüren Türk devletinin, sonraki bir yıl boyunca Suriye'deki gelişmelerin dışında kaldığını biliyoruz. Dış politikada tam bir çöküş yaşayan ve hareket alanı kalmayan Türkiye, nefes alabilmek için Rusya ile ilişkilerini “normalleştirme” yoluna gitmek zorunda kaldı. Bu amaçla Putin'in kapısını çalan Erdoğan'ın ödeyeceği ilk bedel kaçınılmaz olarak Suriye olacaktır. Nitekim öyle de oldu. Erdoğan Suriye'de Rusya'nın çıkarlarına mahkum oldu. Rusya'nın isteği doğrultusunda her biçim ve düzeyde destekleyip silahlendirdiği çetelere tutum almak, lojistik destek ve silah akışını kesmenin yanı sıra Ahrar uş-Şam ve Nusra Cephesi gibi çetelerin Halep'ten çıkartılmasını sağlamak, Erdoğan'ın kabul etmek zorunda kaldığı ilk adımlarıdır.

Ankara'nın bir dizi başka konularda olduğu gibi Cerablus operasyonuna girişebilmek konusunda da Rusya'nın önünde diz çökmek zorunda kaldığını biliyoruz. Aynı şeyin “Fırat Kalkanı” operasyonu için de geçerli olduğu görüldü. Rusya'nın izniyle başlayan “Fırat Kalkanı” operasyonunun belli bir aşamasından sonra operasyonun amacını “Esad rejimine son vermek” olduğunu açıklayan Erdoğan, Rusya'nın verdiği “açıklama istiyoruz” tepkisi karşısında, anında “Fırat Kalkanı Harekâtı'nın hedefinin bir ülke veya kişi olmadığını” söylemek zorunda kaldı ve bu alanda da ona hangi sınırlar içinde hareket etmesi ve boyunu aşan işlere kalkışmaması gerektiği yeniden hatırlatıldı.

PUTİN REJİMİ İLE İLK FLÖRT ADIMLARI VE SONRASI

24 Kasım 2015'te Rus savaş uçağının düşürülmesi, yakın dönem Rus-Türk ilişkilerinin en ciddi krizi olarak yaşandı ve Türk devletine faturası ağır oldu. Dış politikası çöken ve adeta nefes alamaz hale gelen Türkiye, Rusya ile ilişkilerini “normalleştirme” yoluna gitmek zorunda kaldı. Erdoğan ile Başbakan Yıldırım'ın

Haziran 2016'da Rusya Milli Günü nedeniyle yayınladıkları mesajlar flörtün ilk adımı oldu. İkinci büyük adım, Erdoğan'ın Putin'e gönderdiği “özür mektubu” oldu. Bu adımlar atılırken 15 Temmuz 2016'da Türkiye, başarısız bir darbe girişimine sahne oldu ve Türk hükümetine destek içeren ilk açıklama Moskova'dan geldi. Karşılıklı atılan bu adımların ardından, Ağustos 2016'da Rusya'da Putin-Erdoğan görüşmesi oldu ve nihayet ilişkiler “normalleşmiş” oldu. Rusya'nın izni alınarak ve elbette karşılığında Rusya'ya çok şey verilerek Ağustos 2016'da başlatılan Fırat Kalkanı operasyonu ile de “normalleşme” ileri biçimler kazandı. Bu adımları, Eylül 2016'da Çin'de yapılan G-20 Zirvesi'nde bir araya gelen Erdoğan ve Putin'in, enerjiden ticarete bir dizi önemli konu hakkında ikili görüşmesi izledi. Bir başka önemli adım ise Rusya Devlet Başkanı Putin'in 10 Ekim 2016'da 23. Dünya Enerji Kongresi'ne katılmak üzere İstanbul'a gelmesiydi. Uçak düşürme kriziyle birlikte durdurulan Türk Akımı projesi, İstanbul'da gerçekleştirilen Enerji Kongresi'nin hemen ardından imzalanarak, hızlı bir biçimde gündeme yeniden girdi.

“Normalleşme” sürecini hızlandırmak için peş peşe atılan bu ve benzeri adımlar, gerek genelkurmay başkanları, gerek cumhurbaşkanları ve gerekse de başbakanlar arasında yapılan görüşmelerle güvenlikten ticarete, enerjiden turizme kadar değişik konularda yapılan ve yapılması amaçlanan anlaşmalarla somut biçimler kazanıyor. Bu adımlar “stratejik düzeye” çıkarılması hedeflenen Rusya-Türkiye işbirliği ile Ortadoğu, Kafkaslar, Karadeniz ve Akdeniz'deki sorunlara da, “diyalog yoluyla çözüm” bulma girişimleriyle geliştirilmek isteniyor.

Tüm bu adımların sonucunda Rusya Başbakanı Medvedev ile görüşen Başbakan Yıldırım, “Bir yıllık tatsız dönemin sona erdiğini hep beraber görüyoruz. Bir yılın bize getirdiği olumsuz tecrübeyi değerlendirerek, ilişkilerimizi stratejik düzeyde eskisinden daha da iyi bir noktaya taşıyabiliriz” diyerek alınan mesafeyi ve bundan duyulan memnuniyeti dile getirmiş oluyor.

Son altı-yedi ayda genelkurmay başkanlıkları ve dışişleri bakanlıkları da olmak üzere hemen her düzeyde karşılıklı birçok görüşme ve ziyaret, sayısız telefon trafiği birbirini izledi. Şaşırtıcı bir hızla atılan tüm bu adımların, üzerinde anlaşılan konuların ve yapılan anlaşmaların anlamı, seyri ve olası sonuçları üzerine

birçok yorum ve analiz yapılmaktadır. Bunların başlıcalarından biri, Erdoğan'ın ABD ve Batı tarafından gözden çıkarıldığını, bunun 15 Temmuz'da net olarak anlaşıldığını, dolayısıyla Erdoğan Türkiye'sinin Rusya'ya, onun üzerinden de Rusya-Çin-İran eksenine kaydığı tezidir.

Tayyip Erdoğan'ın ABD ve AB emperyalistlerinin gözünden düştüğü ve artık kredisinin kalmadığı ama bugünkü koşullarda yerine konulabilecek güçlü bir alternatifi de bulunamadığı, dolayısıyla ona ‘kerhen’ katlanmak zorunda kaldıkları doğrudur. 15 Temmuz bunu teyit etti, Erdoğan da bu gerçeği açıklıkla gördü. Bunlar ne kadar gerçekse, emperyalist devletler arasında saf değiştirmenin, böyle bir maceraya girişmenin kolay olmadığı, dahası bunun Türkiye payına hemen hemen imkansız olduğu da bir o kadar gerçektir. Çünkü Türkiye ekonomik, siyasi, askeri, kültürel, sosyal ve öteki her alanlarda başta ABD olmak üzere onun öncülüğündeki batılı emperyalist kampa on yıllardan beri binbir türlü derin bağlarla bağlı bir ülkedir.

Erdoğan rejiminin, Rusya'nın karşısında dizlerinin üzerine çöküp, ona yaltaklanarak Şanghay İşbirliği Örgütü'ne katılmayı önermesi, ABD ve batılı emperyalistlere bir şantaj olmanın dışında değer taşımamaktadır. Yanı sıra, bu tür çıkışlarla saplandığı Suriye bataklığında elbette ki Kürt düşmanlığı temelinde kendisine yeni müttefikler bulma ve bir ölçüde hareket alanı sağlama peşindedir. Küresel hegemonya krizinde başa gürleşen ve etkili bir emperyalist odak olduğunu kanıtlayan Rusya ise, Suriye'de büyük bir inisiyatif gösterip ABD ve müttefiklerinin karşısına etkili bir şekilde çıkarak emperyalistler için yaşamsal bir çıkar alanı olan Ortadoğu'da önemli bir mevzi kazandı. Türkiye'yi kendisine yedekleyerek, daha doğrusu mahkum ederek buradaki çıkarlarını güçlendirmek, başka şeylerin yanı sıra Kafkasya'da kendisine yönelik kuşatmanın önünü almak hesabıyla hareket etmektedir. Özetle Rusya'nın girişimleri bölgesel ve küresel ölçekteki hegemonya kurma arayışlarında Türkiye'ye biçtiği rol ile alakalıdır.

RUSYA'NIN ARTAN BÖLGESEL-KÜRESEL ETKİSİ VE TÜRKİYE

Sovyetler Birliği'nin çözüldüğünden sonraki dönemde dünya politikasındaki etkinliğini ve gücünü büyük ölçüde kaybeden Rusya, Putin liderliğiyle kendini topladı ve geline aşamada küresel bir

güç gücü olduğunu kanıtladı.

2008'de Gürcistan'a ve 2014'te Ukrayna'ya dönük gerçekleştirdiği askeri müdahalelerinin yanı sıra, Suriye krizinde özellikle 2015 sonrasında ortaya koyduğu askeri ve diplomatik inisiyatifle Doğu Avrupa ve Ortadoğu'daki etkisini ve gücünü sürekli arttırdı ve bunu Avrasya'daki bir takım adımlarla da geliştirdi. Geline aşamada Doğu Avrupa, Ortadoğu ve Kafkasya'da Rusya lehine değişen gelişmeler onu aynı zamanda küresel bir güç düzeyine taşımış oldu.

Doğu Avrupa, Kafkasya ve Ortadoğu'daki gelişmelerin ve bu bölgelerdeki Rusya etkisi ve gücünün artmasının Türkiye üzerinde etkide bulunması kaçınılmazdır. Zira bu bölgeler Türkiye için de büyük önem taşımaktadır. Rusya'nın bölgede gelişen etkisi ve yükselen gücü Türkiye'nin ABD ile yaşadığı kimi sorunlar ve AB ile yaşadığı krizle de birleşince Türkiye Rusya önünde diz çökerek ve elbette ki çıkarlarını da gözeterek ilişkilerini her alanda geliştirmeye büyük özen göstermektedir.

“AKP iktidarı ile birlikte yola yeni Osmanlı projeleriyle çıkmıştı ve hedef, batılı emperyalist çıkarlarla uyum içinde bölge ülkelerine nüfuz etmek, bir tür alt emperyalist güç konumu kazanmak, bunun siyasal ve iktisadi sonuçlarından sefilce yararlanmaktı. Türkiye kapitalizminin ulaştığı gelişme düzeyinin bunu hem bir ihtiyaç haline getirdiği, hem de olanaklı kıldığına inanılıyordu. Bu hedef ışığında bugünkü durum, acınacak türden bir iflas tablosudur. Rusya krizi Türk burjuvazisinin gerçek çapını gözler önüne sermiş, sahip olduğu iktisadi, siyasi ve askeri gücün sınırlarını ortaya koymuştur.” (TKİP V. Kongre Bildirisi, Aralık 2015)

Dünya olaylarının seyri ve bölgedeki gelişmelerin düzeyi bağımsız bir tutum ve iradede yoksun olan Türk sermaye rejimine bir kez daha emperyalizmin bölgesel çıkarlarına beçlilik yapmak ve bunu sürdürmek dışında bir şans tanımamaktadır.

Bu yazı tamamlandığında Ankara'da yaşanan suikast ayrı bir değerlendirmenin konusu olabilecek önemdedir. Başkent'in göbeğinde Rusya'nın Ankara Büyükelçisi Andrey Karlov'un öldürülmesi, son derece ciddi bir gelişmedir. Çok yönlü nedenlerinin yanı sıra ilişkilerin alacağı biçim üzerinde hangi yönde etkilerde bulunacağı da gelişmelerin seyri tarafından belirlenecektir.

Suriye topraklarına gömülecek olan hayaller ve gerçekler

Başını ABD emperyalizminin ve gerici bölge ülkelerinin çektiği Suriye'deki savaş beşinci yılını geride bırakırken, savaşın seyri de bu geçen zamana, yarattığı bir dizi sonuca ve nihayet aktörlerine bağlı olarak yeni bir aşamaya evrilmiş bulunmaktadır. Kısa sürede sahaya sürdükleri cihatçı-selefi sürüleriyle sonuç alacaklarını zanneden "ittifak güçleri" öncelikle yanılılarıyla baş başa kaldılar. Çok geçmeden yenilgilerini de kabul etmek durumunda kalacaklardır.

Suriye toprakları üzerinde yürütülen paylaşım savaşında bilinen denklem, Rusya'nın da dahil olmasıyla birlikte farklı bir boyut kazanarak, sahadaki dengeleri Suriye rejimi lehine büyük oranda değiştirmişti. Her ne kadar öncesinde İran ve onun etki alanında olan Hizbullah, Suriye Rejimine her türlü desteği sunmaya çalışıyor olsalar da askeri anlamda somut bir başarıyı yaratmaya güçleri yetmiyordu. Suriye Rejimi, daha çok kontrolü altındaki alanları savunmakla yetinen bir savaş stratejisiyle süreci uzatmaya çalışıyor ve Rusya'yı sıcak çatışmanın içine çekmeye ve yeniden toparlanmaya çalışıyordu. Nihayet 2015 sonbaharında Rusya'nın beklenmedik anda yaptığı hamle adeta bütün dünyada ve özellikle de emperyalist metropollerde şok etkisi yaratmış ve sahadaki güçlerin tamamı kartları yeniden karmak zorunda kalmıştı. Bu hamle ile Suriye hava sahasının denetimini ele geçiren Rusya hem askeri açıdan hem de psikolojik açıdan üstünlüğü ele geçirerek, Suriye Rejimi için toparlanma fırsatı ve yeni olanaklar yaratmıştı.

Geride bıraktığımız bir yıllık zaman içinde Suriye Rejiminin İran ve Rusya'nın desteğiyle ardi ardına birçok alanda yeniden hakimiyetini kurmasını da nihai olarak bu hamle üzerinden anlayabiliriz. Hâlâ da bu hamlenin sahada belirleyici olduğunu ve özellikle de Halep'in de düşmesiyle, önümüzdeki yakın süreçte savaşın seyrinin belirleyici ölçüde Rusya-İran ve Suriye Rejiminin kontrolüne gireceğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu gelişmenin kendisi Suriye'deki savaşın bittiği anlamına gelmesede de bu savaşta asıl yenilgiyi alanların, en başta ABD olmak üzere Avrupalı emperyalist devletler ve başını Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi gerici bölge ülkelerinin çektiği işbirlikçiler olduğu kesindir.

Bu devletler adına girdikleri vekalet cihadıyla Suriye topraklarını cehenneme çeviren barbar cihatçı sürüleri her ge-

çen gün güç kaybetmekte ve yenilginin yaratacağı sonuçları enselerinde hissetmektedirler. Son haftalarda Halep kent merkezinin doğusundaki büyük kuşatmayla şaşkına dönen başta El Nusra olmak üzere cihatçı çeteler imdat çıgıllıkları atmakta ve aman dilemektedirler. Büyük kayıplar vererek kenti terk etmek zorunda kalan selefi çeteler şimdi ağababalarından yardım istemekte ve bir an önce yeşil otobüslere binmek için kuyrukta beklemektedirler.

Kuşkusuz bu gelişmelerin gerisinde Rusya ve Türkiye arasındaki yakınlaşma, İran'la Suriye Rejimi konusundaki çekişmelerden vazgeçme ve nihayet Kürt düşmanlığı üzerinden varılan anlaşmalar vardır. "Dünya lideri" Erdoğan'ın Putin'den dilediği özür sonrası, Rusya ve Türkiye arasında son dönemde yaşanan balayı havasının Suriye sahasında yankıları olmak zorundaydı. Anlaşmanın hemen ertesinde, özellikle de El Nusra'nın Halep'te tuttuğu alanlara lojistik destek kesildi. Söz konusu çeteler, deyim yerindeyse altın tepsi içinde Rusya ve Suriye Rejimine servis edildiler.

Geride kalan beş yıllık savaşın bütün bir gerçeği üzerinden biliyoruz ki, lojistik desteği kesilmiş selefi çetelerin ne direnme gücü ne de inancı olabilirdi. Bunu özellikle de bu çetelere son beş yıldır sınırsız desteğini esirgemeyen "dünya lideri"nin Türkiye'si çok iyi biliyordu. Dünyanın dört bir tarafından uçak filoları ve gizli servislerin gözetiminde Suriye'ye sokulan gerici güçlerin ne ölçüde, nereye kadar direnebileceklerini elbette en iyi sahipleri bilebilirdi.

Öte yandan bütün olanaklarını seferber eden Körfez şeyhlikleri mi dersiniz, ABD'si, Avrupa'sı, 900 km sınıırıyla övünerek Suriye topraklarını işgal eden Türkiye'si mi dersiniz, bu denli büyük ölçekli güçlerin geride kalan zaman içinde Suriye rejimini yıkamaması, sadece İran ve Rusya'nın desteğiyle açıklanabilir bir durum değildir. Söz konusu olgu, bütün bir gericiliğine rağmen Esad/Baas rejiminin toplumsal bir tabanı olduğunun ve sıradan bir muz cumhuriyeti olmadığının da açık bir kanıttır.

Kuşkusuz Suriye'ye müdahale edip kentlerini yok eden, milyonlarca Suriyeliye vatanını terk ettiren ve yüz binlercesinin ölümüne sebep olan emperyalistlerin ve onlara uşaklık eden gerici bölge ülkelerinin Suriye'deki savaşta çıkarları her ne ise, Rusya ve

İran'ın çıkarları ve hedefleri de çok farklı değildir. ABD emperyalizminin Ortadoğu projesi kapsamında bölgeyi yeniden dizayn etme hamlesine karşılık, Rusya ve İran da özellikle Doğu Akdeniz havzasının kontrolü, enerji hatlarının egemenliği ve Şii Hilali diye tanımlanan alternatif projelerinin çıkarları için sahada bulunmaktadırlar. Hiçbirinin ama hiçbirinin Suriye'de yaşanan trajediye son vermek diye bir çabasından kesinlikle söz edilemez. Cenevre'de, Paris'te, Viyana'da oynanan diplomatik orta oyunlarından ise Suriye halkı için hayırlı bir şey çıkamaz, nihayetinde çıkmamıştır da. Yaşanan bu insanlık trajedisinin müsebbibi olanlar diplomasinin karanlık dehlizlerinden zaten bir barış çıkaramazlar ve böyle bir hedefleri de asla olmamıştır. Ayrıca o topraklara ihraç ettikleri iti kopuğu ile bizzat bu savaşçı çıkarıcılar kendileridir. Nasıl ki binbir yalan ve hile ile Irak'ı işgal ederek yerle bir ettiseler, aynı şeyi bugün farklı enstrümanlar kullanarak Suriye'de yapmaktadırlar.

Hiç şüphesiz Suriye'nin gerçek sahibi Suriye halkları bu karanlık tabloyu er ya da geç parçalayarak ülkelerini bu barbar sürüsünden kurtaracak ve özgürlüklerini elde edeceklerdir. Ne var ki Suriye halklarının bu mücadelesini bizzat torpilleyen en temel güçlerin başında da gerici bölge ülkeleri ve onların sefil çıkarları gelmektedir. Bölgedeki her türlü gerici gelişmenin en temel aktörü durumundaki Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye gibi devletler, özellikle de çatışma ve savaşların yaşandığı coğrafyalarda büyük emperyalist güçler arasındaki çatışmanın yarattığı kimi boşlukları doldurmak, pastadan pay kapmak adına rezilce bir duruş sergilemektedirler. Libya'dan Yemen'e, Irak'tan Suriye'ye ve en nihayet daha da köklü sorunlar olması itibarıyla Filistin ve Kürt sorununa yaklaşımları hep bu çerçevede olagelmıştır. Özellikle de gerici AKP iktidarının Türkiye'sinde köpürtülen yeni Osmanlılık hayalleri ve tarihsel metaforlar üzerinden yapılan güzellmeler ile bir şekilde Türk toplumu da manipüle edilerek, Suriye ve Irak'ın belli bölgeleri işgal edilmiş ve sıcak savaşın bir tarafı olunmuştur. Emevi Camii'nde sabah namazı kılmak için yaklaşık beş yıldır bekleyenler nihayetinde Rusya ile yürüttükleri ve ne pahasına olduğu bilinmeyen binbir çeşit ödünle El Bab'a kadar gidebilme izini koparmışlardır. Bütün bir amacı birleşik bir Kürt coğrafyasına engel olmak

olan Türkiye'nin bu askeri müdahalesi, çok sürmeden kendisine pahalıya mal olabilecek bir dizi riski de beraberinde getirmektedir.

Sermaye gericiliğinin yeni Türkiye'si Kuzey Irak ve Kuzey Suriye'yi arka bahçesi, doğal sınırlarının periferisi olarak gördüğü için yer yer ağababalarının izni, yer yer de kendi inisiyatifiyle işgal etmekte bir sakınca görmemektedir. Fakat bu kolay gibi görünen işgalin ve gidişin yaratacağı sonuçlar olacaktır elbette. "Halep ordaysa arşın da buradadır" diye boşuna denmemiştir.

Yaşanan sürecin ardından bilindik Suriye de artık hiçbir zaman eski Suriye olamayacaktır. Kendi içinde parçalı ve özerk yapıların ortaya çıktığı ve oluşacak bu otonom sınırların da sürekli bir biçimde bu coğrafyada savaş nedeni olacağı ve bu savaşların da tıpkı Irak'ta olduğu gibi on yılları bulacağı neredeyse kesin bir durumdur. Buna bir de bölge devletleri ve emperyalistlerin kirli çıkarları ile bitmek bilmeyen planlarını eklediğimizde, bu savaşın seyri konusunda yaklaşık bir fikir edinmiş oluruz. Gerici Türk sermaye iktidarının övünerek işgal sebebi saydığı 900 km'lik sınır, tarihsel bağlar vb., nasıl ki bu savaşın bir sebebi haline getirildiyse, aynı zamanda süren savaşın ve acıların bitirilmesinin, halkların kardeşleşmesinin etkenleri olarak da görülmelidir.

Türkiye, İran, Mısır vb. gibi sanayi temeli gelişmiş, büyük işçi sınıfı kitleleri barındıran ülkeler cephesinden bu savaşta, ancak güçlü bir devrimci sınıf hareketi ile son verilebilir. Doğallığında neredeyse ortadan kaldırılmış sınırların da etkisiyle böylesi bir hareketin bölgesel çapta sonuçlar yaratmasının maddi zemini hiç bu kadar olgunlaşıp, güncel politikanın sorunu haline gelmemiştir. "Devrimci bir sınıf hareketi yaratmak için ileri!" sloganı sadece Türkiye sınırları içine daraltılmış bir politik perspektif olarak görülemez. Bunun bölgesel çapta yaratacağı etkiyi ve ortaya çıkaracağı sinerjiyi önümüzdeki dönemin temel politik faaliyetinin ana gündemi olarak görmeli ve pratik sonuçlarına vardırılmak için mücadele etmeliyiz. Aksi takdirde bütün bölge halklarının kaderi işgalci çapulcu sürüsünün ve onun ardındaki karanlık güçlerin pençesine terk edilmiş olacaktır.

FARC: '80'li yılların tekrarı mı? - 1

A. Eren

Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC) ile hükümet arasında yapılan barış görüşmeleri, Devlet Başkanı Santos ve FARC Askeri Komutanı Timeleon Jimenez'in imzalarıyla, 24 Kasım'da bir seremoni eşliğinde kamuoyuna resmi olarak ilan edildi. Bu, barışın ilan edildiği ikinci seremoniydi. 2011 yılından bu yana sürdürülen görüşmelerin bu yılın Mayıs ayında tamamlandığı duyurulmuştu. Bu süreçte özellikle savaşın mağdurlarına tazminat ödenmesi, gerilla güçlerinin cezalardan muaf tutulması ve bazı sosyal grupların politik katılımlarının sağlanması, sosyal eşitsizliğin giderilmesi vs. için FARC delegasyonunun gündeme getirdiği önlemler ve toprak sorunu, sonuçlanmayan konular olarak bugüne kadar devam etti.

Yeniden altını çizerek hatırlatalım ki elli yıldır süren bu savaşın temel kaynağı topraksız yoksul köylülerin toprak talebi ve toprak reformu eylemleri olmuştur. Çatışmanın temelini de esas olarak bu sorun oluşturmuştur.

Eylül ayında iki tarafın delegasyonlarının ilan ettiği barış anlaşması, silahları bıraktıktan sonraki süreçte gerilla hareketine belli ölçülerde tavizler vadetmekteydi. Zira FARC, '80'li yılların ilk yarısında aynı süreci yaşamıştı. Legal olarak politik yaşama katılmak için kurduğu legal parti Union Patrotika'nın (UP) binlerce kadrosu 1985 ile 1989 yılları arasında hunharca katledildi. Yeni "barış görüşmelerinde" FARC delegasyonunun özellikle bu anayasal garanti talebinde ısrarcı olmasında bu yaşanan deneyim etkili olmuştu.

Ki bu bağlamda, Eylül ayında varılan anlaşmada uluslararası mahkemelerin kararları belirleyici olacaktı. Gerilla hareketi kendini feshettikten sonra kurulacak olan legal partiye iki dönem parlamentoda temsil etme garantisi sunulmaktaydı. Ayrıca gerillanın sivil hayata entegrasyonu için mali desteğin yanında, belli ölçülerde yoksul köylülere toprak verilmesi de uzun dönemde gündeme alınması gereken sorunlar olarak formüle edilmişti.

Kurulu sistemle politik entegrasyonu stratejik amaç edinen bir siyasal hareketin, egemen sınıfın ekonomik, askeri, politik iktidarında bir dönüşüm sağlanmadan verilen yasal güvencelerin sadece geçiş sürecindeki manevralar olduğunu unutmaması şaşırtıcı değil. Sınıf mücadelesi tarafından defalarca kanıtlanan söz konusu olgu, bizzat deneyimin sahiplerinin hafızalarından çabuk silinmiş görünüyor. Oysa Lenin'in deyişiyle bir anayasa-

nin özü ve devletin temel yasaları, gerçek sınıf çatışmalarının, sınıflar mücadelesinin yansıtılma biçimidir. Sınıflar üstü, sınıf mücadelesinden bağımsız bir yasal güvence hayaldir. Gerçek ile yasal arasında bir uçurum oluştuğunda her anayasa kağıt üzerinde boş bir laf kalabalığına dönüşür. Belirleyici olan, sınıf mücadelesinin gerçek zemindir. Yine yasal düzenlemeler veya anayasa sınıf mücadelesi üzerinde yükselen politik ilişkilerin ifadesi, yasal biçimdir. Yani bunlar uzun geçerlilik süresine sahip değildir. Kurulu düzenin sınıfsal yapısını koruyan-kollayan bu yasaların alt sınıflara vereceği güvenceler sadece mücadeleyle korunabilir. Cumhuriyetçi, demokratik anayasalar da dahil olmak üzere, bugüne dek gelen bütün eski anayasaların ruhu ve temel içeriği özel mülkiyettir, der Lenin.

Özcesi, taviz verilerek sağlanan anlaşma sadece yeni çatışmaların yolunu açacaktır. Bunu herhangi bir yasal güvence engelleyemez.

Bir referandumla onaylanması öngörülen barış anlaşması hiç beklenmedik bir şekilde reddedildi. Eski Devlet Başkanı Alvaro Uribe, büyük toprak sahipleri, paramilitarist gruplar ve fundamentalist çevreler, "komünistler devleti ele geçirecek" propagandasıyla referandumun tersine dönüştürülmesinde etkili oldu. Oligarşinin bütün önemli güçleri paramilitarist terörü de gündeme getirerek, ülkenin bir kaotik ortama gireceğini her gün işlediler.

Noel Barış Ödülü'ne layık görülen Devlet Başkanı Santos'un, gerilla hareketine karşı deyim yerindeyse eli güçlenmişti. FARC delegasyonu yeni koşullarda dayatılan anlaşmaları kabul etmek zorunda kaldı. Yeni anlaşmada özellikle özel mülkiyete dokunulmayacağı garantisi verilirken, 3 milyonu aşan küçük yoksul köylünün talepleri geleceğe erte-

lendi.

Yeni anlaşmaya göre daha önce kağıt üzerinde vaat edilen toprak reformu rafa kaldırılmış oluyor. Toprakları zorla elinden alınmış olan yoksul köylüler hiçbir hak talebinde bulunmayacak. Ayrıca uluslararası mahkemeler ve görevlendirilen hakimler sadece gözlemci statüsünde olacak, karar verme yetkisine sahip olmayacaklar. Gerillaların yargılanma koşulları ağırlaştırılırken, sosyal eşitsizliği gidermek için öngörülen önlemler anlaşmadan çıkarıldı. Ayrıca gerillanın politik katılımı sınırlandırıldı. Bütün bu koşullar '80'li yılların tekrarlamasını hatırlatıyor. Zira referandumun reddedilmesinden bu yana ciddi oranda bir karşı terör dalgası gelişti.

Yeni anlaşma bir referandum yerine parlamentoda oylamayla kabul edilirken, diğer taraftan paramilitarist gruplar bu kısa dönem içinde birçok sendikacıyı ve sosyal hareketlerin kadrolarını tehdit etmekle kalmadı, Eylül'den bu yana birçok katliam gerçekleştirdiler.

Başlayan bu sancılı sürecin kazananı ABD tekelleri ve büyük oligarşik güçler oldu.

GERİLLANIN SONUCU BELİRSİZ DEMOBİLİZASYONU

Aralık ayının başından itibaren FARC gerillaları elli yılı aşkındır kucağında barındıkları dağlardan yola çıkarak 27 yerde tespit edilen toplanma (geçiş) bölgelerinde buluşmaya başladılar. Bu toplanma bölgelerinde silahlar bırakılarak, gerillanın sivil hayata katılmasının ilk adımı atılmış olacak. Savunma Bakanlığınca belirlenen bu noktalarda 12 bin asker denetim için görevlendirilirken, FARC delegasyonu temsilcilerinden Ivan Marquez, toplanma yerlerinde temel ihtiyaçları giderecek alt yapının oluşmamasından yakındı. Silahsızlanma ve demobilizasyon sürecinin 180 günde tamamlanması gerekiyor. Anlaşmaya göre gerillaların 90 gün içinde silahların %30'unu, 150 gün tamamlandığında ise silahların tamamını bırakması öngörülmüyor.

Bu arada FARC yönetimi, 13 Aralık'ta yaptığı bir açıklamayla, gerillanın hiçbir garantisi olmadan silahları bırakmasına karşı çıkan beş ayrı komutanı hareketten attıklarını duyurdu. Gerekece olarak da bu gerilla komutanlarının hareketin politik-askeri çizgisine ters düşmeleri gösterildi. FARC yönetimi ayrıca, komutanlarıyla birlikte hareket eden beş bölgenin gerilla güçlerine, "komutanların bu çılgın kararına" uymamaları çağrısında bulundu.

FARC'dan atıldığı duyurulan Gentil Duarte, tanınmış bir gerilla komutanı ve Havana'da yapılan ilk tur görüşmelerinde delegasyonun bir üyesiydi. İlk görüşmelerden sonra tutum alan Duarte, yaptığı bir açıklamayla silah bırakma seremonisine katılmayacağını ve halkın iktidarı için mücadeleye devam edeceklerini duyurdu. Gerillaların toplanıp silahlarını bırakacakları bölgeleri, toplama yerlerini "gökyüzü altında hapis" olarak nitelendiren Duarte, gerillanın silahsızlandırılmasıyla egemen ekonomik sistemin koşulsuz olarak devam edeceğinin altını çizdi. Bu çıkış, diğer gerilla hareketi olan Ulusal Kurtuluş Ordusu (ELN) ile yapılacak barış görüşmelerinin yeni yılla ertelenmesi de gözetildiğinde, sürecin "barışçıl" geçmeyeceğine işaret ediyor. Barış anlaşmasının imzalanmasından bu yana 50 aktivist paramilitarist gruplar tarafından katledildi. Ayrıca gerillanın toplama merkezlerinde silahlarını bırakmasına rağmen, merkezi savcılık gerillaları cezadan muaf tutacak kararı (takipsizlik) hâlâ ertelemektedir. Ki bu karar silahları bırakmanın koşuluysa. Bu bağlamda, hareket içindeki tepkiler ve başkaldırı beklenmeyen bir gelişme değildir.

Fidel ya da tarihte bireyin rolü

A. Eren

“Dünyadaki bütün şöretler bir mısır tanesine sığar.” Jose Martí

Hegel, dünya tarihi sürecinin insanlar üzerinden, bireyleri arkasında bırakarak, onlar/bireyler farkında olmadan ilerlediğini vurgular. Aynı Hegel -diyalektik bütünlüğü içerisinde çelişki gibi gözükse de- bireylerin tarihte oynadığı rolün anlamı üzerinde titizlikle durur, belirli tarihsel dönemeçlerde süreçlerin gelişimi üzerinde yarattıkları etkiyi irdeler.

Bu tür büyük insanlar pratik-politik bireylerdir (Napolyon, Lenin, Mao Zedung, Fidel gibi). Bu bireyler çağın genel eğilimini, “zamanın ruhunu” kendi düşünce, davranış ve eylemlerinde somutlaştırırlar. İdealist Hegel “mutlak ruhun” kendisini bu bireyler aracılığıyla var ettiğine, yani materyalist okunduğunda tarihsel maddi gelişmenin bireylerde bir pratik-politik tutkuya dönüştüğünde ne denli hızlı ilerlediğine, pratikte bireylerin bu rolüyle toplumsal enerjinin ortaya çıktığına işaret eder.

Bu bağlamda Hegel, pathos (tutku/ ihtiras) kavramını estetik felsefenin temel bir dürtüsü olarak inceler. İnsanlığın baskı, sömür ve bağımlılık zincirinden kurtuluşunu kendi bireysel tutkusu, politik-pratik davranışının ölçütü, inanılmaz bir coşku, hırs ve kararlılıkla tarihsel-toplumsal bir ihtiyacı kendi varlık nedeni sayan bireyler tarihte bu rolü icra ederler.

Fidel, Küba halkının ABD'nin hegemonyasından, faşist Batista rejiminin terör ve baskısından kurtulmasını bir tutku olarak yaşamının son saniyesine kadar yaşadı. Küba halkını emperyalist ablukaya rağmen bu tarihsel bilinçle eğitti, bilinçlendirdi, aydınlattı. ABD'nin boğucu hegemonyasından kurtuluş, sadece Küba'nın değil bütün Latin Amerika halkının da her zaman canlı kalan bir arzusu. El Comantante de Jefe (büyük komutan) tam da kendi fizyonomisinde bu gerçeği somutlaştırdı, yansıttı.

Her devrimci dönüşüm, sömürü ve baskıdan kurtuluş mücadelesi, kurulu düzen yerine başka bir toplumsal düzen yaratma faaliyeti, sınıflar mücadelesinin şimdiye kadarki tarihi gözetildiğinde, ne masa başı yapılan “toplumsal sözleşmelerle”, ne de hümanizm, kardeşlik, adalet çağrılılarıyla gerçekleşir. Tersine bu süreç, sınıf ilişkilerinin keskin çelişkileri ve acımasız çatışmaları zemininde, amaçları için savaşan kesimlerin pratik-politik dayatmaları ve gücüyle hayat bulur.

Küba'da yaşandığı gibi bu devrimci süreç bir defalık başarılı bir eylemle,

Bastille ya da bir kışlaya saldırıyla sınırlı değil, uzun ve çelişkili-çatışmalı süreç olan bir toplumsal dönüşümü kapsamaktadır. Devrimci bir iktidarın önderliğinde yeni bir toplumsal düzen yaratmak, en temel sorun olarak güncelliğini koruyacaktır. Halkın temel ihtiyaçlarını gidermek, eğitim, sağlık, barınma, üretimin yeniden örgütlenmesi, karşı devrimin yüz kat artan saldırganlığı ve müdahalesine karşı savunma ağı örme ve bütün bunların alt yapısını oluşturmak, ayakta kalmanın temel taşlarıdır. Fidel bu kısa tarihi zaman içinde bu savunmayı başarıyla gerçekleştirdi, bu tarihi süreçteki bireysel rolünü oynadı.

Küba Devrimi başından itibaren belli özgün zorluklarla yüz yüze kaldı. Yeni bir iktidar için en ağır koşullar kendini dayatıyordu. ABD'nin kıyısında küçük-yoksul bir ülkeydi ve bölgedeki bütün oligarşik rejimlerin doğrudan müdahale tehlikesiyle yüz yüzeydi. Keza bölgede o güne kadar öylesi görülmeyen karşı devrimin ideolojik-politik propaganda saldırganlığıyla mücadele etmek zorundaydı. Bu bağlamda Fidel ile Küba Devrimi'nin geleceği iç içeydi. Fidel Küba Devrimi, Küba Devrimi Fidel ile özdeşti.

Bu süreçte Sovyetler Birliği ve Kruşçev'in desteğinin, “barış içinde bir arada yaşama” stratejisi çerçevesinde, Küba Devrimi'ne karşı ikircikli, pragmatist bir yaklaşım taşıdığını unutmamak gerekmektedir. Küba Devrimi'nin kurulu düzenle radikal devrimci kopuşu, bölgedeki Sovyetler Birliği yanlısı birçok

“komünist” partinin burjuva-reformist çizgisine de bir başkaldırı anlamı taşıyordu. Bundan dolayı da bu partiler “küçük burjuva radikalizmi” eleştirisine sarılarak, Küba Devrimiyle aralarına mesafe koydular ve destek sunmaktan uzak durdular.

Başından itibaren gerilla hareketi ve Fidel Castro'ya, ardından da Küba Devrimi'ne ve başarısına şüpheyle bakan Sovyetler Birliği ilk etapta silah desteği vermekten kaçınmıştı. Gerilla hareketinin bu bağlamdaki talepleri reddedilmişti. Sovyetler Birliği, Küba Devrimi'nin zaferini radyo haberlerinden almıştı. Bir yıl sonra Küba'ya atanan ilk büyükelçinin talebi, sıcak çatışma içinde ABD ve diğer karşı devrimci güçlerin doğrudan hedefi olan, her gün bir suikastle yüz yüze yaşayan devrimci yönetimden, bir bireysel koruma ekibi olmuştu. “Bu komünist aristokratın” isteminin dağlardan yeni inmiş gerilla önderleri tarafından nasıl karşılandığı tahmin edilebilir.

Fidel Castro devrimler ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı enternasyonalist görevler ve sorumluluklar konusunda “Sovyet dostlarıyla” çok farklı noktalarda durduklarını her defasında söylemiştir. Angola'daki kurtuluş mücadelesine hiçbir karşılık beklemeden, ikirciksiz destek sunan, doğrudan askeri güç veren Küba, Sovyetler Birliği'nin ağır baskılarıyla yüz yüze kalmıştır. Ezilen halklarla devrimci dayanışma, doğrudan destek sunma, enternasyonalizm sorumluluğu vb.nin diplomatik oyunların bir parçası olama-

yacağı, Fidel pratikte göstermiştir.

Sadece Angola'da değil, Vietnam halkının ABD emperyalizmine karşı mücadelesinde de Küba halkının son ferdine kadar, kanının son damlasına kadar destek sunacağını resmi olarak duyurmuştur.

Başta Nikaragua devrimi olmak üzere bölgedeki diğer kurtuluş hareketleri Küba'nın doğrudan her türlü desteğini almıştır. Elli yılı aşan emperyalist ambargo ve abluka karşısında ayakta durmanın “sırrı”, ilkelere ölümüne bağlılığın, boyun eğmezliğin, devrimci tutkunun başarısıdır.

“Dünya devrimci hareketi tarihinde hiçbir koşulda devrimci ilkelere taviz vermeyen büyük teorisyenleri okumaktasınız. Bizi sadece birey olarak değil, kolektif olarak da devrimci kılan, devrimci bir halk yapan işte bu temel düşüncelerdir.” (Fidel Castro'nun 2005 yılında Havana Üniversitesi'nde yaptığı konuşmadan...)

Bu devrimci ilkelere bağlı Fidel Castro'nun, daha doğrusu Küba Devrimi'nin belirli bir tarihsel döneme belli oranda -özellikle Latin Amerika gözetildiğinde- derin bir iz bıraktığı bir gerçektir. Devrimci ilkelere ölümler dahi taviz vermedi. Bir devrimcinin mozolede barındırılmasını hep onur kırıcı buldu. Adının putlaştırılmasını, okullara ve benzeri kurumlara verilmesini, heykel ve büstlerinin dikilmesini net bir şekilde reddetti. Evet, büyük devrimcinin vasiyeti, gerçek insanın isteği böyleydi.

Kadın işçi grevlerinin gösterdikleri-2

Polonya'da "Kara Pazartesi"

İşçi kadınların Ekim ayında dünyanın çeşitli yerlerinde yükselen sesini ilk olarak Polonya'da işittik. Yaşadığımız topraklardaki dinsel gericilik sosuna bulandırılmış saldırıların benzerleri ile karşı karşıya kalan Polonya'lı kadın işçilerin örgütledikleri "Kara Pazartesi"yi coşkuyla izledik. Polonya'da kadın işçilerin mücadelesi karşısında geri adım atmak zorunda kalan hükümet şimdilik saldırıları rafa kaldırsa da, Polonya'da kadın işçilerin koşulları, maruz kaldıkları ikinci sınıf cins konumu ve hak gaspları devam ediyor.

POLONYA'DA İŞÇİ KADIN

Doğu Bloku'nun çökmesinin ardından Polonya'da kurulan kapitalist devletin ilk icraatlarından birisi de kadın haklarını tırpanlamak oldu. Kürtajın 1993 yılında yasaklanması, Katolik kilisenin etkisinin artırılması ve bu etkinin kadını eve ve eşe bağlayan yargılarının pekiştirilmesi gibi uygulamalarla Polonya'lı kadınlar kapitalizmin kadına biçtiği kölelik misyonunu yeniden acı bir biçimde tattı. Bugün Polonya'lı kadın işçiler, erkek işçilerden %35 daha az maaş alıyor ve işe alınmakta ve mevcut işinde terfide erkek işçiden daha az şansa sahip bulunuyor. İstihdam edilen kadınların dörtte biri kamu kurumlarının idari birimlerinde ve özellikle eğitim, sağlık ya da sosyal sigorta kurumlarında çalışıyor. Çocuklu kadınların doğumdan sonra tekrar işlerine geri dönmeleri ise oldukça zor koşullara bağlanıyor. Öte yandan boşanmanın dinen yasak olduğu ve dini inancın yasalarda dahi atıflarla toplumsal yaşam kurallarını belirlediği, okullarda aile yaşamına hazırlık dersinin din öğretmenleri tarafından verildiği ve korunmanın zararlarının anlatıldığı bu topraklarda, kadın işçiler her türlü gericiliği yaşıyorlar. Kapitalizmin kadını zapturapt altına alan ve kadın emeğini evde, fabrikada fütursuzca sömüren anlayışının tipik bir örneği Polonya'da da vücut buluyor. Emperyalist-kapitalist sistemin bu anlayışı Polonya'da da dinsel gericilik sosuna bulandırılarak daha da derinleştiriliyor.

Bu saldırıların son adımı da geçtiğimiz aylarda atılmak istendi. Polonya'da sadece üç koşulda; tecavüz, ensest ilişki ve kadın-fetüs sağlığı tehlike altında iken yapılabilen kürtajın yasaklanması ve kürtaj yapan kadına en az beş yıl hapis cezası öngören tasarının anlamı kadınların onurunun ve hayatının hiçe sayılmasıdır. Ve toplamda Polonya'da işçi kadının karşı karşıya kaldığı kölelik durumunun bir uzantısıdır.

Polonya'da işçi kadınlar kapitalist sistemin dinsel gericilik ile kol kola yürüttüğü aşağılanma ve sömürüye karşı öfkelerini kuşanmış bulunuyorlar. Üretimden gelen güçlerinin farkına vararak, hükümete geri adım attırmanın moral etkisiyle birlikte mücadelelerine devam ediyorlar.

KARA PAZARTESİ ÖNCESİ MÜCADELE DOLU GÜNEŞLİ CUMARTESİLER!

Polonya'da yaşanan "Kara Pazartesi" öncesinde bahar ayları mücadelenin örüldüğü aylar oldu. Polonya'da sol görüşlü grupların oluşturduğu Ratujmy Kobiety-RK (Kadınları Kurtaralım) oluşumunun çabaları ile kürtaj hakkı için başlatılan imza kampanyası sonucunda toplam 750.000 imza parlamentoya sunuldu. Profesyonel tıbbi yardımın olmadığı durumlarda hamileliğin sonlandırılması için kullanılan elbise askısını simge olarak kullanan oluşumun çalışmaları ile şekillenen kadın hareketi giderek işçi kadınların damgasını taşımaya başladı. 3 Ekim Pazartesi öncesinde Cumartesi günü Varşova'da parlamento önünde yapılan eyleme 20 bin kadın katıldı. 3 Ekim Pazartesi günü ülke çapında yapılan eylemlere ise 6 milyon kadın katıldı. Eylem günü kadın işçiler iş başı yapmazken kadın öğrenciler dersleri boykot etti, dükkanlar kepenk kapattı. 3 Ekim'de "Utanın, milletvekilleri kadınlar için cehennem yaratıyor", "Yobazları durduracağız", "Misyoner değil, doktor istiyoruz", "Devrim kadındır" sloganlarını haykıran ve hayatı durduran kadın işçiler şimdilik tasarımı tam anlamıyla geri çekemeseler de rafa kaldırmayı başardılar. "Kara Pazartesi" eylemlerini ise Tüm Polonya İşçi Sendikaları İttifakı-OPZZ ve ülkenin en büyük öğretmen sendikası

olan ZNP destekledi. Fakat iş durdurma ve genel grev çağrısı yapmayan iki sendika, üyelerini eylemlere katılmaya teşvik etmekle yetindi.

Gelinen yerde "Kara Pazartesi" ile kadınlar kararlı olduklarını hükümete gösterdiler. Hukuk ve Adalet Partisi'nin (PiS- Prawo i Sprawiedliwość) tek başına hükümet olduğu Polonya'nın Başbakan Yardımcısı Jaroslaw Gowin 'Kara Pazartesi' yürüyüşünün tasarı hakkında kendilerini yeniden düşünmeye sevk ettiğini söyledi. Ancak tasarı tamamen gündemden kaldırılmadan alt meclise gönderilerek değerlendirilmeye alındı.

POLONYA'DA SENDİKAL MÜCADELE VE İŞÇİ KADINLAR

Polonya, Doğu Bloku içerisinde yer alan diğer Doğu Avrupa ülkelerinin aksine revizyona uğrayan sosyalist ekonomiden kapitalist ekonomiye geçişte büyük sorunlarla karşılaşmadı. Zira revizyonist yönetimin omzuna yüklediği ağır bedellerin öfkesi ile fabrikaları ve tersaneleri işgal eden işçi sınıfının kurduğu ve sonrasında ise kapitalist ekonomiye barışçıl yollardan geçişi öngören bakışın hakimiyetinde faaliyet gösteren bağımsız sendika "Dayanışma" ile kapitalist hükümet el ele verilerek geçişin tüm yükü bir kez daha sınıfın omuzlarına yüklediler. NSZZ-dayanışma sendikasının kapitalist hükümetle işbirliği içinde sürdürdüğü hakimiyet sonrasında, sol görüşlü sen-

dikaların NSZZ'ye karşıt olarak ortaya çıkardığı Tüm Polonya İşçi Sendikaları İttifakı-OPZZ ise gelinen yer itibarıyla ülkenin en büyük ve etkin örgütü durumda. Polonya'da emekçilerin %14'ünün örgütlü olduğu sendikalarda kadın işçilerin sayısı ise oldukça sınırlı.

OPZZ ile birlikte işbirlikçi sendikalara sırt çeviren işçi sınıfı sınıf sendikacılığının eksikliğinin ve Polonya'da komünist partinin yol göstericiliğinden yoksun olmanın sancılarını çekmektedir.

POLONYA'DA İŞÇİ KADINLARI BEKLEYEN "GELECEK"

Polonya'da işçi kadınlar kapitalist sistemin dinsel gericilik ile kol kola yürüttüğü aşağılanma ve sömürüye karşı öfkelerini kuşanmış bulunuyorlar. Üretimden gelen güçlerinin farkına vararak, hükümete geri adım attırmanın moral etkisiyle birlikte mücadelelerine devam ediyorlar.

Sendikal hareketin kerhen verdiği desteğe rağmen hayatı durdurarak örgütledikleri eylem ile tüm dünyanın dikkatini işçi kadınların üzerine çekmeyi başardılar. Kadına yönelik saldırılara verilebilecek en iyi cevabın üretimden gelen gücü kullanmak olduğunu ve ancak sokakları doldurarak saldırıların göğsünebileceğini gösterdiler. Fakat hala yolun başındalar.

Üniversitelerde gericilik tırmandırılıyor

Dünya çapında yaşanan çok boyutlu kriz, bugün Ortadoğu üzerinde kendini hissettiriyor. Emperyalist tekellerin daha çok sömürü alanı yaratmak için başlattıkları savaş en nihayetinde Ortadoğu halklarına ölüm, açlık, sefalet ve göçü dayatıyor. Türk sermaye devletinin emperyalizmin hizmetinde dolaysız olarak savaşın içinde olması ise, Türkiye halklarının yaşamını dolaysız olarak etkiliyor.

Halep'in Suriye rejiminin eline geçmesinin, ABD ve işbirlikçilerinin hesaplarını bozduğu görülüyor. Bu nedenle sermaye devleti hızla 'seferberlik' ilan etti. Dinci-faşist çetelerin iplerini çözen devlet sözde "Halep'e yardım" adı altında gerici bir furyanın startını verdi. 'Halep'te insanlar katlediliyor' söylemiyle sokaklarda, üniversitelerde gerici faşistler eliyle eylemler düzenlendi. Boğaziçi Üniversitesi'nde önceki gün "Nafibaba Camialtı Konferansları" adlı sosyal medya sayfasından "Halep için ayağa kalk" adlı bir etkinliğin gerçekleştirileceği duyurulmuştu. Etkinliğin açıklamasında

"Halep'te, Rusya ve İran destekli rejim güçleri ve Şii milislerin kadın, çocuk ve yaşlı demeden işkenceler, katliamlar yaptığı öne sürülüyordu. Ertesi gün Boğaziçi Üniversitesi Kuzey Kampüsü'nde haremlik-selamlık şeklinde bir araya ge-

len yaklaşık 250 kişilik grup, "İnsanlığın enkazı Halep" yazılı pankartla yaptıkları basın açıklamasının ardından gıyabi cenaze namazı kılıp, Kuran okudu.

Geçen haftalarda gerici faşist çeteler Ankara Üniversitesi'nin Cebeci Kampüsü'

sü'nde "Halep'te katliam var" başlığıyla bildiriler dağıtmıştı. Daha sonra sosyal medyada organize olan faşistler, kampüs içerisinde bir gösteri düzenledi. Polis, kampüse girerek gericilerin bu gösterisine eşlik etti. Geçen hafta da gericiler, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi dekanının da öncülüğüyle bir protesto gösterisi düzenlemişti.

Sesini çıkaran ilerici devrimci öğrenciler soruşturmalara, uzaklaştırmalara cezalandırılırken üniversitelerde rektörlük-dekanlık eliyle gericilik tırmandırılıyor. Elbette ne sermaye devletinin ne de beslediği gerici faşist çetelerin Ortadoğu'da katledilen halkı düşündükleri yoktur. Bugün Kürdistan'a bakılarak bile "Suriye'de katliam var" diyerek 'yardım-sever' rolünü oynayan Türk sermaye devletinin Suriye rejiminden bir farkı olmadığı görülebilir. Bugün sermaye devletinin de, besledikleri dinci-faşist çetelerin de Halep için döktükleri timsah gözyaşlarından başka bir şey değildir.

P. SEVRA

"Dayanışma güçlendirir" etkinliği gerçekleştirildi!

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) beyin kanaması geçiren ve bir süredir hastanede tedavi gören DLB'li Olgun Ekinci için 17 Aralık'ta Uğur Mumcu Kültür Merkezi'nde dayanışma etkinliği gerçekleştirildi.

Etkinlik, kapitalist sistemin yaşadığı krizin eğitim, sağlık vb. alanlara yansımalarını işleyen açılış konuşmasıyla başladı. Ardından Olgun'un görüntülerinden oluşan bir slayt gösterimi yapıldı. Kartal Üç Fidan Çocuk Topluluğu sahne olarak Olgun'u selamladı ve Nazım Hikmet'ten "Yaşama sırası sende bebek" şiirini okudu. Sonrasında dayanışma etkinliğine destek olan Domané Dersim müzik grubu Kürtçe ve Türkçe türkülerle sahnede yer aldı.

DLB: GELECEĞİZ VE DEĞİŞECEK DÜNYA!

DLB adına yapılan konuşmada "Sağlıklı olmayan koskoca bir toplum var. Koç ailesine mensup değilsek maalesefki canımız çok ucuz. Kürdistan'da, Suriye'de savaşta çocukların, stajlarda Oğuz-

han, Ufuk ve nicelerinin, Özgecanların, Cansellerin canı bu sistem için hiçbir şey ifade etmiyor. Bugün mücadeleye omuz vermeli, yanımızdakilere olduğu kadar hiç görmediğimiz milyonlarca insan için de sorumluluk hissetmeli ve dayanışma içinde olmalıyız" denildi. Son olarak "Sistem bize hiçbir alanda yaşama hakkı tanımazken, 'yaşamak için sosyalizm!' çağrısını yükseltelim" vurgusuyla konuşma sonlandırıldı.

LİSE MECLİSLERİ: DAYANIŞMA GÜÇLENDİRİR

Hacı Hatice Bayraktar Anadolu Lisesi'nden bir DLB'li de lise meclisleri adına konuşma gerçekleştirdi. Konuşmada; "Onların ahır gibi kullandıkları, emekçi halklara ölüm ve kandan başka hiçbir şey getirmedikleri meclislerini reddediyoruz. Asıl meclisler bizlerin özgürlüğü ve geleceği için birlikte kararlar aldığımız meclislerdir. Bu meclis sayesinde bizler Olgun'la dayanışma ağı örerek maddi ve manevi destek toplayarak birlikteliğimizi güçlendirdik" denildi.

Lise meclisleri adına yapılan konuşmanın ardından yerel halk sanatçısı Deste Günaydın ezilen tüm halkları selamlayarak programdaki yerini aldı. "Sağlıklı bir toplum olmadan sağlıklı bireyler yetişemez" diyen Günaydın mücadele çağrısı yaparak türkülerine başladı.

Etkinlikte folklor ekibi de Karadeniz yöresinden bir oyun sergiledi. Folklor sonrası verilen aranının bitimiyle Olgun Ekinci'nin ailesi sahneye çıktı. Katılımcılara "Hoşgeldiniz kızıl afacanlar, liseliler-geçer gelecek sizinle güzelleşecek. Biz Olgun'un biyolojik ailesiyiz ama siz-

ler gerçek ailesisiniz" diye seslenen aile Olgun'un "Ben iyiyim, tüm yoldaşlara bin selam" mesajını ilettiler.

Aileden sonra Olgun'un okul arkadaşları ve Pendik Barbaros Hayrettin Paşa Denizcilik Lisesi'nden DLB'liler söz aldı. Etkinliğin devamında Grup Özgün, Gebze İşçilerin Birliği Derneği Müzik Topluluğu, Üç Fidan Çocuk Topluluğu ve bir kızıl afacan sahne aldı.

Etkinlikte maddi destek amaçlı yiyecek-içecek stantları açıldı. Kızıl Bayrak ve liseli fanzini Özgür Tahta etkinliğe gelenlere ulaştırıldı.

19 Aralık Direnişi yol gösteriyor!

Zorlu ve karanlık bir süreçten geçiyoruz. AKP iktidarının 7 Haziran'dan bu yana şiddetlendirdiği baskı ve devlet terörü, tüm toplumun üzerine karabasan gibi çökmüş durumda. 7 Haziran seçimlerinin ardından Kürt halkına dönük imha operasyonları trmandırıldı, HDP'li belediye başkanları ve milletvekilleri tutuklandı, belediyelere kayyım atandı, kitlesel gözaltı ve tutuklama terörü estirildi. Darbe girişiminin ardından ise hayata geçirilen OHAL ile birlikte çıkarılan KHK'larla ilerici sol muhalafet tümüyle ezilmek istendi.

Fakat tüm bu karanlık gelişmelere paralel olarak, devrimci alt üst oluşların mayalandığı günlerden geçiyoruz. Bunu görmek için gelişmelere "anın koşulları" üzerinden değil, tarihsel devrimci bir perspektifle bakmak gerekmektedir. Komünist Manifesto'nun ilk dizesinde "tarih sınıf savaşımı tarihidir" denilmektedir. Her tarihsel gelişme de bu temel gerçeği doğrulamaktadır. Zira, bugün dünyanın farklı bölgelerindeki gelişmelere baktığımızda, emperyalist-kapitalist düzenin çıkışsızlığının derinleştiğini, bununla birlikte sınıf çelişkilerinin keskinleştiğini görmekteyiz.

19 ARALIK'IN GÖSTERDİKLERİ

"Sınıf savaşımı tarihi" içinde burjuvazi, kapitalist düzenin onulmaz çelişkileri ve çatışmaları karşısında her daim oluşan sosyal hoşnutsuzlukları batrabilmek için öncelikle öncüyü yok etmeyi hedeflemiştir. Türkiye'de de burjuva düzen, cumhuriyetin daha ilk yıllarından itibaren böyle işlemiştir. Türk sermaye düzeninin katliamcı kimliğini tüm çıplaklığıyla gösteren bir alanı da hapis-hanelerdir. Sermaye devleti '70'lerden günümüze zindanlarda bir dizi katliamın altına imza atmıştır.

Bu kanlı gelenek içerisinde 19 Aralık Katliamı özel bir yerde durmaktadır. 90'lı yılların sonunda düzen, bir dizi açıdan sıkışmışlık içerisindeydi ve bunu emperyalist kuruluşların güdümünde sosyal yıkım politikalarıyla aşmayı hedefliyordu. O süreçte kitlelerde biriken öfkenin devrimci bir mecraya akması düzen güçlerini fazlasıyla korkutuyordu. Tam da bu nedenle devrimci güçleri ezmeyi temel bir politika haline getirdiler. Elbette devrimci tutsaklar, bu saldırgan politikanın dolaysız bir hedefi durumunda idi.

90'lı yılların başlarında gündeme getirilen hücre saldırısı, devrimci tut-

sakların teslim alınmasını ya da imhasını amaçlıyordu. Ancak devrimci tutsakların '91 ve '96 yıllarında sergiledikleri can bedeli direnişler, bu planın hayata geçmesini engellemiştir. Bu süreçten gerekli sonuçları çıkartan sermaye devleti, çok yönlü hazırlığa dayanarak hücre saldırısını yeniden gündeme getirdi. '99 yılında gerçekleşen Ulucanlar Katliamı ise, hücre saldırısının başlangıç vuruşu oldu. Yaklaşan kapsamlı saldırının bilincinde olan devrimci tutsaklar 2000 yılının Ekim ayında Süresiz Açlık Grevi (SAG) ve Ölüm Orucu (ÖO) eylemine başladılar. 19 Aralık 2000 tarihinde ise devlet; binlerce asker, polis ve her türlü teçhizatla 22 cezaevine birden gerçekleştirdiği katliam saldırısı ile hücre tipi zindanları açabildi. Ancak ölümüne direnişi kıramadı. F tipi zindanlar vahşi bir katliamla açılmıştı ancak, tutsakların buna yanıtı kitlesel bir direniş oldu.

Aylar boyunca hazırlığa dayandığı söylenen, binlerce asker ve polisin katıldığı ve her türlü vahşi yöntemin uygulandığı katliam sırasında 22 devrimci tutsak yaşamını yitirdi. 19 Aralık katliamı ve ölüm orucu sürecinin toplamında ise 122 devrimci tutsak yaşamını yitirdi.

19 Aralık 2000 tarihi sadece sermaye-

ye devletinin vahşice gerçekleştirdiği bir katliamı anlatmaz, aynı zamanda ölümüne bir direnişin adı olarak belleklere işlenmiştir.

19 Aralık Katliamı ve direnişinin üzerinden 16 yıl geçti. Ancak bu gelişen süreç, sermaye devletinin baskı, şiddet ve katliamlarla hiçbir şey elde edemediğini göstermiştir. Zira düzen ne emekçi kitlelerin öfke ve tepkisini bastırabilmiştir, ne de Kürt halkının isyanını... Kitlelerin en haklı ve meşru taleplerinin dile getirildiği kitlesel 1 Mayıslar; gericiliğe, baskı ve şiddete karşı büyük bir öfke patlaması olarak kendisini ortaya koyan Haziran Direnişi bunun en açık örnekleri olmuştur. Keza, tüm baskı ve vahşi saldırılara rağmen Kürt halkının bastırılmayan kitlesel-militan direnişleri bu olgunun bir diğer örneğidir.

Krizler ve bunalımlar içinde debelelenen kapitalist düzen, ne yaparsa yapsın, kitlelerin haklı ve meşru öfkesini engelleyemeyecektir. Sömürü düzeninin çöküşünü hızlandırmanın yolu ise, 19 Aralık'ta devrimci tutsakların gösterdiği kararlılıkla direnişi ve mücadeleyi büyütmekten geçmektedir.

Sevgili Kızıl Bayrak emekçileri,

Kriz ve bunalımlarını gerici savaşlarla aşmaya çalışan kapitalist-emperyalizme gerçek ve kalıcı bir yanıt, ancak bir proletarya devrimiyle verilebilir; proleter devrim için devrimci proletarya!

Yeni yılın sınıf devrimcilerinin hedef ve şiarı olan;

"Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!" şiarının ilk anlamlı kazanımlarının kaydedildiği bir yıl olması umuduyla...

Yeni yılınızı kutlar mücadelenizde başarılar dilerim.

Sevgilerimle

KEMAL TOKA

*Kocaeli 1 No'lu F Tipi Hapishanesi
C8-91*

Aynı siperin yoldaşlarına selamlarını sunarken hasretle kucaklayıp öpüyorum.

Sanıyorum bir kart yollamıştım size. Kaybolmadan ulaşmasına seviniyorum. Sevindiğimi bilebilerseniz yine sevineceğim. Gönderilen Kızıl Bayrak gazetesini istikrarlı olmasa da alıyorum. Basına da çok yansısı; yayınlar konusunda çok baskımız ağırıyor.

Kızıl Bayrak'ı 2 ay sonra geçen hafta verdiler. Atılım bazen veriliyor. H. Günlüğü ve Ö. Gelecek filtreye takılıyor. Siste-

Tutsaklardan yeni yıl mesajları

me yüklenen yazılım böyle davranıyor.

Her şeye derman CMK 52. Mad.-3. Fıkra İsviçre çakısı gibi çok fonksiyonlu iş görüyor. Benzer sorunlar (yaşama ilgili) diğer yerlerdeki gibi sürüyor. Ayrıntılayıp filtreye takılmak istemiyorum. Zaten mektuplar özel bir tarayıcıdan geçiyormuş. Bir yaprağın geçişi 15 dk. sürebiliyormuş. Lafı fazla uzatıp memurun işini sekteye uğratmayı istemem. Bunun izahatı da tutuklular, hükümlüler adıyla mektup yollamasın ya da y. güvenlik olabilir. Tutuklunun haberleşme hakkı elinden alındı biliyorsun.

Almanya'da Hitler iktidara geldiğinde "o kadar da yapmaz, gelip geçicidir" vs. diyordu kimi aydınlar. Fakat Hitler durmak, törpülenmek, kısa sürede sö-nüp gitmek bilmedi. Baskı-zulüm ve büyük bir terörle muhalefeti susturdu. Dünya paylaşımına azgınlıkla girdi, soy-kırımlar yaptı. Bugünümüze de benziyor bir yerdeki hal geçici değil ve bir yerin o muktedirlerinin sınırlayıcılığı çok az...

OHAL bitince de gazetelerimizi almadan sıkıntılarımız vd. sorunlarımız devam

edecek gibi... Bitirecek olasılık, olanağa dönüşecektir elbette...

Sonlarken kendinize iyi bakın derim. Çalışma ve yaşamda başarılar. Yaklaşan yeni kavga yılında hedeflerimize daha da yaklaşma dileğiyle mutlu yıllar...

Kızıl Selamlar

ÜNAL GÜNAL

E Tipi Hapishane / Amasya

Merhaba,

Selam ve sevgilerimizi iletiyoruz. Nasılsınız?

Kızıl Bayrak'ı düzenli gönderiyorsunuz, alıyoruz. Duyarlılığınız için teşekkür ediyorum.

Yeni bir yıla girmeye ramak kaldı. Şahsınızda tüm Kızıl Bayrak emekçilerinin yeni yılını kutluyor, Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm mücadelemizin daha da büyüüp kitleleri sardığı bir yıl olmasını diliyoruz.

Çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

ERKAN KARATAŞ

*2 No'lu F Tipi Hapishane
A9/26 Kocaeli*

*"Gücüm yetmiyor
acılar ülkesinde
mutluluk şarkıları söylemeye
umut diyorum yine de
mutluluğun mayasıdır"
Erol Zavar*

Kızıl Bayrak gazetesi emekçilerine;
Merhaba,

Kapitalist emperyalizmin doğayı, yaşamı, insanı hızla çürüttüğü ve bu çürüme dışında başka bir vadinin kalmadığı bu dönemde, dört yanımız ateş, kan ve ölüm tarlasına dönüştü. Acılı arabesk şarkılar çalan bir plak gibi dönüyor dünya.

"Plağı" durdurmak, onurun, paylaşmanın, sevgi ve kardeşliğin, özgürlüğün türküsünü yükseltmek için, dünyanın her yerinde, onurlu insanlar, emekçiler, devrimciler büyük bedeller ödeyerek mücadele ediyor, ediyoruz. İnsanın, doğanın dirilişi mücadelemizle gerçekleşecek.

Bu duygularla yeni yılınızı kutluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

D. Selamlar

MAHMUT SONER

E Tipi Hapishane D-7 Amasya

Bu düzende kimin yaşamı kutsal?

İşsizlik ve kölece yaşamak kader değildir!

Üzülmiyorum, çünkü öfkem her geçen gün katmerleşiyor bu sömürü sistemine karşı. Şu an resmi olarak bilinen işsizlik oranı %11. Aslında genele baktığımızda %20'yi buluyor. İşsizlerin iş bulabilmesi giderek zora giriyor. İş bulanların da düşük ücret ve tam teşekküllü kölelik düzenine uymaları isteniyor.

Ben iş arayan bir işsiz olarak şunlarla karşılaşıyorum. İş başvurusu esnasında esnek çalışmaya uyum sağlamam, görev dışında her işi yapmam, uzun çalışma saatlerine dayanmam, sorunsuzca meselelere kalmam, sosyal aktivitelerin (derneğe veya sendikaya üyelik gibi) içinde olmamam isteniyor. Utanmasalar yemek yememi de istemeyecekler.

Ama bunları neden istedikleri belli. Yaşam koşulları bu kadar zor ve sertken kendi sistemlerini sindirecek ve boyun eğecek işçi arıyorlar. Mevcut işçileri de bu düzeye getirip, sorgulamayan her şeyi kabul eden, sorunsuzca verilen işi, görevi yapan insanlar haline getiriyorlar. Bu asalaklara boyun eğmeyip, sermaye düzeni işçi sınıfı önünde diz çökene kadar hak mücadelesi vermeye devam edeceğiz.

BİR KIZIL BAYRAK OKURU

İŞ ARAYAN BİR METAL İŞÇİSİ

Kapitalizmin değerler sistemi görecelidir, değişkendir. Sınıflar savaşımının seyrine göredir her şey. Şimdilerde "şehitlik" üzerine çok söz işitiyoruz. Kendilerini uzun ve sağlıklı yaşam için korumaya alanlar, tüm maddi imkânlarını buna göre seferber edenler, sıradan ziyaretlerine onlarca hatta yüzlerce koruma ordusuyla, çeşit çeşit zırhlı araçlarla gidenler işçi ve emekçilere "inşallah şehit olursunuz" diyorlar.

Uğruna canlarını feda etmelerini istediklerinin "şehadeti" ile korunacak "vatan" topraklarıysa iki sınıfa barındırıyor. Bir tarafta sermaye sınıfı; bay ve bayan burjuvalar, diğer tarafta ise kimi zaman ayak takımı, kimi zaman amele, iş cinayetlerinde ölümün "fıtrat" olduğu işçi sınıfı ve emekçiler. Bu savaşta ölenlerin aileleri için hayat, bir iki göz boyamanın ardından değişmeden sürüyor.

19-22 Aralık hapishaneler katliamına denk gelen şu günler, devletin "insan yaşamı" üzerindeki samimiyetsizliğini de gösteriyor. Bugün daha net görülen F tipi zindanlardaki işkencelere, baskılara,

kişiliksizleştirmeye karşı saldırının henüz ilk evresinde karşı çıkan, ancak direnmek için bedenlerinden başka bir seçeneği olmayan devrimci tutsaklar içeride ve dışarıda hücreleri parçalamak için kendilerini açlığa yatırmışlar, ölüm orucuna başlamışlardı.

Ölüm Orucu'nun ateşi zamanla öyle alevlendi ki, devlet yetkilileri telaşa kapıldılar. O günlerde, bu direnişi kırmak için sözde yaşamı nasıl da kutsuyorlardı. Onlara göre "yaşamak en iyisiydi ve hiçbir şey ölmeye değmezdi." Ölümü göze alanlar ise "kandırılmışlardı." "Örgüt elebaşları" da onlara göre kendilerini koruyor, ölüme başkalarının çocuklarını, gençleri gönderiyorlardı. Oysa Kızılde're'den, Nurhak'tan, 6 Mayıs'tan, 18 Mayıs'tan, 12 Eylül'den bugüne kadar tarih onları nasıl da defalarca yalanlamıştı. Çürümüş düzenin temsilcilerinin samimiyetsizliği de çok geçmeden ortaya çıkmıştı. Adına "Hayata Dönüş" denilen bir katliam operasyonu ile 28 devrimci tutsak işkencelerle katledilmiş, kadın tutsaklar diri diri yakılmışlardı.

Şimdi bu düzenin temsilcileri kendileriyle aynı sınıftan olmayan bir sınıfın gençlerine bizim adımıza "ölün, öldürün" diyorlar. Babalarının "gemicikler" alamadığı, lüks otellerdeki kumar masalarında resim veremeyen çocukların payına "vatan" için ölüm düşüyor.

Bu ölümler üzerinden duygusalılık yaratma görevi ise burjuva medyaya düşüyor. Haber bültenleri, gazete sütunları "10 TL parayla çarşıya gidecek, bir simit bir çay içecek" olanları yazıyor. Ama "inşallah şehit olursunuz" diyen bu düzenin temsilcilerinin çocuklarının çarşıya kaç parayla gittiklerini, ne yiyip ne içtiklerini saklı tutuyor.

Sahi, neden hep yoksullara "şehitlik" mertebesi düşüyor? Yoksulların fıtratında hep iş cinayetleri, hep ölüm mü var. Kuşkusuz şu yaşadığımız günlere yarınlardan bakanlar asıl hakikati tüm sadeliğiyle, içleri acıyarak göreceklerdir. Ve mutlaka tarihe bu günler, Kore'de "23 centlik" olanların yanına eklenerek kaydedilecektir.

Birleşik Metal-İş yönetiminin politikaları neye hizmet ediyor?

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Merkezi Beşiktaş'ta patlayan bombayla birlikte bir anda koyu bir polis ve devlet yandaşı, "halk düşmanlarına" ve "teröre" karşı düzenin yılmaz bekçisi kesildi. Kim için? Sermaye devleti için. Birleşik Metal-İş Genel Merkezi işyerlerine yazı göndererek "vatan ve halk düşmanlarına" karşı yılmaz bekçi olduklarını belirttiler. Bu yılmaz bekçilere sormak lazım; patronlar sınıfının devletine ve onun vatan yalanına sarılarak işçileri bölmüyor musunuz? İşyerlerinde eylem yapıp emekçileri milliyetçilikle ve onların azılı düşmanı olan devlet seviciliğiyle zehirlemiyor musunuz? Bu ülkede her ay yüzlerce işçi iş cinayetlerinde ölürken

bir şeyler yapmayanlar, ne oldu da ortalığı hareketlendiriyorsunuz?

Düzen cephesi koca Kürt sorununu terör demagojisine malzeme yaparak sorunun kangrenleşmesini beraberinde getiriyor. Adeta birileri "kana susamış", gelmiş bomba patlatmış diyorsunuz. Peki kısa süre önceye kadar Cizre'de bu devletin paralı uşakları bodrumlarda sivil, silahsız insanları katletmedi mi? Ya da çıplak gerilla cenazeleri sokağa bırakılmadı mı? Ankara'nın göbeğinde

Gar'da patlayan bombayı da mı unutunuz? Devleti asıl suçlu ilan etmeyen her davranış, ezen ulus milliyetçiliğine, gerçek ayrımcılığa ve bölücülüğe götürür. İşçileri sınıf mücadelesinden uzaklaştırır. Bu söylediklerim yapılan bombalı eylemin çözüm olduğunu kesinlikle söylemiyor. Aksine eylem kısır döngüyü pekiştiriyor.

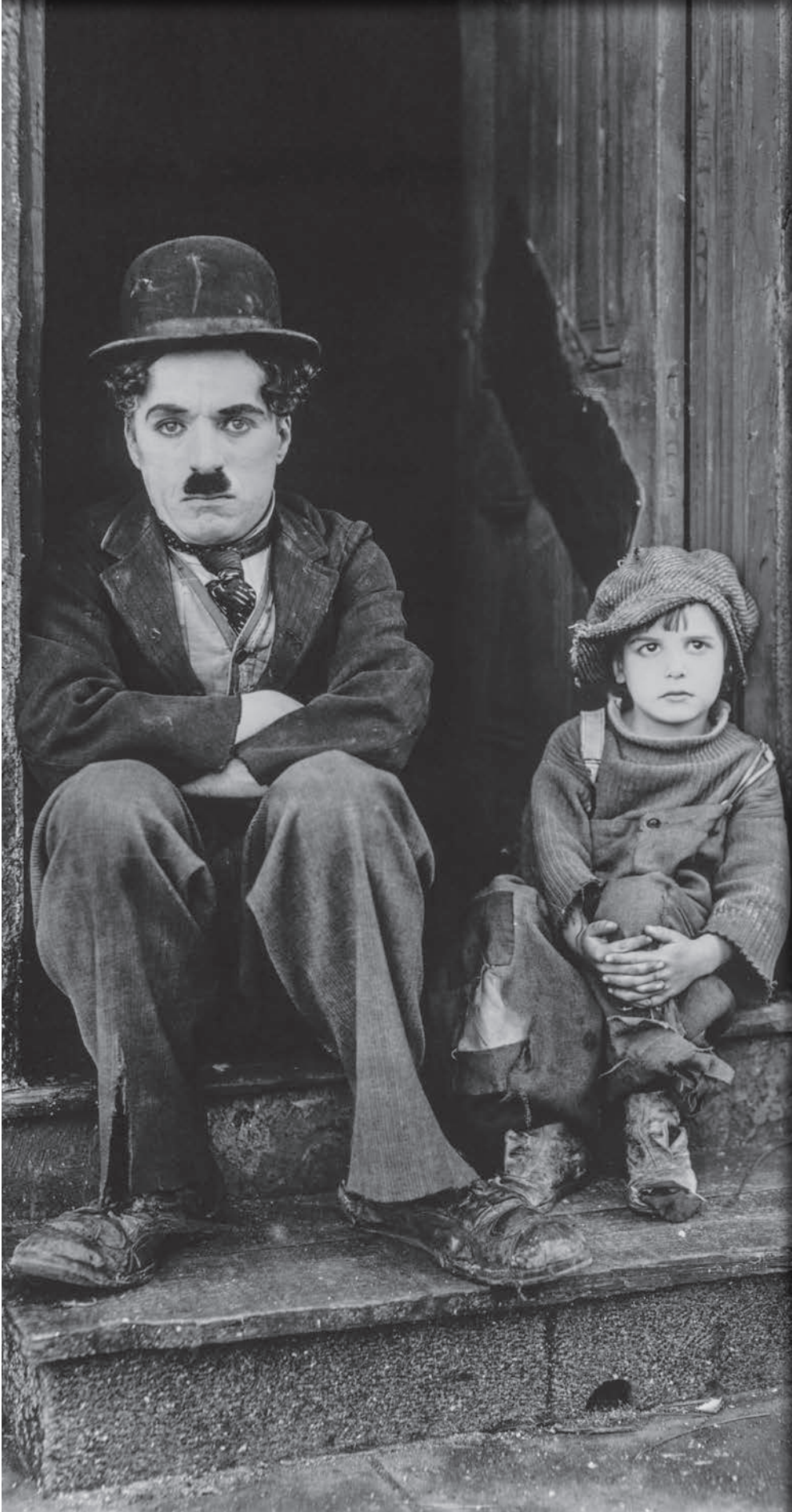
Birleşik Metal-İş yönetimi işçilerin geri yanlarına oynamayı alışkanlık haline getirdi. 15 Temmuz sonrası demokra-

siyi kurtardık diyen Birleşik Metal-İş yönetimi, emekçileri ezen sistemin sürekliliğinden yana olduğunu da belirtmişti. Aynı yönetimin bir süredir emeğin genel ve özel sorunlarına karşı kılını kıpırtmadığını geçerken söylemiş olalım.

Birleşik Metal-İş genel merkezinin ve diğer sendika yönetimlerinin milliyetçi, gerici politikaları, sendikal bürokrasiye karşı mücadelemizi daha da azimle sürdürmemizi gerektiriyor. Tabandan gücünü alan, devrimci ve sosyalist işçilerin yönetimlerde olduğu bir sendikal işleyişin işçi sınıfının iktidar mücadelesi açısından zorunluluk olduğu bir kere daha ve açık biçimde görülüyor.

BİRLEŞİK METAL-İŞ ÜYESİ BİR İŞÇİ

“Neşelen biraz, asla ölümden bahsetme, başaracağız!”

“Beni işitenlere şunu söylemek istiyorum: Umutsuzluğa kapılmayın! Üstümüze çöken bela, vahşi bir hırsın, insanlığın gelişmesinden korkanların duyduğu acının bir sonucudur. İnsanlardaki bu nefret duygusu geçecek ve diktatörler ölecektir. Ve halktan aldıkları güç, yine halkın eline geçecektir. Son insan ölene kadar özgürlük asla yok olmayacaktır...” (Charlie Chaplin, **Büyük Diktatör** filmi’nden)

25 Aralık 1977 Charlie Chaplin’in ölüm tarihi. Londra’da yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Chaplin, büyük acılar içerisinde insanlığa dair en anlamlı üretimleri ortaya koydu yaşamı boyunca. Siyasi fikirlerini hiçbir zaman gizlemedi, kendisini komünist olarak adlandıran sanatçı yeni olan her şeye büyük bir ilgiyle yaklaştı. “Ben bir sanatçıyım. Hayat beni ilgilendirir. Bolşevizm de hayatın yeni bir evresi. O halde ona karşı ilgisiz kalamam.”

Küçük yaşlarda sinemayla ilgilenmeye başlar Chaplin. Ailesi de sinema ve gösteri sanatları ile ilgilidir. Charlie’nin annesi bir gösterisi sırasında sesini kaybeder, ekonomik zorlukların da üstüne gelmesiyle birlikte ağır bir depresyon yaşar ve rehabilitasyon merkezine yatırılır. Gerçek adı Charles Spencer Chaplin olan Charlie, yaşamdaki acılar ile yoğrulur. 1913 yılında gittiği ABD’de sinemaya başlar. Yaratığı ünlü Şarlo (Charlot) karakteri ile özdeşleşir. Şarlo’ya dair Chaplin şunları söyler:

“Bu giysi sokaktaki adam anlayışının anlatımında bana yardımcı oluyor. Bununla herhangi bir insanı ya da doğrudan doğruya kendimi anlatıyorum. O çok ufak melon şapka soylu görünme çabasıdır. Çok düğmeli dar ceket, baston ve tüm jestler canlılık, gösteriş ve kibarlık izlenimi vermeye çalışır. Dünyaya kahramanca karşı çıkmaktır, bir anlamda blöf yapmaktır ve sokaktaki adam bunu bilir ve kaderi yüzünden kendi kendine biraz da acır, acıyabilir.”

Şarlo bizdendir, fakirdir, emekçidir. Chaplin’in karakterleri gerçektir. Ve gerçek olmanın gücü ile kitlelere seslenirler. Kusursuz bireyler toplamı değildir, vücut ölçüleri ile toplumda yer tutmazlar. Hatalar yaparlar, toplumla, yasalarla sıkıntıları vardır. Hep kazanmazlar, kaybederler, harcanırlar ama en sonunda gülmek ile intikam alırlar.

Filmlerinin çok sevildiği zamanlarda ABD vatandaşlığına kabul edilir, ancak Chaplin bunu reddeder: “Ben kendimi bir dünya vatandaşı sayıyorum. Britanya’da, Çin’de ya da Tombuktu’da doğmuş olabilirdim. Ama yine aynı insan olacaktım” der. Ardından karalama kampanyaları başlar, asıl dert ABD vatandaşlığını reddetmesi değildir elbette. Dert Chaplin’in siyasi fikirleridir. Chaplin komünisttir ve tüm eserlerinde bunu anlatır.

Charlie Chaplin’in 1940 yılında, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın hemen başında, sessizliğini bozarak çektiği ilk sesli filmidir Büyük Diktatör. Faşizme karşı insanlığın sesini taşıdığı yapıtta herkese bir mesaj vardır. İşçilere, gençlere, askerlere. Chaplin, Büyük Diktatör’ün bir sahnesinde, karşısına Garbitsch ismiyle Hitler’in Propoganda Bakanı Joseph Goebbels’i çıkararak izleyiciye mesajını verir: Hynkel ve sarayında misafir ettiği Bacterian Diktatörü Napaloni (fimde İtalya Bacterian, Mussolini ise Napaloni olarak geçer) kapalı kapılar ardında bir salonda, sonunda kavgaya dönüşen bir görüşme yaparlar. Kapının diğer tarafında bir basın görevlisi olanları öğrenmeye çalışır. Durumun farkına varan Garbitsch, gazeteciyi haber almasını engellemek için zorla oradan uzaklaştırır ve iki diktatöre “Beyler, bütün dünya kavga ettiğinizi öğrenecek” der.

Kapitalizmi ve sanayileşmeyi anlattığı film Modern Zamanlar’da ise şöyle seslenir: “Neşelen biraz, asla ölümden bahsetme, başaracağız!”

Chaplin bugün yapıtlarının tüm gerçekliği ile yaşamın içerisinde savaşmaya devam ediyor. Bizse her daim ona kulak veriyor, “başaracağız” biliyoruz. Anısı önünde saygı ile eğiliyoruz.